

DORA VAN GELDER

AZ IGAZI TÜNDÉRVILÁG

SZEMÉLYES TAPASZTALATOK ALAPJÁN

Fordította: Miskolczi Gábor, 2006.

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

TARTALOM

CAITHLÍN MATTHEWS ELŐSZAVA	3
1. BEVEZETÉS A TÜNDÉREK VILÁGÁBA	9
2. PÁRBESZÉD AZ APRÓ NÉPPSEL	13
3. EGY ÁTLAGOS TÜNDÉR	18
4. TÜNDÉR ÉLET	23
5. A SZÁRAZFÖLD TÜNDÉREI	28
6. KERTI TÜNDÉREK	34
7. FA SZELLEMEK	38
8. HEGYI TÜNDÉREK	44
9. VÍZI TÜNDÉREK	48
10. TÚZTÜNDÉREK	52
11. A LEVEGŐ TÜNDÉREI	55
12. A HURRIKÁN	58
UTÓSZÓ: JELENLEGI ÁLLAPOTOK	62
A TÜNDÉRFAJOK ÁTTEKINTÉSE	65

CAITHLÍN MATTHEWS ELŐSZAVA

Nagy örömmre szolgál, hogy bevezethettem az olvasót Dora van Gelder tisztánlátói találkozásainak leírásába e könyv új kiadásában. Az író nyílt szívvel megtapasztalt élményei egy csodás birodalomról lebbentik fel a fátylat, ami sokaknak ismerős a gyermekkorból, amelyben minden fa egy szellemnek adott otthont, és bizonyos rejtelmes helyeken lehetséges volt az örömteli találkozás természeti környezetünk legtöbb felnőtt számára láthatatlan szomszédos lényeivel és társaival.

Ezzel az előszóval az a feladatomban, hogy segítsek az író művét a tündérbirodalom mai kor szerinti értelmezésének kereteibe foglalni. Dora van Gelder életének ideje alatt – vagyis a XX. század nagy részében – a köztudatban a tündérekről alkotott kép érdekes változásokon ment keresztül.

1907-1910 között W. Y. Evans-Wentz a Stanford Egyetemről végiglátogatta Britanniát, Skóciát, Írországot, Wales-t és Bretagne-t anyagot gyűjtve a *The Fairy Faith in Celtic Countries* (A tündérhit kelta országokban) című kitűnő munkájához, és közben megtudta, hogy a tündérek létezésébe vetett hit és a velük való találkozások még mindig élő hagyományok¹. A tündérekkel kapcsolatos hagyományokat a kelta országokban tehát még mindig mindennapos tapasztalatok támasztják alá. Ezek a mai korunkba átnyúló hagyományok folytatásai annak, ami a középkoron át a messi kelta múltba nyúlik vissza. Az első kézből származó beszámolók szórványosak, ám minden korban fellelhetők és egybehangzóak. Következzék alább két beszámoló tündérekkel történt találkozásról két paptól – egyikük katolikus a másik protestáns – annak érdekében, hogy szemléltessük, a tündérek látásának kevés köze van az ember vallási nézeteihez.

Egy XIII. századi beszámoló Gerald of Wales tollából egy Elydir nevű wales-i fiúról szól, aki elment a Tündér Dombokhoz. Meglelte a tündérek föld alatti birodalmát, egy napfényt sosem látó gyönyörű birodalmat. A tündérek voltak saját birodalmuk fenntartói, és csak a legmélyebb megvetést érezték a halandók becsvágya és hazugságai iránt. Elydir megtanulta a tündérek nyelvét, ami egy kicsit a görög nyelvre hasonlított. Felnőttkori, halandókra jellemző kapzsisága visszaűzte, hogy arany után kutasson, de végül elvétette az utat és soha többé nem volt képes visszatalálni – ahogy ezt később Elydir könnyek között előadta².

A XVII. századi író, Robert Kirk tiszteletes tündér-kutatásai jelentik az eddigi legkorábbi, embertanihoz hasonló tanulmányt a tündérek szokásairól, viselkedéséről. Kirk-ről magáról azt is tartják, nem az Aberfoyle-beli sírjában nyugszik, hanem a mai napig is a tündérbirodalom lakója. Kirk beszélt olyan emberekkel, akik találkoztak tündérekkel és ismerték a dolgaikat. Néhány róluk így lejegyzett tény végigvonul a kelta hagyományokon - mint például az, hogy földalatti lakóhelyeik vannak, amit halandók általában elkerülnek; hogy előszeretettel lopnak embercsecsemőket és kicserélik azokat saját sarjaikra; hogy kincsek őrzői, vagy hogy hasznos szövetségesei lehetnek embereknek³.

A tündérek a hagyományokban szerte a világon természetesen sokféle néven szerepelnek, és kiapadhatatlan forrásai csodáknak, nyugtalanságnak, és hitetlenkedésnek – attól függő mértékben, hogy az adott vidék milyen mértékben hódolt be a modern kornak. De van valami, ami ebben az évszázadban alapvetően megváltozott. A dolog akkor kezdődött, amikor a folklór és népmesegyűjtők, mint amilyenek a Grimm testvérek voltak, a XIX. század elején megkezdték a történetek utáni kutatást. A vidéki emberek – jelesül felnőttek – történetei és dalai olyan tündérekről szóltak, akik védelmező harcosok, csábító szerelmesek, kincsek és bölcsesség letéteményesei voltak. Aztán a szélesebb olvasóközönséghez eljutás érdekében a gyűjtők elkezdték átformálni a

1 W. J. Evans-Wentz, *The Fairy Faith in Celtic Countries* (London: Oxford University Press, 1911).

2 Gerald of Wales, *The Journey through Wales* (Harmondsworth: Penguin 1977).

3 Robert Kirk, *The Secret Commonwealth* ed. Stewart Sanderson (Cambridge: D.S. Brewer, 1976).

dolgokat. A történetek durvább elemeit kigyomlázták, míg végül a „tündér történet” kifejezés lassacskán felvette a „könnyed, népies történet gyermekeknek”⁴ jelentést.

A racionalizmus korát követően - amikor is mindent, ami nem látható, nem létezőnek tartottak - a XIX. században feltámadt az érdeklődés a természetfeletti és ezoterikus témák iránt. A témában leginkább érdekelt kutatók eltávolodtak a saját, élő, tündérekkel és varázslatokkal kapcsolatos hagyományaitól, és ihletet keresve a titokzatos Kelet felé fordították tekintetüket, elhanyagolva ezzel a kincsek tárházát, ami mindenfelől körülvette őket.

R. J. Stewart, a tündér hagyományok területének vezető szaktekintélye azt állítja, hogy a világon fellelhető élő tündérhagyományokat, és a tündérekről a modernkor kultúrájában fellelhető nézeteket egy egész világ választja el egymástól. Az apró, virágokat gondozó, szárnyas tündérekéről alkotott elképzelések leginkább a Szentiván éji álomból ismerős dévákra vagy természet szellemekre illenek, semmint az őseink által régóta ismert tündérekre⁵.

A XIX. század vége felé a paranormális jelenségek iránti érdeklődés egy tudományosabb és mérhető jellemzőket kereső irányba mozdult el. Újabb technikai eszközöket próbáltak alkalmazni a médiumokból kiáradó éteri anyaggal (ektoplazma) való érintkezés, továbbá szellemek és kísértetek észlelésére. A fényképezőgép nem hazudhat – vagy mégis? A két kislány által 1917-ben készített Cottingley-i tündér fotók meglehetősen kavargó okoztak teozófus körökben. Pedig az egész csak beugratás volt, amit eléggé meggondolatlanul még Sir Arthur Conan Doyle is hitelesített. 1983-ban a két kislány egyike – akkor már 80-as éveiben – beismerte, hogy a bizonyíték keménypapírból kivágott hamisítvány volt. A Cottingley-i tündérek esete aztán két filmnek is alapjául szolgált: A *Tündérek fotózása* (1997) és *Tündéremse* (1997) címmel, mindkettő másféle megközelítést adva a tündér jelenség természetéről.

Mostanában ismét feléledt az érdeklődés a tündér hagyományok iránt, mivel jól illeszkedik a pogány kultuszok iránt feltámadott újkéltű érdeklődésbe. Ez a mozgalom néha a hóbortosság és a fantasztikum végleteit súrolja, de nincs történelmi gyökere, mert azok a vidéki emberek, akiket a XVI. - XVII. században boszorkányság miatt letartóztattak és megvádoltak, a Tündérkirálynővel, nem pedig az Ördöggel történt találkozásról vallottak. A modern fantáziaregények írói, mint amilyen Charles de Lint is, megőrzik, és tovább erősítik a tündérekről alkotott hagyományos – szövetséges, kihívó harcos, hősszerelmes – képet, és meglehetősen népszerűsége tettek szert ezen irányzat hívei körében.

Az elmúlt húsz évben néhány egykor nagyon erős gyökerű hagyományba vetett hit azonban megváltozott. A gabonaköröket (amiket régen a tündérek művének tartottak) és az embereknek a tündérvilágba való elhurcoltatását a közvélekedés manapság már az idegen lények számlájára írja, köszönhetően annak, hogy a közgondolkodás szerint az élet fizikai határa bolygónkról kitolódott a bolygóközi térbe. Ahelyett, hogy kellő figyelemmel viseltetne földi szomszédjaink, a tündérek iránt (akiknek a vidéki emberek évszázadok óta tejet és más ajándékokat hagynak), mai posztmodern kultúránk végleg elszakadva bolygónktól földön kívüli magyarázatok után kutat.

A hagyományos vélekedés a tündérekről, mely szerint tisztelettel kell megszólítani őket és bánni velük, mára a földönkívülieket illeti meg, akik ugyanakkor a rossz fiúk szerepére kárhoztattak, míg a tündérek egy kalap alá vétetnek az angyalokkal, azaz végtelenül jószágosak és hasznosak az emberek számára. Vigyáznunk kell e szellemlények megítélésével. Igaz, nyitottnak kell lennünk a lehetőségre, hogy valóban angyalokkal kerültünk kapcsolatba, de óvatosnak kell lennünk, nehogy túl naivan fogadjunk minden szellemlényt, akivel találkozunk. Az emberekhez hasonlóan ők is sokfélék. Néhányan közülük jó szándékkal viseltetnek irányunkban, néhányan közömbösek, mások durván reagálnak majd, ha átlépjük a jó modor küszöbét velük szemben.

4 Caitlín Matthews and John Matthews, *The Fairy-Tale Reader* (London: Thorsons, 1993).

5 R. J. Stewart, *The Living World of Fairies* (Glastonbury: Gothic Image, 1995).

Tündérekkel kapcsolatos nézeteink alapvetően megváltoztak, ám nem tudni, vajon a tündérek maguk változtak-e valaha is⁶?

Dora van Gelder egyike a XX. század fontos, tündér-találkozásokat lejegyző írójának. Tisztánlátóként a világot örömmel és elevevésséggel teli helynek látja, és a világot megformázó, isteni nézőpontból a tündérekre úgy tekint, mint a természet alapvető építőelemeire.

Dora van Gelder beszámolóit olvasva tudatosul bennem, mennyire sokfélék az emberi nézőpontból tált tündér-találkozások. Csak a saját élményeimből meríthetek az összehasonlítás érdekében. Gyerekkorom legáhíttabb vágya volt, hogy találkozhassak egy tündérral. Ágyamban fekve a legmélyebb komolysággal imádkoztam, hogy lássak egyet. A felnöttek azt mondogatták nekem, hogy a tündérek a „kert sűrűjében” laknak, így hát elszántan álltam lesben csalánok és bogáncskórók között a tündérekre lesve. De szükségképpen csalódnom kellett minden les alkalmával, mert a tündérek nem mutatják meg magukat az olyan megszállott különlegesség-keresőknek, amilyen én voltam akkoriban.

Ami azt illeti, nem fogtam fel a tényt, hogy *már találkoztam és össze is barátkoztam sok tündérral*. Nem egyéb miatt, mint hogy összezavart az irodalom. Gyermekkori könyveimben voltak képek tündérekről: pöttöm emberszabású lényekről, apró hártvaszerű szárnyakkal, olyannal, mint a szitakötőké. Az ilyen mesékben a tündérek makkból készült kupákból ittak, és gomba asztról ettek. Mindig úgy ábrázolták őket, mint falusi gyerkőcöket - boldogok voltak, rózsás arccal és jó természettel megáldva. *Ez volt az, amit kerestem*. Valódi tündér élményeim már egy ideje velem voltak, de én nem tudtam hogy valójában azok. Sok-sok elvesztegetett évbe telt, míg rájöttem az igazságra. Gyerekkorom kedvenc játéka az volt, hogy lefeküdtem a padlóra egy tarka, kötött gyapjútakaró alá, amit anyám készített nekem. Alaposan begubóztam – egész testemmel, még a fejemmel is – ebbe a takaróba, hogy találkozhassak barátaimmal, a Formázókkal.

A takaró félhomályában pedig öök el is jöttek, mint színek és formák. Valahogy úgy, ahogy a színes formák egy kaleidoszkópból. Jöttek és forogtak és folytak sok-sok különböző formában. Jöttek és jelentkeztek, mint szagok, ízek, mozgások és úgy is mint zene. Egész szívemből szerettem őket, mert mozgásukkal, mintáikkal és hangjaikkal tanítottak engem, beszéltek hozzám. Azt mondom „beszéltek”, de nem szavakat használtak, és hallani sem a fülemmel hallottam őket. Kommunikációjuk formákat használt, ősi formáik bonyolult táncok közepette történő átrendezésével, a tudás legfőbb formáit tanítva meg nekem.

Felnöttek látásmódommal visszatekintve ezekre az élményekre, a Formázók talán semmi egyébnek nem látszhatnak, mint egy sejtmag bonyolult mintázatai mikroszkópon át szemlélve. Mégis, mértani és elvont megjelenésük ellenére a Formázók voltak a tündérek, akiket hiába kutattam.

Nem csoda, hogy nem azonosítottam őket a képeskönyvemben látott tündérekkel. Nem csak hogy nem hasonlítottak szárnyas gyerekekre, hanem a Formázók ráadásul még mélyenszántó ismeretekre tanítottak meg zenével, hangokkal, a teremtéssel és ok-okozat összefüggéssel kapcsolatban, valamint a metaforákról és szimbólumokról. Ez az élmény olyasmi volt, mintha a beszédnél mélyebb értelmű nyelvre tanítottak volna, olyanra, ami átívelne időn és téren.

Megtudtam, hogy a Formázók megtalálhatók a természetben, az erdőkben, ahol minden héten egyedül kutattam - mindig biztonságban, mert öök vigyáztak rám. Ott voltak a fehér mészkő dombokban, az itatógödrökben, a játszótársként szolgáló kidölt fákbán, a gabonaföldeken és rejtett, titkos, elfeledett helyein a természetnek. Az utak, amelyeken a Formázók gyermekkoromban végigvezettek, ma már jelentést hordoznak számomra. Már megértettem az általuk tanított mintázatokat, frekvenciákat és zenét, mert már magam is frekvenciákat, hangokat és zenét használok gyógyítói gyakorlatomban, hogy megérthessem, mik okozzák az emberek panaszait, és ugyanezeket használom lelki sérüléseik gyógyítására is.

6 Peter Narvaez, ed. *The Good People* (Lexington: University Press of Kentucky 1991).

A tündérek szellemi ajándékai csak imádságok által hozzáférhetők, és csak akkor, ha cserébe megvan hajlandóság a nagyfokú udvariasságra. Tündér szövetségeseim gyakran hoznak össze gyógyfűvek, növények és fák szellemeivel, melyek segítenek test és lélek sérüléseinek kikúrálásában. Szokásom, hogy egy köszönő dal kíséretében minden nap élelmet kínáljak a tündéreknél, így fenntartva a jószomszédi kapcsolatot.

Lehetséges, hogy hozzám hasonlóan sok más ember is akad, aki mindig is vágyott rá, hogy tündérekkel találkozzon? Hallgatóim közül sokan komolyan szándékuknak adtak hangot, hogy megleljék saját tündér szövetségüket. A tündérek nem szeretik, ha folyton észreveszik őket, szükségük van a saját személyes terükre és idejükre, csakúgy mint az embereknek. Igaz, hogy gyakran örömmel segítenek nekünk, de ugyanakkor titkolózóak és visszahúzódnak. Gyakran változásokat kell eszközölnünk magunkban, mielőtt megismertetnék magukat velünk.

Hogy meglelhessük tündér szövetségünket, szívünkben becsületnek kell lakoznia, mentesnek kell lennünk az önérdekűségtől, és kell még jó modor, tisztelet mások iránt, éles, bölcs látásmód. A barátság a kölcsönös vonzalomból, a lelki hasonlóságból és a kölcsönösség szándékából ered. Azok, akik a fogyasztói szemlélet szerint élve látnak neki a dolognak, és azt nézik, mit tehetnek értük a tündérek, szomorú csalódásnak néznek elébe.

Dora van Gelder azt kérde, miért nem látja több ember a tündéreket. Nyilvánvalónak látszik, hogy a felnőttek döntő többségükben túlságosan elfoglaltak a valóság fizikai oldalán található dolgokkal ahhoz, hogy észrevegyék, mi történik körülöttük a láthatatlan – és ugyanolyan valóságos – valóságban. Modern kultúránk nem sokat törődik a valóság láthatatlan oldalával, következőképpen nem sok tiszteletet táplál az ok-okozati összefüggések iránt.

Én magam nem vagyok a jelenések „látója” inkább olyasvalaki, aki hallásának és tapintásának ötvözésével képes érzékelni a rezonáns mezőket. Ám néhány évvel korábban futólag megtapasztaltam a „második látást” vagy az *an dha shealladh*-t, ahogy gaelic nyelven a szellemi látást hívják. Hazatérőben egy fáradtságos utazásról alaposan kiéhezve, elkezdtem szó szerint tündéreket látni fizikai szemeimmel. A fáokban és növényekben és csermelyekben élő tündér nép megrohmozott minden irányból. Egyáltalán nem hasonlítottak a Formázókra. Erőtéljes, magas szellemek voltak, nem sokuknak volt rózsás és vidám arca, no és persze egyiküknek sem volt szárnyacska! Nagyon felkavaró élmény volt. Észtországban nagyon erősen éreztem a tündérek jelenlétét a nemzeti erdő érintetlen területén. Otthon Oxfordban végre igazán *láttam* a tündéreket - ahogy mindig is szerettem volna.

Összeszedve bátorságomat elkezdtem kérdéseket feltenni nekik: „Hogy lehet, hogy így láthatlak titeket?”. Azt válaszolták, hogy „Általában nem láthatok minket a kemény kövezés [betonozott utak] és erős fény [villanyvilágítás] miatt. De a vadonban még mindig ott vagyunk.” Ahogy beszéltem hozzájuk, rádöbbentem, hogy nagyon veszélyes dolog ebben a tudatállapotban sokáig maradni. Nagyon könnyen átcusszanhattam volna a tündérbirodalomba. Hazatérve három adag ételt ettem meg sorban egymás után. Aztán aludni tértem. Mikor felébredtem, legnagyobb megkönnyebbülésemre már nem volt meg a második látásom!

Sok hagyományos, ősi tanítás óvatosságot javasol a tündérfélékkel kapcsolatban: a sebezhető embereknek nem tanácsos keresni a kapcsolatot tündérekkel, vagy felkeresni tanyájukat. Nagyon is meg tudom érteni, hogy előfordulhatnak esetek, mikor csecsemőket, gyermekeket, szerelmi bánatban szenvedőket vagy elkóborolt állatokat magához vonz a Tündér birodalom, és soha többé nem térnek vissza. Az a másik világ valóban gyönyörű, de a tündérek életmódja és módszerei nem az emberekéi, és nem szabadna összekevernünk ezeket.

Írországban még ma is nagyfokú bumfordiságnak minősül a hagyományok szerint tündértanyaként számon tartott helyek harmóniájának megbontása, és a legtöbb vidéki ember gondosan el is kerüli ezeket. Ma is szörnyűségnek minősül ágat letörni a tündérek túskebokráról [*Értsd: galagonya vagy kökény, a ford.*], nem is beszélve ezek kivágásáról.

Erre nemrégiben egy megrázó eset kapcsán jöttem rá. Egy Michael nevű betegem lélekgyógyításért fordult hozzám húga néhány évvel ezelőtt történt halálával kapcsolatban. Ahogy megkezdtem lélekbeni utazásomat szellemi segítők felé, utamat hirtelen egy mérhetetlenül dühös tündéralak zárta el. Azt állította, hogy Michael családja megsebezte az ő családját, és addig nem mehetek tovább, hogy segítséget szerezzek számára, amíg Michael nem kész a sérelmet egy túskebokor ültetésével helyrehozni. Saját szövetségeseim arra biztattak, hogy Michael nevében fogadjam el a megállapodást. Azt is elmondták, hogy a tündérek elégtétel gyanánt a szörnyű sérelemért elvitték Michael családjában a gyermekek lelkét.

Mikor elmondtam Michael-nek a dühödt tündért és követelését a túskebokor ültetéséről, Michael elsápadt. Hirtelen a szavamba vágott, és elmesélte hogy nagyapja egyszer valóban kivágott egy őserg túskebokrot. Azt is elmondta, hogy azóta a nap óta családja minden ágában meghalt egy kisgyermek. Ünnepelesen megígérte, hogy nemcsak hogy fog ültetni túskebokrot a birtokán és azt kárpótlásként a tündéreknek szenteli, hanem arról is gondoskodik, hogy soha senki ne nyúljon ahhoz a bokorhoz - még nyírni sem fogják. Biztos vagyok benne, hogy ezt a fogadalmat meg is fogja tartani.

Az ilyen történetek jól példázzák a kapcsolatot ok és okozat között. Tudatosan senki nem cselekedhet úgy, hogy ne kellene számítania a következményekre. Mivel a közfelfogás a tündérekről megváltozott, mert oly kevés figyelmet szentelünk a nem látható világnak, és mert oly kevésbé tiszteljük a Földet, ügyelnünk kell a viselkedésünkre. Ahogy Dora van Gelder is rámutat, a környezetszennyezés következtében a világ hidegebb, keményebb, élettelenebb helyé vált.

Ahogy mondja, akik munkájuk közben közeli kapcsolatba kerülnek a természet elemeivel, mélyebb tiszteletet éreznek a valóságok közötti kifinomult kapcsolat iránt, mint a legtöbb más felnőtt. Ő a tengerészeket és bányászokat említi olyan emberekként, akik magától értetődő módon tisztelik a természet szellemeit. Mostanában kevés ember dolgozik természet-közeli módon. Irodákba elzárva, száműzve a földtől a tizennegyedik emeletre, sokukhoz semmi sem jut el az évszakok körforgásából, abból hogy ők is részét képezik a természet ciklusainak. Ennek a kapcsolatnak a hiánya megfoszt minket az életerőtől, a tápláléktól és a lelki egészségtől. Számptalan enyhébb nyavalya, elégedetlenség tanúskodik a természettel való alapvető fontosságú kapcsolat eme elhagyásáról. És mégis, sokan most éppen a természet gyógyító erejéhez fordulnak.

Ma, az egészségért és a környezetért való fokozódó törődés közepette egyre többen élnek a gyógynövények és növényi kivonatok gyógyhatásaival. Azok, akik a gyógyítás útjait kutatva kapcsolatba léptek a virágok és fák szellemeivel, felfedezték a növényekben rejtetten meglévő harmonikus kiegyensúlyozás módját. Amikor ilyen gyógyszert alkalmazunk, összhangba hozzuk magunkat a Tündér szellemmel. Az ilyen gyógymódokkal több értelemben is megjeljük a kulcsot a világ bajainak gyógyításához.

Egyre több és több ember jut el a felettébb sokkoló felismeréshez: hogy a föld és valamennyi erőforrása nem árucikk, hanem fajaink élőhelye. Megszámlálhatatlan éve osztozunk ezen a környezeten tündér szomszédjainkkal, de későn ébredtünk rá, hogy a tündérek és természet szellemek azok, akik fenntartják bolygónkat, miközben mi gondatlan viselkedésünkkel romboljuk örömforrásait. Minél inkább eltávolodunk földi eredetunktől, annál inkább rongáljuk az élet szent hálóját. Minél több mesterséges élelmiszert és gyógyszert juttatunk testünkbe, annál jobban eltávolodunk tündér szomszédjainktól.

Ahogy Doar van Gelder mondja, a gyermekek érzékelik a mulatságra és az együttműködésre való hajlandóságot a tündérekben. A nehézkes, merev felnőttek igen gyakran az eredeti énjük által sugallttól eltérően cselekednek, és emiatt kevesebb boldog találkozásban lehet részük. Fajunk mostanra olyan mértékű tiszteletlenséget mutatott a föld és rejtett lakói iránt, hogy nem számíthatunk automatikusan az író által tapasztalt egyszerű és gondtalan találkozásokra.

Tündérekkel kötendő szövetségünk és barátságunk azzal kell kezdődjön, hogy tudatosítsuk

magunkban: valamennyien a föld gyermekei vagyunk és tisztelet illet meg minden élő lényt. Ahogy világpolitikánk tapasztalataiból is láthatjuk, akárhol keletkezzen is konfliktus, mindig akadnak békeközvetítők is. Az a mi feladatunk, hogy saját fajunk nagykövetei legyünk, hogy készek legyünk magunkon változtatni ahelyett, hogy másoknak okozunk kárt. Minél több ember eszmél rá erre, annál több lesz az esély a békés együttélésre.

Bárhová is menjünk a földön, tiszteletben kell tartanunk annak a területnek tündéreit és szellemeit. Ez különösen fontos, ha házépítésre vagy kert telepítésére készülünk. Csendben leülhetünk azon a helyen és figyelhetünk a tündérekre. Hangolódjunk rá arra helyre. Felejtjük el a hellyel kapcsolatos saját aggodalmainkat. Váljunk eggyé a földdel, a fűvel, a fákkal, a madarakkal. Érezzük a földet, mintha mi is a részei volnánk. Ne felejtjük el, hogy valóban az univerzum gyermekei vagyunk, csakúgy, mint az állatok, virágok, dombok és sziklák.

Talán ha elég sokáig ülünk ott a megfelelő módon figyelve, megérezzük majd a hely tündéreit. És akkor az a megtiszteltetés ér, hogy megértjük, a tündérek a megbízott őrzői a természet érintetlen és rejtett helyeinek.

Az emberi lények arroganciája iszonyattal tölti el a tündéret. Csak akkor láthatjuk és működhetünk együtt velük, ha félretesszük kevélységünket és hitünket, hogy mi vagyunk a teremtés koronái. Ez nem lehet elérni valami könyv elolvasásával, vagy egy hétvégi tanfolyam elvégzésével. Ez hosszú, éveket felölelő szerves fejlődés eredménye. De ha türelmesek és udvariasak vagyunk, a természet érintetlen részein mi is meglegelhetjük tündér szövetségeseinket - álmaink titkos ösvényein, szülőföldünk ősi hagyományainak mély bölcsességében - ahogy azt Dora van Gelder bemutatta.

Íme egy ima azoknak, akik keresik a módot a tündér néppel való kapcsolatfelvételhez:

Világokat elválasztó fátyol túloldalán, emlékszem a tündér népre, mely az ősi helyek őrzője. Járjunk csendben és tisztelettel a földön, ne hátráltassa fejlődésüket, és ne keresztezze útjukat semmilyen lény, hogy a föld rejtett szolgálói békességben éljenek⁷.

Dora van Gelder legnagyobb kívánsága az, hogy a közöttünk és a tündérek között tátongó szakadék szűküljön, és igazi együttműködés alakulhasson ki. A jövő kimenetele ott lakozik valamennyiünk szívében.

7 Caitlín Matthews, *Celtic Devotional* (New York Crown, 1996).

BEVEZETÉS A TÜNDÉREK VILÁGÁBA

Sok ember hajlamos - sőt éppenséggel vágyik – hinni a tündérek létezésében. Eme Apró Nép olyannyira kötődik a gyermekkor boldog emlékeihez, hogy merengve gondolunk rájuk, mint egy kevésbe materialista világ képviselőire. De a legtöbbünk számára ők az elveszett illúziók megszemélyesítői. Szerencsére ez nem mindenkiel van így. Mert én mióta az eszemet tudom, és sokan mások is, mindenféle tündért láttam már, és látok a mai napig. És ugyanolyan objektíven, azaz a külső világ részeként *látom* őket, ahogyan egy fát lát az ember.

A következő oldalakkal remélem elérni azt, hogy ezek a csodás lények ugyanolyan valóssá váljanak az olvasó számára is, mint amennyire azok nekem. Az lesz a legjobb, ha mindjárt az elején elmagyarázom, miért éppen én vagyok alkalmas erre a feladatra. Először is, keleti születésű lévén, soha nem próbáltak eltántorítani a tündérek megfigyelésétől, mivel ott sok ember tényleg látja őket, és még sokkal több ember tényleg hisz a tündérek létezésében. Ezért és más okokból is a tündérek látásának gyermekekben nem ritka képessége bennem felnőtt koromra is megmaradt. Ráadásul abban is szerencsém van, hogy ebben az életemben olyan családba születtem, és olyan barátokra tettem szert, akik között többen is látják őket, és utazásaim tovább bővítették ezeknek körét. Ezért amit leírtam, nem egy elszigetelődött gyermek képzelgése. Mindez számos forrásból gyűlt össze, amelyekbe beletartoznak tündérekkel folytatott beszélgetések is, amelyeknek körülményei egészen természetesek, habár meglehetősen szokatlanok voltak. Ezekkel a lényekkel ugyanolyan világos módon lehet kommunikálni, mint ahogy az köztünk emberek között szokásos, csak még egyértelműbben, mert bár a módszer (amire hamarosan rátérek) némileg különbözik, ám gyorsabb mint az emberi beszéd, és némely tekintetben sokkal pontosabb annál.

Ezeket a dolgokat azért fontos hangsúlyozni, mert ha egyszer sikerül a világot a tündérek szemével látni, annak új arca tárul a szemünk elé. Sok számunkra oly fontos dolog nekik mit sem számít. Például mindent tudnak életről és halálról, ám számukra ezekben nincs semmi bizonytalanság vagy tragédia. Az emberek oly gyakran kitérnek az élet megpróbáltatásai elől, és félnek a haláltól. A tündérek valóságosan látják az élet áramlását mindenben. Mi a formák világában élünk anélkül, hogy értenénk a formák mélyén megbúvó életet. Számunkra a forma elvesztése egyet jelent az élet végével, de a tündéreket ez soha nem vezeti félre. Mély értelmű és nagy hatású leckét tartogatnak számunkra.

Hogy a legtöbb ember számára miért nem láthatók a tündérek? Azért, mert bár ugyanabban a világban élnek, mint mi, ám testüket még a legritkább gázoknál is valamivel ritkább anyag alkotja. Úgy érzem, az őket tőlünk elfedő fátyol rendkívül vékony – oly vékony, hogy szinte bárki számára átlátható, aki egy csekély erőfeszítést tesz a megfelelő módon. A nehézség ennek a módnak az ismertetésével van, különösen azzal, hogy az mindenki számára érthető lehessen. Az eltérő látásmód egészen bizonyosan egyik fontos oka annak, hogy nem láthatók számunkra. Ha tehát az itt leírtak segítenek emberek látásmódját a tündérekkel kapcsolatban módosítani, ez egyre több és több ember számára teheti lehetővé megfigyelésüket.

Ez persze még nem minden. Egy különleges érzékszervet kell „felébreszteni” az emberekben ahhoz, hogy a tündéreket megláthassák. Az a világ, amelyben ők élnek, nem gyakorol közvetlen hatást megszokott érzékszerveinkre. Nem lehet megérinteni, tapintani őket, de természetesen láthatók. Igazság szerint a megszokott látásunk segít az észlelésükben, de ez az érzékszervünk önmagában túl durva a belőlük kisugárzott fény érzékelésére. Ám mindenki ott van rejtve a képesség a látásnál finomabb érzékelésre - mi több, meglepően sok ember már aktivizálta is ezt a magasabb rendű érzékelést, amely jól alkalmazható a bohém tündérvilág megfigyelésére. Végül is mindenki az

érzékek széles tartománya áll rendelkezésére. Az érintés a dolgok szilárdságáról, az ízlelés a folyadékok, míg a szaglás a gázok világáról nyújt információt. Látásunk még ennél is finomabb dolgokról értesít, és a sornak még nincs vége ezzel. Van egy további, különleges látási képesség, amit tisztánlátásnak (clairvoyance) nevezünk.

Az tény, hogy a tisztánlátásnak valós fizikai alapja van, és ez a képesség nem is nagyon rejtélyes. A képesség forrása egy az agyban található apró szerv, az agyalapi mirigy. Az itt működő rezgések oly finomak, hogy nincs szükség az agyalapi mirigyhez történő fizikai átjuttatásukhoz semmiféle nyílásra a bőrrétegben, de mégis van egy különösen érzékeny terület az orrgyök felett és a szemek között, mely belépési pont az agyalapi mirigy felé. Az ember úgy érzi, mintha erről a pontról „nézne”, hasonlóan ahhoz, mint ahogyan a szemünkkel nézünk, habár tudjuk, hogy valójában csak *általuk* nézünk. Az érzékelés ezen a ponton keresztül egy dologban azért különbözik a megszokott érzékszervektől: odabenn nincs semmiféle a megszokott idegrendszeri struktúrákból. De ettől függetlenül, ahogy már elmondtam, az érzékelés ugyanúgy működik. Amikor a tündérek vagy hasonló lények finom anyagi világába akarunk betekinteni, csak annyit kell tennünk, hogy abból a bizonyos pontból tekintsünk ki a világba. Ekkor ez az érzékszervünk is ugyanúgy feléled, mint amikor felnyitjuk a szemünket (kivéve, hogy most egyetlen szemről van szó). Azt mondják nekem (mert nem teszek úgy, mintha nagyon jól ismerném a biológiát), hogy valaha, még az ember őséinek számító primitív állatokban létezett kapcsolat az agyalapi mirigyből egy a bőrfelületen levő nyílásig. A jelenlegi agyalapi mirigy állítólag annak az időknél csökevényes maradványa. Ám az orvosok tudják, hogy az agyalapi mirigy távolról sem holmi csökevény, mert mindkét feléből olyan láthatatlan anyagokat választ ki a véráramba, amelyeknek döntő befolyása van a növekedésre és más életfunkciókra. Ezért az agyalapi mirigy bizony nagyon is élő és fontos szerv az emberi testben. És igen, arra is szolgál, hogy felfogjon olyan rezgéseket, amelyek finomabbak bárminél, amit más érzékszerveinkkel felismerhetünk. Bárcsak érthetőbben elmagyarázhatnám, de talán ez a legtöbb ami lehetséges. Bizonyos értelemben nem is baj, hogy ennek az érzékszervnek a használatba vétele nem erőltethető minden ember esetében. Mert minden kísérlet, amelyben a dolgok természetes fejlődésének menetét siettetik, erőltetik, veszéllyel jár. Az emberek gyakran türelmetlenek, kierőszakolják a tisztánlátó állapot elérését akaraterjük megfeszítésével, drogok szedésével vagy egyéb módon. Ám ha a tisztánlátás kifejlődése nem természetes módon történik, az ugyan gyakran nem biztonságos, de ettől még nem kevésbé valós, mint azon esetekben, amikor ez a képességet teljesen természetes úton érik el.

Felmerülhet a kérdés, vajon miért nem látja több ember a tündéreket. Azt hiszem, a válasz részben az lehet, hogy a legtöbb ember mire felnő szinte meg sem kísérelni használni ezt a képességét – sőt, ami azt illeti már gyermekkorában sem. Másrészt még azon kevesek közül sem sokan próbálják a helyes módon meglátni a tündéreket, akik tudják, hogy léteznek. Ezen oldalak vége felé lesz még erről mondandóm, ezért e témát most tegyük félre. Ami engem illet, én látom a tündéreket. Látom őket csukott szemmel is, de általában nem csukom be a szememet ehhez, mert ez egyfelől szükségtelen, másfelől pedig a tisztánlátással ráfókuszálva a meglátott tündérré, a normál látás sokat segíthet a részletek megfigyelésében. És sok tündér oly közel van a szabad szemmel való észlelhetőséghez, hogy sokkal könnyebb őket azzal megfigyelni. Nem vagyok fizikus, így fogalmam sincs, hogy miféle fényt vernek vissza vagy bocsátanak ki (mert ők maguk is fénylenek). De ha az lennének is, hol lenne olyan eszköz, amivel ilyen finom sugárzást mérni lehetne? Egy barátom azt javasolta, hogy próbáljam meg egy kölcsönkért szemüveget feltéve és levéve észlelni valami módon azt a fajta fényt, amiről itt szó van. Kipróbáltam, és valóban, a tündérek másként néztek ki a szemüvegen át, csakúgy, mint egy fa is másként festene. De ez a torzítás lehetett a szemüvegnek a szemre gyakorolt torzító hatása miatt is. A tündérek láthatósága romlik közönséges ablaküvegen keresztül is, de most is ugyanaz a kérdés tehető fel, mint az előbb: vajon nem lehet, hogy a szemhez jutó fény általános halványulása az ok? Ha valóban használható eredményt akarnánk, az efféle kísérletekhez nagyszámú látóra lenne szükség, és, hosszú időn át kellene folytatni őket. Jobb lesz tehát, ha néhány alapvető dolgot elfogadunk, és továbblépünk ahhoz a

kérdéskörhöz, hogy milyenek is a tündérek, mivel ezt a célt tűztük ki magunk elé

Elsőként talán azt kellene elmondanom, hogy abban a láthatatlan világban a tündéreken kívül még sok más különféle lény is létezik, és sokféle tevékenység folyik. Ennek a könyvnek nem célja, hogy ezekkel foglalkozzon, de mert néhány ezek közül igen szorosan kapcsolódik a tündérek életéhez és tevékenységéhez, említést kell tennem róluk is a megfelelő alkalmakkor. Ezért azzal kell kezdenem, hogy elmagyarázom, a természetnek abban a birodalmában a tündérekhöz kapcsolódóan két fontos életforma létezik. Az az igazság, hogy a tündérek az emberekével párhuzamos, bámulatos evolúciós fejlődés képviselői. Ez is az emberhez hasonlóan végtelenül egyszerű formákból kiindulva tör egyre magasabbra a tündér fokozaton keresztül (amely önmagában véve is számos evolúciós fázist ölel fel) egészen az angyalokig vagy dévákig. A tündérek viszonya az angyalokhoz és dévákhoz ahhoz hasonló, mint amilyen az állatoké az emberhez. Szinte valamennyi tündér a természetben zajló folyamatokhoz kapcsolódik, és ez sok angyal esetében is így van. Az angyalok ugyan nem tartoznak e könyv témájához, és csak annyiban teszek említést róluk, amennyiben az a tündérekhöz kapcsolódik, de el szeretném mondani, hogy a hozzájuk kapcsolódó elterjedt hiedelmek általában meglehetősen távol esnek a valóságtól. Ahogy az angyalok a valóságban élnek és léteznek, az önmagában is érdekesebb, mint azt a közkeletű hiedelmekből gondolhatnánk. Ez valamennyire kiderül majd, ahogy továbbhaladunk. Az angyalokról alkotott elterjedt képzetek számomra soha nem voltak vonzóak, mert azok szerint ők nemes erényekben bővelkedő, de igen kevés egyéni vonással bíró lények lennének, pedig a valóságban igen élénk karakterük van, mi több, elbűvölők. Erővel bírnak, semmiképpen nem negatív vagy gyenge teremtmények. Egyetlen egy van a róluk elterjedt képzetek közül, amely igaz: intelligensebbek az emberi lényeknél. Természetesen nagyon sok közülük messze felülmúlja ebben az embert – bizony, fenséges lények ők. Ehhez hasonlóan a tündérek is sokkal értelmesebbek és fejlettebbek, mint az állatok. Általában véve elmondhatjuk, hogy a tündérek magasabb evolúciós fokon állnak, mint az állatok. A későbbi esetek és példák kapcsán ez is kiviláglik majd.

Az említett evolúciós lánc alacsonyabb szintjein levő lényeket hívjuk elementáloknak, mivel életformájuk kevésbé rendezett, szinte nincsenek érzéseik, és persze nincs gondolatviláguk. Ezek általában aprók, ám méretük széles határok között mozoghat, jellemzőik és feladataik pedig még ennél is változatosabbak. De nekünk nem kell sokat foglalkoznunk velük, kivéve azon eseteket, amikor a maguk szerepében előfordulnak a tündérekről szóló leírásokban. Az elementál létforma a tündérékéhez hasonlóan szorosan összefonódik az emberek életével. A tündérek élete – ami ugyan evolúciós szempontból arra épül, mégis nagyon különbözik az elementálokétól – számos figyelemre méltó kapcsolódási ponton kötődik az emberekéhez. Az angyalokkal viszont már nem annyira könnyű kapcsolódási pontot lelteni. Az angyalok testét alkotó anyag sokkal finomabb a tündérékéénél, és fizikai látással egyáltalán nem észlelhető. Testük oly finom anyagból épül fel, hogy csak igen kifinomult tisztánlátó képességgel figyelhetők meg. Így hát, amíg angyalok szinte soha nem láthatók szabad szemmel, a tündérek azonban igen, különösen a szemünk sarkából nézve. Sok ember láthatja így – perifériás látásukat használva – őket. Az elmélet ehhez az, hogy mivel a retina középső része kifejezetten a látható fényhez szokott, nem képes a tündérekből származó finomabb, gyenge sugárzást felfogni. Ám a retina többi területe még 'friss', így alkalmas az ilyen észlelésekre. Néhány érdekesség az elementál létforma és az angyalok – ennek az evolúciós láncnak legfejlettebbjei – közötti kapcsolatáról e könyv egy későbbi fejezetében lesz megtalálható.

Világossá kell tennem, hogy a létező több ezer fajta tündérből ebben a könyvben csak néhányat írtam le. Nem szeretném, ha bárki feltételezné, azt képzelem, hogy az összes létező fajtájukat láttam már. Azt nem mondhatom, hogy ők is olyan sokfélék, mint a rovarok, madarak, emlősök vagy halak, de nagy számban és igen változatos formákban léteznek. Gondolom, idővel valamennyi fő- és alfajuk kap majd rájuk jellemző, megkülönböztető nevet. Valójában a különféle mitológiákban már van nevük, de én elkerültem ezeknek a régi elnevezéseknek a használatát. Ezek ugyanis nagyon szorosan összefonódtak a valóságtól messze eső hiedelmekkel, ezért zavaróan hatnának témánk tárgyalásakor. Ezen túlmenően egy csomó előítéletes kép merülhetne fel az olvasó elméjében,

mikor olyan elnevezéseket olvasna, mint manó, troll, sellő vagy hasonlók. Az efféle képzetek néha helytállóak máskor meg nem, így hát – jobb a biztonság – inkább kerülöm ezeknek a régi fogalmaknak a használatát, és helyettük kitaláltam más, őket jól leíró, alkalmasabb neveket. Aztán pedig én a természetnek ezt az egész birodalmát a „tündérek” névvel illetem. Néha azonban ezeket a lényeket általánosságban természetszemléknek is nevezik, és a „tündér” fogalma alatt ezeknek csak egy speciális csoportját, az erdők és kertek lényeit értik. Ez talán a pontosabb körülírás miatt jó ötlet is lehetne, de a „tündér” fogalma sokkal szélesebb körben érthető, így én inkább ezt az elnevezést használom a birodalom minden lényére.

Léteznek választóvonalak e birodalmon belül, amelyek ugyanolyan élesek, mint a miénkben az állatok és a növények között található. Ezek a választóvonalak az ismert (ős)elemek között húzódnak. Ezért e könyv tündéreket leíró része is hasonló felosztás szerint készült: víz, tűz, levegő és föld tündéerekről.

Mert bizony a víz tündérei nagyon különböznek az összes többitől; a levegő olyan fajtáknak otthona, amik alapvetően mások, ugyanúgy ahogyan a madarak különböznek a halaktól vagy rovaroktól. Ez a tény alapja lehet egy természetes és megkerülhetetlen osztályozási módnak, olyannak, aminek használatával kevésbé távolodunk el a fizikai valóság tényeitől. A csoportok közti határvonalak persze a mi világunkhoz hasonlóan összemosódhatnak, hiszen némelyik hal tud egy kicsit repülni, míg más szárazföldi lények képesek úszni. De ettől függetlenül a határvonalak valóságosak és világosan felismerhetők.

Van azonban közöttük egy típus, amelyre a „tündér” kifejezés tökéletesen illik: a gyakran előforduló erdei vagy kerti tündéreké, kik e könyv lapjainak gyakori szereplői. Ők mindenféle megtalálhatóak, és kontinensenként eltérő külsőt öltenek, ahhoz hasonlóan, ahogyan mi emberek is sokféle külső jeggyel rendelkezünk nemzeti hovatartozásunk alapján. Talán a legjobb módszer témánk részletezésének megkezdéséhez az, ha fejest ugrunk bele oly módon, hogy kiválasztunk egy tündért közülük, leírjuk őt tetőtől talpig annak reményében, hogy rajta keresztül és az ő társaságában szabadon és boldogan beléphetünk ennek az örömteli, barátságos és nagyon is valóságos népnek világába.

PÁRBESZÉD AZ APRÓ NÉPPÉL

Világunk és a tündéréké némely helyen már érintkezik egymással. Sok ember képes többé-kevésbé mélyen átérezni az erdők szellemét vagy egy hegy nagyszerűségét, de ezt többnyire a kivételes látványnak, hangoknak és egyéb érzeteknek tulajdonítják, holott ezeknek az érzéseknek a forrásai gyakran az ottani tündérek. Híres költők sora, mint A.E., James Stevens, Yeats, Tennyson, és Shakespeare gazdagította a tündérekhez kapcsolódó tudásunk és érzéseink táráját. Ők valóban és igazán ismerték azt a világot. A tündérekkel és angyalokkal sokkal több ember tart szoros kapcsolatot, mint azt általában gondolnánk, mert a két lénycsoportot elválasztó szakadék korántsem olyan széles, mint sokan feltételezik. Ha képesek volnánk felismerni, hogy tündérekkel, angyalokkal és mindenféle más lényekkel zsúfolt világban élünk, az óriási változást eredményezne hozzáállásunkban és életmódunkban. Már önmagában a pusztá hit, hogy ilyen világ létezik, örömmel kellene eltöltsön minket, a tudás és bizonyosság ezek után már magától megadatna. Mi magunk is sokkal előbbé válnánk, mivel lehetetlen kapcsolatba lépni egy élettel csordultig teli világgal anélkül, hogy az ne sugározzon át ránk is, és ne ébressze fel alkotó energiáinkat.

Csak egyike voltam a sok gyermeknek, kik egészen kicsi kortól kezdve ismertek tündéreket, de az én esetemben – a szerencsémnek és talán néhány ritka előnynek köszönhetően – ez a képesség nem csak, hogy megmaradt, de még fejlődött is. Az olvasó szintén ismerhet ilyen példákat; én magam is találkoztam sok látó gyermekkel, és még ennél is több felnőtellel, akik még emlékeznek az időre, amikor ők maguk is rendelkeztek e képességgel. De csak keveseknek van bátorságuk vállalni is képességüket, nehogy fura szerzettnek könyveljék el őket. Maga a mód, ahogy sok szülő viszonyul hozzájuk e témában, már önmagában is védekező pozícióba kényszeríti a gyermekeket. Nem nagyon segíti e képességek kibontakozását, ha az ilyen „hazudozásért” elfenekelés jár. Ez a bánásmód rejtőzködésre kényszeríti a gyermeket egy kedves élménnyel kapcsolatban. Mindezeket túl ne feledjük, hogy tündérek meglátása a legszerencsésebb esetben is ritka, tünemény – béke és nyugalom szükséges hozzá; a tündérek maguk is meglehetősen félénk, vadóc teremtmények, akiket közel kell csalogatni és megszelídíteni. Mindent egybevéve, gyakorlatlan ember számára az ilyesmi még a legszerencsésebb esetben sem könnyű vállalkozás, különösen városok közelében nem. És akkor még nem beszéltünk a többség tudatlan ellenségeségéről, és arról a rögeszméről, hogy csak a sűrű anyag valóságos. Mostanra talán már kezd világossá válni, milyen nehézségekkel kell szembenéznie egy látó gyermeknek. Szerencsére egyre több szülő kezdi tudatosan táplálni gyermekének kibontakozó alkotóképességet és vele a magasabb rendű érzékelés képességét.

A természethez szorosan kapcsolódó emberek, mint a farmerek, parasztok, a világ minden táján tudnak a tündérekről. A bizonyítékokat számuk és forrásuk épp oly kétségtelenné teszi, mint amilyen fontosak azok természetük és a belőlük levonható következtetések miatt. Emiatt igen fontos a természet e két birodalma közti kapcsolatfelvételek eseteit rögzíteni.

Egy ilyen kapcsolatfelvételt jól példáz a következő eset. Sok évvel ezelőtt néhány barátommal a tizennegyedik születésnapomat ünnepeltem egy piknik keretében egy ausztrál nemzeti parkban. A társaságban voltak más látók is, és miközben a patakparton üldögéltünk, többen felfigyeltünk néhány a bokrok közül kíváncsian és barátságosan felénk leskelődő tündérré. Ez volt az első látogatásuk ebben a parkban, és a nyüzsgő tündér népség láttán úgy gondoltuk, hogy kapcsolatba lépünk a területet felügyelő angyallal. Ő aztán igen figyelemre méltó jellemű, hatalmas termetű lénynek bizonyult, emellett nagyon határozott és erős akaratú is volt. Megszokta az irányítást és terveinek keresztülvitelét, mégis minden megnyilvánulását átszötte valami végtelen kedvesség. Társaságunk egyik tagja egy gyémántokkal kirakott keresztet viselt, ami mindenhol az erő jelképe. Ráadásul az ezen levő gyémántok valami különleges minőségű fényt sugároztak, és ez felkeltette az

angyal figyelmét, amit ő szóvá is tett. Nagyon érdekesnek találta, hogy beszélni tudunk vele és látjuk a tündéreket. Mindent tudni akart arról a keresztéről, sőt még óhaját is kifejezte valami hasonló iránt, megkérdezve minket, vajon tudnánk-e szerezni neki is egyet. Persze nagyon kíváncsivá tett minket, mire lenne jó neki egy ilyen tárgy, és ő készségesen el is magyarázta. A dolog úgy állt, hogy ő lelkesítette meg azt a csodás völgyet, és voltak bizonyos elképzelései vele kapcsolatban. A völgyet három zónára osztotta, és mindhárom területen eltérő befolyási övezeteket akart kialakítani. Ennek érdekében az alsó régióban és a lapályon olyan tündéreket telepített, melyek a tengerben honosak, valamint egy olyan fajtát, amely jellemzően a sós és édes vizek találkozásánál fordul elő. Feljebb, a szárazföldi részen manók és smaragdzöld tündérek következtek. Efölött következett egy gát, mögötte csendes állóvízzel - ebben és környékén pedig különösen szép, halvány púder vagy türkizkék színű édesvízi tündérekkel, akik emberhez igen hasonló külsővel rendelkeztek. Az ezt körülölelő földterületet pedig sok-sok égszínkék erdei tündér és csodás pillangószerű apróság népesítette be. Még feljebb a patak mentén, a már áthatolhatatlan vadonban egy harmadik életközösséget tartott fenn, melyet az embertől magukat távol tartó tündérek laktak. A gyémántos keresztet valahol a völgy központi részében akarta elhelyezni, így kiterjesztve annak befolyását az egész környező területre. Mindezt nagyon érdekesnek találtuk, és megígértük neki, hogy ha módunk lesz rá, szerzünk neki egy keresztet. Rendkívül tetszett neki az ötlet, és nagyon hálásnak mutatkozott.

Ahogy ilyen alkalmakkor az lenni szokott, társaságunk dalokat is énekelt, és ez az egész környékről odacsalogatta a tündéreket, az angyal pedig végig velünk volt, mintegy felügyelve őket. Körülöttünk nyüzsögtek, elképedten véve tudomásul, hogy emberi lények beszélgetni tudnak velük, és örülnek a jelenlétüknek. Mikor eljött a távozás ideje, kérlelték minket, hogy jöjjünk el máskor is.

A kereszt átadására megbeszélte napon egy barátommal visszatértünk, de a kereszt nélkül. Még oda sem értünk egészen a találkozás helyére, az angyal első kérdése máris felhangzott: „Meghoztátok a keresztet?” Elmagyaráztam, hogy nem, mivel még nem készült el. Ez nagyon kiábrándította. Azt mondta, hogy ha valaki egyszer megígért valamit azt illene is megtartani, és hogy ilyesmi az angyalok világában nem fordulhatna elő. Nem érdekelte, hogy ilyen késedelmek a mi anyagi világunkban bizony előfordulnak. De mi azért maradtunk, és kellemesen eltöltöttük az időt néhány kedves tündérral, akik örültek, hogy beszélgethetnek velünk. Megtudtuk, hogy az angyal tervének része az is, hogy emberi lényeken segítsen, akik ünnepnapokon ezrével jöttek oda. Szemüket gyönyörködtetni, lelküket pihentetni akarta, és emiatt a tündéreknek meghagyta, hogy olyan kedvesek legyenek velük, amennyire csak lehetséges, és próbálják megérteni őket. Így az emberek dolgai mindig érdekelték őket, és a szokásosnál is mélyebb érdeklődést mutattak irántunk, akik készséggel beszélünk velük, és készek voltunk megmagyarázni nekik az emberek hóbortjait. Voltak olyan dolgok, amiket képtelenek voltak megérteni. Például az ünnepkor odalátogatók tömegében voltak, akik futballt játszottak. A tündérek értették a futást, de nem tudták felfogni, miért volt a labda ilyen elkeseredett hajsza célpontja. Ezt sohasem sikerült megértetnünk velük, de felfogták, hogy ez egy játék. Megígértük az angyalnak, hogy visszatértünkkel feltétlenül elhozzuk a keresztet.

Az végül el is készült, elvittük a parkba, és az angyal elmagyarázta, hová akarja, hogy tegyük. Néhány mérföldes séta után meg is találtuk a kijelölt helyet, de az - el kell ismerni, hogy kulturálatlan emberek miatt - rettenetes állapotú, rémes érzeteket keltő helynek bizonyult. Igyekeztünk lebeszélni az angyalt erről a helyről, és ő azt mondta, pontosan azért akarja azon a ponton elhelyezni a keresztet, mert olyan undorító. Abban bízott, hogy a gyémántból áradó kisugárzás majd rendbe hozza a dolgot. Kérleltük, ne ragaszkodjon az ötletéhez, inkább válasszunk a keresztnek valami szép helyet, ahol hatását a környezet is elősegíti. Egy másik angyalt is odahívott megvitatni a kérdést, és végül az a döntés született, hogy a kereszt kerüljön egy központi fekvésű, csodásan szép helyre. Ott aztán el is rejtettük, és az angyal rögtön odarendelte a völgy összes tündéréit. Azok ezrével csatlakoztak ahhoz a több százhoz, akik egy ideje már nagy kíváncsisággal figyelték ügyködésünket. Az angyal elmagyarázta a kereszt rendeltetését, és

mindjárt el is végezte az ünnepélyes felszentelési szertartást. A tündérek pedig kanyargó alakzatban lassan körbe-körbe táncoltak, boldogan fogadva a park szépségeinek további gyarapodását. Az angyal utasította őket, hogy gyakran látogassák meg a helyet, és fürödjenek a gyémántos kereszt kisugárzásában, azért hogy aztán azt magukkal víve szétterítsék az új hatást az egész parkban.

Persze az ilyen esetek elég ritkák, de a kertekben a tündérek nap mint nap kapcsolatba kerülnek az emberekkel, akik többnyire mit sem tudnak az ott levő tündérekről. A tündérek ugyan tudják, hogy az emberek ott vannak, de mivel azok részéről nincs visszajelzés, hát törődnek a saját dolgukkal. Azonban mindig figyelnek a gyerekekre, különösen az aprókra, mert nagyon vonzódnak hozzájuk – ők lévén azok az emberek világában, akik a legjobban hasonlítanak rájuk. Ha úgy sétálunk a kertben, hogy bár nem látjuk, de elképzeljük az ott levő tündéreket, biztosan kapcsolatba tudunk lépni velük, különösen akkor, ha megállunk megcsodálni egy virágot. A növények és virágok csodálatával a tündéreknek határtalan örömet okozhatunk. Ha egy emberi lény részéről őszinte vonzódást látnak egy növény iránt, akkor ők e személy iránt elkezdenek érdeklődni, mert a csodálat a hiúságukat legyezgeti. Rögtön azt gondolják, hogy egy ilyen személynek felettébb kedvesnek is kell lennie, és máris van kapcsolódási pont: a közös érdeklődés a növények gondozása iránt. A virágok szeretete, a tündérek tudatos felkérése, bevonása az ebben részvételre az egyik módja megismerésüknek, és talán meglátásuknak is. Az élőlények szeretete az a nagyszerű híd, ami összeköti a két birodalmat.

A vízi babákkal (ahogy én hívom őket) való kapcsolatfelvétel már egészen másként történik. Ők egyáltalán nem félnek vagy visszahúzódnak az emberek közelében, sőt hajlamosak közel jönni és könnyen barátkoznak. Túláradó életerejükkel komoly segítséggel szolgálhatnak nekünk, ahogy arról a későbbiekben majd szó lesz. Amikor a tenger közelében éltem, volt egy szórakoztató módszerünk, hogy rávegyük a vízi lényeket a kapcsolatfelvételre. Ahányszor csak kompra szálltunk, gondolatban megkértem őket, jöjjenek a közelünkbe. Ezt mindig készséggel meg is tették, azt gondolván, hogy valami jó tréfa sül ki belőle. Ilyenkor azzal mulattattuk magunkat, hogy kerestünk valakit a kompon, aki nagyon szerencsétlennek látszott. Majd megkérdeztük az egyik vízi babát, nem adna-e annak a személynek egy kis sugárzó életerőt és boldogságot, ugyanolyat, ami nekik is szükséges.

Ezt imádták csinálni, és ilyenkor odaszáguldottak a kiválasztotthoz, hogy megkíséreljenek beadni neki egy boldogság-injekciót. Ilyenkor nagyon gyakran láttuk, hogyan derül fel tekintete, sokszor még mosolyt is láttunk megjelenni az arcán. Néha a tündér akár egy órát is vele maradt, hogy kellőképpen felvidítsa. (A tengeri tündérek néhány órán át képesek követni valakit a szárazföldre, de ennél sokkal tovább nem.) Ezt sok ember maga is könnyen kipróbálhatja. A vízi baba szívesen segít, hiszen ez számára kaland. Az érzékeny emberre az ilyen szolgálat komoly hatást gyakorol, olyat, mint egy frissítő étkezés.

A segítségnyújtás nem mindig a tündértől az emberi lény felé árad; és az érintkezés a két birodalom között nem is mindig kellemes.

Jól példázza ezt egy velem megtörtént eset. Egyik este néhány ismerősömmel Sydney kikötőjének környékén sétáltunk, egy olyan részen, amelyről tudtuk, hogy egy kedves Apró Pajtás területe. Közeledve e helyhez, az első dolog, ami feltűnt, egy különös hőérzet volt a sétaút bizonyos részéhez közeledve, annak ellenére, hogy hűvös este volt, és napközben sem volt meleg az idő. A hőérzetet pedig még felettébb kellemetlen borzongás is kísérte. Eddig a pillanatig nem gondoltunk kis tündérbarátunkra, de abban a pillanatban megláttuk, amint teljes erejéből száguld, el attól a kellemetlen ponttól. Ekkor észrevett minket, és felénk vette az irányt, látható örömmel és megnyugvással fogadva feltűnésünket. Ahogy elmondta, nagyon megrémült mikor holmi rettentő utálatos teremtmények elfoglalták a területét. Valóban fel is fedeztünk négy-öt hatalmas, utálatos színű és érzetet keltő, szörnyszülött lényt. Játszadoztak, össze-vissza kúsztak, vonaglottak a területen, és az ő mércéjük szerint nagyon jól szórakoztak. Torz bivalyfejük és formátlan testük förtelmes vörös színű volt, és a megtesestüléseik voltak azoknak az alantas érzéseknek, amik egy e helyütt, emberek között lejátszódott eseménysorozat következményei voltak. Ezek az érzések

valahogy addig gyűltek, amíg a negatív érzelmi töltés elég erős lett ahhoz, hogy ezen az estén ezeket az elementál formákat megszüljje. Tündér barátunk a segítségünkért esedezett. Megkíséreltük elűzni a fenevadakat, hiszen haszontalanok és ostobák voltak. Csakhogy makacsak voltak, és akarati erőfeszítéseink nem hoztak semmi közvetlen eredményt. Véletlenül aztán rájöttünk, hogy halálosan rettegnek a közelben levő tengertől, és akaratumk még elszántabb megfeszítésével végül sikerült elüldözni őket a területről, átbukdácsoltak a kikötőbe és hamarosan eltűntek szem elől.

Apró Pajtás ezt többé nem felejtette el, és odaadó barátunk maradt, amíg csak ott éltünk. Azonban sokkal gyakoribb eset, hogy tündérek segítenek az embereken, mint fordítva, mivel ők tudatában vannak a mi létezésünknek, és szinte kivétel nélkül jóindulatúak. Mi viszont ritkán szerzünk tudomást róluk, továbbá hajlamosak vagyunk a rosszkedvre – ámbar ez nem tarthat sokáig az ő jelenlétükben. Ami azt illeti, a dolgok úgy vannak elrendezve, hogy az a világ segítse az embereket ebben a mi világunkban.

Magasan fejlett szilfidek, sőt angyalok egész csapata – mondhatnánk, egy egész angyali kar – vesz részt e munkában. Sok ember mellett található úgynevezett „őrangyalok”. Ezek általában szilfidek, akik az adott személyhez születéskor, keresztelekőkor vagy más hasonló szertartások alkalmával kapcsolódnak. Az őrangyal feladata, hogy segítse emberi barátját, különösen kritikus időkben – leginkább a gyermekkor éveiben, bár a kapcsolat nagyon gyakran ezután is megmarad. Ha az emberek tudatában lennének ennek a kapcsolatnak, sokkal többet tehetnének, hogy kiaknázzák az ebben rejlő lehetőségeket. A hozzájuk rendelt szilfid ugyanis nagy örömmel vesz részt olyan partner életében, aki értékeli a számára lényeges dolgokat. Ha emberi partnere önző és szinte csak az élet anyagi oldalai foglalkoztatják, a szilfid számára hamar érdektelenné válik, bár még ekkor is segít alkalmanként, illetve krízishelyzetekben. Ám ha a gyermek növekvő érdeklődést mutat arra érdemes dolgok iránt, másokat szolgál, és általában nyitott, közösségi ember, a szilfid jelenléte és aktív közreműködése sok évig elkíséri. Néha az ilyen kapcsolat elbűvölő formát ölt. A szilfid vagy angyal (ha angyal az illető lény) mindig sokkal magasabb fejlettségű, mint a páros emberi fele, és rendelkezik ezen felül a tündér-lét minden előnyével, azaz gyors mozgással, együttműködési készséggel, és bizalommal teli életszemlélettel. Például ha az őrző lény úgy látja, hogy a gyermek valamilyen veszélynek van kitéve, a szilfid a gyerek anyjának érzéseibe bevillantja a veszélyt, és arra készíti, hogy fusson a gyerekéhez – még éppen időben. Számptalan apróság révén - gyakran a korai életciklus kifejezetten fontos eseményei közepette - ez az együttes élet nagyon aktívvá válik.

A gyermekkorban a két birodalom közötti kapcsolat szorosabb, mint az élet bármely későbbi szakaszában, mert a gyermekek természetükből eredően közelebb vannak a tündérekhez. Alaptermészetük szerint boldogok, ösztönösen, mérlegelés nélkül cselekednek; mondhatni, természeti lények. Kissé felelőtlenek, nem sokat törődnek ennivalóval, ruhával; ezenkívül megvan a képességük, hogy alkotó örömet leljenek, jól mulassanak olyan apró dolgokkal is, mint egy kavics, kagylóhéj vagy egy üres dobozka. Mély érdeklődést tanúsítanak minden fiatal, még növésben levő dolog iránt, és határtalanul kíváncsiak mindenre a közelükben. Nincs bennük megcsontosodott erkölcs vagy hagyománytisztelet, viszont imádják a kalandot, jelmezesdit, és a képzeletet megmozgató rejtélyeket, meséket. E jellemzők mindegyikében nagy hasonlóságot mutatnak a tündérekkel, és ez az oka annak, hogy a gyermekkor szélesre tárt kapuin keresztül az emberek és tündérek birodalma olyannyira egybe tud olvadni.

A felnőttek között sokan vannak, akik többé kevésbe tudatában vannak a tündérbirodalom létének, de az egyetlen olyan csoport, amely egyfajta példaként szolgálhat, a tengerészeké. Életük fizikai körülményei természetes módon elősegítik ezt; az éjszakai őrésben töltött órák, a kis csoportokba összezárva, tengeren eltöltött hosszú időszakok, az eltávolodás érzése a szárazföldön fontosnak tartott emberi dolgoktól – mindezek különleges körülményeket teremtenek. A körülmények alakításából aztán a tündérek is kiveszik a részüket. A tengerészeké az egyetlen olyan embercsoport, amely hosszú időszakokra ki van téve két megkülönböztetett tündércsoport jelenlétének és befolyásának: a tenger és a levegő tündéreinek. Nos, ezeknek természete – ahogy azt

már megpróbáltam érzékeltetni – jelentősen különbözik a szárazföldön honos fajokétól. Nem valószínűsíthető hát, hogy ezeknek a tapasztalatoknak tulajdonítható a tengerészek hagyományos hite a természetfelettiekben, az elemek hatalmában és egyéb ismert személyiségjegyeik? Igaz, hogy a bányászok szintén ki vannak téve a tündérvilág ráhatásának, de egyfelől az őket ért hatás földi tündérfajtáktól ered, másfelől ők napi néhány órai munkájuk végeztével visszatérnek a felszíni világba. A tengerész viszont teljesen átítatódik a tengerek mélyén és a levegőben élő furcsa lények kedélyes, mégis különös erejével.

Gyakran élvezem társaságát olyan embereknek, akik látják a tündéreket, de az ilyen emberek száma szükségképpen alacsony. Magam személyesen ismertem tíz vagy húsz ilyen képességekkel rendelkezőt, velük közösen tanulmányoztuk a tündérek életét különböző alkalmakkor. Ezalatt most csak azokat értem, akik képesek bármikor látni őket, amikor csak akarják. Alkalmanként találkoztam olyanokkal is, akik akkor látták meg őket életükben először. És néha vállalkoztam arra is, hogy kérésükre elkísérjek embereket „tündérlesre”, amennyiben ezt a körülmények hasznossá tették. Például egy alkalommal szerveztem ilyen a Central Parkba, egy helyi újság felkérésének engedve. Nem számítottam rá, hogy akár egyet is találok, de akadt néhány, pedig még nagyon kora tavasz volt. Az az igazság, hogy felettébb érdekeseek voltak, mert a jelek szerint egyáltalán nem féltek az emberektől, mivel azok állandóan körülöttük jártak. Ha valamelyikük közel jött a tündér kicsit visszahúzódott, de nem érezte magát veszélyben. Többségükben két fajtához tartoztak, egyik az apró, kb. 30 cm-es smaragdzöldeké volt. Önfeledten múlták az időt egy szikomor fa ágain, és túlságosan belemerültek az ágról-ágra ugrádozás örömébe (szép napsütéses idő volt) ahhoz, hogy egyáltalán észrevegyenek. Láttam egy másik fajtát is, ez barna és arany színekben pompázott, és úgy festett, mint egy teddy-mackó, csak vaskosabb arcvonásokkal. Nagyon elmerülten munkálkodott valami cserjén. Sikerült megszólítanom, és megpróbáltam elmagyarázni neki, hogy bekerül egy újságba, és nem tudna-e valami érdekeset mondani? Izgatta, hogy ennyi figyelmet kap, de képtelen volt felfogni azt, amit előadtam neki. Az ő számára az újság olyasvalami volt, amit az emberek az arcuk elé tartanak, aztán eldobálnak a parkban! Hogy ez mire volt jó, hogyan kerülhetne ő bele egybe és aztán majd őt is a földre dobnák-e, nos ezt az egészet egyszerűen nem tudta befogadni. Ami meg az interjút illeti, hát végül is ő itt volt, az emberek is itt voltak, ő kedvelte az embereket (a gyerekeket különösen), akkor hát mire való az ilyesmi? Attól tartok, ő felettébb földhöz ragadt tündér volt. Összességében – bár e tündérles semmi különleges felfedezést nem hozott – már maga a tény, hogy egyáltalán vannak tündérek a városokban, komoly figyelmet kapott abban az időben. A múltban többször elkísértem riportereket hasonló tündérlesre – de persze azok semmit nem láttak. Látható, hogy a tündérek iránt széleskörű érdeklődés tapasztalható még mai materialista, tudományközpontú világban is.

Bár a tündéreket a gyermekek képzeletvilágából az utóbbi időben kiszorították holmi modern-kori lények képzetei, mint amilyenek az űrlények, ők változatlanul az emberi lélek mélyről fakadó, ösztönös szükségletének megtestesítői. Létük bizonyosságának és barátságuknak rendületlen kutatása abban gyökerezik, hogy a tündérek ott vannak, a legtöbb ember számára ugyan láthatatlanul, de mégis közel – mondhatni pajkos kezekkel kopogtatva a két birodalmat határoló vékonyka válaszfalon. Harangmuzsikájuk tiszta hangjai már szinte hallhatóak is. Az általuk megtestesített vidámság és szépség köszön ránk minden darabka erdő, kert vagy parkrészlet képéből. Az ég és tenger küszöbök az ő örömteli világuk felé. Ha a felnőttek képesek lennének csak egy kicsit is feléleszteni magukban a gyermekkor egyszerűségéből és közvetlenségéből, ők is újra beléphetnének a boldogság elvesztett országába, az Apró Nép birodalmába. Mert ők örömmel lennének egyszerű, ám mindig kedves és megbízható barátokká.

EGY ÁTLAGOS TÜNDÉR

Nem könnyű feladat részletesen leírni egy tündér külsejét, vagy testének anyagi felépítését. Először is nagyszámú különböző változatuk létezik. E nehézséget talán egy többé-kevésbé átlagos tündér leírásával lehetne a legjobban leküzdeni, rámutatva azokra a tulajdonságokra, amik a jelen szerint valamennyiükre érvényesek. A második buktatót az jelenti, hogy a közülünk a legtöbbször nehéz elképzelni olyan testeket, amik nem fizikai anyagból épülnek fel. Ám a tudomány már kimutatta, hogy maga a fizikai anyag sem más, mint energia-mintázatok és hullámok összegzése. Ezt elfogadva nem kellene, hogy nehézséget okozzon elképzelni a tündérek finom, a legritkább gáznál is ritkább anyagból álló testét. A mi világunkban szükségünk van egy többé-kevésbé merev, csontos vázzal, izomzattal és idegrendszerrel felszerelt testre azért, hogy ellenálljunk nyomásnak, terhelésnek és baleseteknek. Viszont a tündérek életkörülményei nem követelnek meg ilyesfajta merevséget. Gravitáció, sűrűség, nyomás, mind eltérőek ott, így nincs szükség bonyolult, ellenállóképes formára. Mivel pedig ez általában igaz a tündérek világára, a most következőkben egy kiválasztott tündérről elmondottak többé-kevésbé igazak valamennyiükre.

Az egyszerűség kedvéért példaként egy legjellemzőbbnek mondható szárazföldi tündért fogok leírni, olyat amilyen gyakori a kertekben és erdőkben. Ez a fajta a tündérek fejlődési rendszerében valahol középen található; állandó kapcsolatban áll emberekkel, sokféle színben és méretben megtalálható szinte az egész földkerekségen, és már sok ember látta őket. Ezek a tündérek annyira gyakoriak, hogy igazán könnyű közülük egyet kiválasztani elemzésünk alanyaként. A kiválasztott egyed történetesen egy az új-angliai erdőkben élő zöld tündér.

Körülbelül 75 cm magas, karcsú testtel, és egy felnőtt ember testéhez mérten aránytalanul nagy fejjel. A testének anyagát a mi világunkban ismertek közül leginkább gőz halmazállapothoz lehetne hasonlítani, ám jól körvonalazott és tartós. Laza szerkezete olyan, mint amilyen a forrásban levő víz gőze mikor kiáramlik a teáskanna kiöntőjén - valamilyen színes gázhoz hasonlítható. Ami azt illeti az is, csak éppen finomabb, mint a legritkább általunk ismert gáz, és a hidrogénnél vagy a héliumnál is nehezebben észlelhető. De ez nem jelent akadályt az egyben tartásánál, mert nem kémiai elemről, hanem élő anyagról van szó, melyet áthat és összetart az életerő. Az élőlény uralma e test anyaga fölött abból is látható, hogy a testben két jól elkülöníthető sűrűségi zóna különböztethető meg. A szűkebben értelmezett test (belső rész) mély smaragdzöld és – a saját mércéjével mérve – eléggé sűrű; ekörül minden oldalon ugyanilyen jellegű, csak halványabb zöld árnyalatú anyagból egy sokkal ritkább, felhőszerű réteg van, amelyben alanyunk már kevésbé élénken él.

Ez az anyag tulajdonképpen ugyanaz, amiből az érzelmek szövődnek – maga az élet anyaga. Kis barátunk mozgását vágyai illetve teendői irányítják. Mivel testének építőanyaga az élő érzelmekével megegyező, teste érrendszer, izmok és idegek bonyolult rendszere nélkül is közvetlenül és azonnal engedelmessé válik kívánságainak.

Fontos megemlíteni, hogy igaz ugyan, hogy testének külső részén át lehet látni, valamint testének sűrűbb, belső része még mindig oly ritka, hogy az ember szinte beelát, ám ettől még van egyfajta szervrendszere, bár sokkal egyszerűbb, mint bármely állaté lehet. Úgy tűnik, fő belső szerve, amit talán szívnek lehetne nevezni, egy aranyfényben tündöklő, lüktető valami – nagyjából ugyanott, ahol az emberi szív található. Ha a tündér aktív, akkor gyorsan lüktet, és egészen lassan, ha nyugalomban van. Ez a szerv az ő életerejének központja, és a jelek szerint létfontosságú körforgást tart fenn egy egyszerű keringési rendszerben a vérkeringés és az idegrendszer feladatait egyszerre ellátva. A fejnek különleges szerkezete van, pedig alanyunk nem igazán „fejközpontú”, mivel fő

lételemei az érzelmek és az élet maga. Ha néha mégis gondolkodni próbál, vagy valamin töpreng, egy kicsit a fejének belsejéből is a már említett arany fény kezd sugározni. Soha nem eszik, így nincs emésztőrendszere sem, de azért van szája és egyéb, az emberi arcon megszokott szervei. Ezeknek leírása előtt azonban még le kell mondanom, hogy szívközpontjának van egy sajátossága. A tündér képes azt irányítani, és ezen keresztül képes kapcsolatba lépni a környezetével, elsősorban az élőlényekkel. Amikor például egy növényvel akar érintkezni, szívritmusát úgy irányítja, hogy annak pulzusszáma megegyezzen a növényével. Ez a harmonizált pulzusszám egyesíti őket. A tündérek életének alapvető eleme a ritmus; Minden tündér – legyen bár életközegük víz, föld, levegő vagy tűz – fajtájához, s egyéni tulajdonságaihoz igazodó, jól meghatározott ritmustartományban alkalmazható erővel és hatalommal érkezik e világra. Ebben a tartományban érzéseivel és vágyaival irányítja az életerő ritmusát.

Ez a szívritmus létfontosságú az őt körülvevő dolgokkal való kapcsolattartásban, de érzékelése és a külső ingerekre adott válaszai függetlenek attól, hogy szinkronban van-e a külvilág lényeivel. Vagyis rendelkezik valamilyen, az emberéhez hasonló érzékeléssel. Ez azonban nem kitüntetett érzékszervekből – szem, fül – érkező ingerekkel működik, inkább azt lehet mondani, hogy teste tetőtől talpig érzékszerv, és mégis nagyon élénk képzetekkel képes szolgálni. Mondhatni elmerül a dolgokban, amik érzeteket keltenek benne. Ugyanakkor igaz, hogy ez teste bizonyos kitüntetett részeiben sokkal élesebben jelentkezik. Például vannak szemhez hasonló szervei és odafordul, ha valamit alaposabban szemügyre akar venni, ám elég jól észleli azt is, ami a háta mögött van, mivel egész teste érzékeli annak kisugárzását. Érzékei között megtalálható a szaglás is - egész testén keresztül-, mivel édes illatú virágok kigőzölgéseiben szokott fürdeni, sőt ilyen célra olyan virágokat is használ, amik számunkra teljesen szagtalannak tűnnek. Így hát e tekintetben nem, hogy gyengébb, hanem inkább kifinomultabb érzékei vannak, mint nekünk. Nem érzékel ízeket, mert rövidke élete során nem eszik, de természetesen érzékeli a hangokat és felfigyel a zenére – ismét csak egész testével. Van ugyan neki valamiféle fülnyílása, néha még hegyes fülei is, de azt hiszem a hangokat egész testén érzékeli, és a fülek valami módon a hangok értelmezését szolgálják.

Az átlagos tündér arcvonásai eléggé elnagyoltak. Az egyetlen érzékelés, ami kifejezetten szervhez kötődik, a látás. Egy tündér nem jön oda csak úgy megbámulni valakit. A szemek körvonalai bizonytalanok, az esetek többségében nincs szemhéj, szemöldök vagy szempilla sem, hiszen nincs szüksége ilyesmikre. Gyakran látható egy dudorszerű orr, és általában valami, amit fülnek lehetne nevezni. Szája egy vonal és körülötte nincsenek redők, kissé hajlott, amivel örömet vagy jókedvet fejez ki (ezt egyébként egész testével sokkal jobban képes megtenni), de száját csak ritkán nyitja ki és ilyenkor úgy látszik, egyáltalán nincsenek fogai. Ha elmosolyodik, szája mulatságosan megnyúlik, ám nem képződnek redők, sem szája, sem szeme körül. Arcszíne napbarnított, és finom bundaszerű, mohához hasonló valami keretezi.

Különös jellemzője, hogy oldalról nézve feje majdnem olyan vastag, mint törzse és szinte egyáltalán nincs nyaka. Egy másik közös jellemzője az erdei tündéreknek, hogy vagy hosszú lábhoz társul rövid felsőtest, vagy rövid lábhoz hosszú felsőtest. Az általunk megszokott arányokat ritkán találjuk meg közöttük.

Ha zöld barátunk mozog, nem sétál egyik helyről a másikra, hanem átlebeg. Vágya, vagy szükséglete odavonzza, ahová menni akar. Persze ha akar, tud mulatságosan ide-oda vagy fel-le ugrálni. Vannak lábai és kezei, ujjaknak azonban nincs sok nyoma, és a kéz elég gyakran ugyanúgy néz ki, mint a láb. Az állatok testében megszokott izomzat itt hiányzik. Tündérünk karcsú, kecses és roppant fürge.

Ennyit tehát általános leírásként az Apró Nép millióinak egyikéről. A továbbiakban már alaposabb részletezésnek kell következnie mindazokról, amiket mondtam. Mert amint majd látni fogjuk, sok-sok változatuk van, kezdve az apró, alig pár centiméterestől egészen az óriási szörnyetegekig.

Minden egyes tündér -beleértve az előbbieken leírt apró pajtást is- képes figyelemre méltó módon változtatni méretét és alakját. Testét érzések és életerő alkotják, ezért ahogy érez, és ahogy megél valamit, mérete és alakja ahhoz fog igazodni. Képes 15-20cm-re összezsugorodni, de fel tudja „fújni” magát 1.5 – 2m-re is. De ezt nagyon kell akarnia, és nem tud sokáig ilyen óriási méretű maradni. Zöldnek sem kell maradnia. Színt is ugyanúgy képes változtatni, mint méretet. Az az igazság, hogy a tündérek legkedveltebb játéka az, amit én jelmezesdinek nevezek, ami nem más, mint kedvük szerint váltogatni színeket és öltözékeket.

A legerjedtebb erdei és kerti tündérek természetes színeiket tekintve is nagyon sokfélék, minden vidéknek megvan a maga sajátos fajtája. A már említett zöld testű, barna arcú (Új-Angliában elterjedt) fajta mellett láttam már élénkvrös és bíborszínnel vízszintesen csíkozottakat Floridában, tiszta aranyszínű vagy halványabb árnyalattal csíkozottakat Kaliforniában. Az északnyugati államokban kék és finom levendulaszín csíkozásúakat. Észak-Kaliforniában olyan külsejűeket, mint akiket bronzba öntöttek, különös csigavonalú jegyekkel testükön. A francia Riviérán citromsárga és zöld csíkosakat, aztán néhány gyönyörű kék és rózsaszínűt, valamint pár élénkvrös-sárgát. Indiából az ottani sok fajta közül különösen jól emlékszem egy sötét narancsszínű és egy másik élénkvrös változatra. Jáva szigetén a legszebbek sötétkékek voltak aranyszínű csíkokkal. Ausztráliában a leggyakoribbak az égszínkékek, de a hegyekben találkoztam néhány különös fekete színű vrös csíkozású tündérral. Narancsszín arannyal és narancsszín fehérrel csíkozás is előfordul egyes dél-tengeri szigetek tündereinél. A felsorolás jól mutatja, hogy milyen változatos akár csak ennek az egy fajta, földfelszínen élő tündérnek a megjelenése is. Ugy látszik, a természetes szín valamilyen rokonságot, összefüggést mutat a helyi növényzettel; általában a megjelenés színesebb, ragyogóbb a trópusi területeken.

Ugyanez az elterjedt erdei és kerti tündérfajta szolgál majd a tündérek helyének szemléltetésére a természet gazdasági rendjében, de itt sem szabad elfelejteni, hogy csak egyetlen fajtáról van szó a sok száz közül.

Talán a legismertebb látvány a világ tündéreiével kapcsolatban a szakadatlan tevékenységük a növények, bokrok és egyéb növényekben levő dolgok körül. Ott láthatók minden kertben, minden földdarabkán, ahol növények élnek, állandóan és elmerülten gondozva azokat. Hogy mit csinálnak ilyenkor, és hogyan hat tevékenységük a növényi és állati életre? A válasz valószínűleg nem egyszerű, de én mindenesetre pontosan le tudom írni, amit láttam.

Először is el kell mondanom, hogy egy tündér nem úgy látja a dolgokat, ahogyan mi. Mikor mi ránézünk egy rózsabokorra, csak a szár, a levelek, és virágok formáját látjuk. Am a tündér egészen mást lát. Néhány méterről nézve az ő számára egy rózsabimbó valami ragyogó dolog, jóval nagyobb méretű, mint a számunkra látható fizikai rózsza. Neki a rózsza nem valami fényt visszaverő tárgy, hanem önmagában fluoreszkáló fény forrása. Közelebbről a tündér már sok részletet is ki tud venni. Abban a pontban, amit mi a rózsza szívközpontjának mondanánk, ő egy kifejezetten fénylő pontot lát, ahonnan finom, színes vonalak ágaznak el, melyek nyilvánvalóan a fizikai rózsza szirmainak felelnek meg. Állandó áramlás van szívközpont felől a virág testfelépítésének vonalai mentén. Két ilyen főfolyam létezik. A növény a talajból maga felvesz tápanyagot, nedvességet és életerőt, majd mindezek a száron keresztül a tápláléklánc mentén felfelé áramlanak. A tündér ezt, mint áramló fényt látja. Ezzel egy időben a levelek és a virágok fürdenek a napfényben, széndioxidot vesznek fel, és a napfény egy második áramlást táplál. E két áramlás a bokor szára mentén, mint felfelé és lefelé haladó fényspirál jelentkeznek, és így a rózsabokor a tündér számára szintén úgy jelenik meg, mint ragyogó, színes, egymásba fonódó, finom vonalokból szőtt fénypatakok rendszere – amelyek fényesebbek, mint a rózsza többi része által mutatott általános barna, zöld, fehér háttér. A rózsza szíve pedig ezeknek az energiáknak az elosztó központja a virág számára.

Egy bimbó kinyílása, egy levél növekedése, a lenyűgöző szépség kifejlődése egy virágban olyan, a fejlett vegytannal együttműködő fizikai műveleteket sejtet, melyeket úgy kell elkönyvelnünk, mint amik jelenleg messze meghaladják

felfogóképességünket, hasonlóan az ólom és vas, víz és szén-sav, gravitáció és mágnesség közötti különbség megértéséhez. Egy fa több rejtélyt és teremtő erőt képvisel, mint a Nap, amelyből az összes energia vétetik. A Föld élet nélkül, a Nap és a számtalan csillag együtt kevesebb csodát rejt, mint egy rezedamag.

[Idézet Kelvintől, J. Arthur Thompson *An Introduction to Science* c. könyvének 150. oldalán.]

Az említett Föld és Nap közötti energiacsereben a tündérnek döntő szerepe van. Befolyással bír az energiaáramlatokra, elsősorban a Napból származóra. Képes őket itt visszazorítani, ott megfelerősíteni, és ahol kell, a saját életerejéből kipótolni belátása szerint. Elsőként szívközpontjának ritmusát a növényéhez igazítja. Aztán egy kicsit hátralép és felméri, mit is fog csinálni, majd munkához lát. Körbe-körbe szökdécselve kezével legyintgeti a növényt, miközben a kezéből áradó fénypázmák egyesülnek a növény saját áramlásaival. Ezáltal megváltoztatja, áthangolja a növény életfolyamatait. Kedveli a virágok vidám szín-kavalkádját, így valószínűleg ennek érdekében is ügyködik, ám fő feladata mégis az, hogy a növény az adott körülmények között a legjobban érezze magát. Akár tíz-húsz percet is eltölthet ilyen elmélyült foglalatossággal.

Majd a kemény munka végeztével (mert ő annak tartaná) következik egy-két szaltó a levegőben és némi ugrádozás, csak hogy jól teljen az idő és élvezze az életet. Aztán folytatódhat a munka.

Felmerülhet a kérdés: vajon nőnének a növények az ilyen segítség nélkül? Nos ez igen valószínű, de a göcsörtös, egyenetlenül növekvő, és az arányos, gazdagon pompázó növény közötti különbség mögött a tündérek közreműködése van (ahogy az emberi gondozás esetében is). A növények nyilvánvalóan belső készletüknek engedelmességgel növekednek és szaporodnak, hiszen ez alaptermészetük mindenek a természetben. De a tündér közreműködése ugyanolyan fontos a növény teljes értékű élete szempontjából, mint amilyen a vetés előtti talajművelés egy tő kukorica számára. Miért ne vennék komolyan egy tündér állítását? Ő maga úgy érzi, amit csinál, komoly dolog, és a maga módján munkáját fontos feladatként végzi. Felelősnek érzi magát mindenért, amit a növény végez, és szinte anyai büszkeséggel tekint az elért eredményekre. Mindemellett eredményeket kell felmutatnia a felettes tündérnek, aki időnként eljön ellenőrizni, hogy haladnak a dolgok. Elképesztő, hogy e munkát milyen végletekig lehet fokozni. Például még üvegházban, az aprócska növényeken is láttam dolgozni egy tündérfajtát. Ezek sokkal kisebb méretűek ugyan, de az általuk végzett munka jellege ugyanaz.

A tündér életének jó része játszadozással telik, bár a választóvonalat játék és munka között nem könnyű meghúzni, mert persze a növények gondozása multság is neki. Feladatát inkább gyönyörűségnek tekinti, mint kötelességnek, amit el kell látnia. Tulajdonképpen csak a játék különböző módjai léteznek számára. És még játék közben is hasznos, mert sugárzik belőle a jókedv és ezt érzékelve, átvéve az emberek és más lények önkéntelenül is boldogabbá válnak a közelében, akkor is, ha semmit sem tudnak a tündérekről.

A játék lehet ugrádozás, szökdécselés, madárfészkekbe kémlelés, és általában a körülötte lévő életmegnyilvánulások megfigyelése. Mondhatni személyesen ismer minden környéken élő madarat és állatot, és mélyszéles érdeklődést mutat minden iránt, amit azok művelnek. Mindig kész egy kis rosszalkodásra, és folyton ügyes tréfákat agyal ki a többiek rovására. Egyik tündér besurran a másik területére, és szende módon belekontárkodik a másik jogos munkájába, amiért persze az erélyesen de vidáman elhessegeti. Van egy fajta hipnotikus befolyásuk az állatokra, amivel elérik, hogy egy mókust vagy nyulat eltérítsenek az általa kiszemelt darab ennivalótól. De az efféle trükkök ártalmatlan multságok, nem bosszantóak vagy kellemetlenek az állatok számára.

Egy csapatnyi tündér együttesen képes kismértékben még az embert is megbűvölni, de többnyire szigorúan távol tartják magukat tőlünk. Időnként összeülnek, és történeteket idéznek fel, ami elképesztő formákat tud ölteni, mert a tündérnek páratlan a drámai érzéke és utánpótló képessége. Ritka képességekkel megáldott művészei az érzelmeknek, és csoportos előadást rendeznek egymás

kölcsönös szórakoztatására. Ismét utalnom kell rá, hogy a tündér nem csak formáját képes változtatni, hanem akaraterejével a környező sűrűbb anyagot gondolatból szabott káprázatos ruhává is össze tudja vonni maga körül. Ehhez erőfeszítésre és összpontosításra van szüksége, ami néhány percet is igényelhet, különösen ha ezzel egy időben még formáját is változtatja. A kigondolt öltözék addig létezik, amíg az összpontosítást fenntartja. A legtöbb tündérnek gyenge a koncentráció képessége, így nem képesek hosszabb ideig ilyen mutatványokra. Ezért, és mert elképzelésük nem elég alapos, jelmezük fontos részletei hiányozni fognak, talán lemarad egy végtag vagy egyéb fontos részlet. Emiatt aztán gyakran nevetséges lesz a jelenés. Ha pedig a baki látványosan eltúlzott, maguk a tündérek is harsányan mulatnak rajta, amiben a hibát elkövető is vidáman osztozik – mert minden alkalom jó alkalom a mulatságra. Ha valamelyikük – hirtelen elvéve a koncentrációt – kiesik szerepéből és visszatér valódi énjé, ez gyakran az egész előadás félbeszakadásához vezethet. De ha már egy ideig tartott és belemelegedtek a műsorba, az előadás gördülékenyen megy a maga útján, valahogy úgy, mint egy álomszerű varieté, minden előre megbeszélte cselekmény nélkül. Az egész egy sajátos smink, jelmez és rögtönzés-kavalkád.

Ausztráliában egy alkalommal tanúja voltam egy ilyesfajta mulatságos esetnek. Négy-öt tündér játszadozott a holdfényben. Történeteket meséltek egymásnak, és el is játszották egyik-másik részletet közben. Egyikük beöltözött valaminek, ami az ő elképzelése szerint király volt – ezt közvetve, egy gyermek gondolatain keresztül valami mesekönyvből szerezte. Megpróbálta magát össze-vissza hadonászva nagyon komolyan vetetni, és úgy is festeni. És miközben megpróbált nagyon komolyan és fenségesnek látszani, megfélemedezett koronájáról és királyi öltözékéről, amik így lefoszlottak róla oly elsöprő hatást kiváltva, hogy a társai valamennyien gurultak a kacagástól. Ez a kísérlet felidézett a többiekben egy szabadkőműves alapköleteteli ünnepélyt, amit meg is próbáltak eljátszani. Amennyire tudták, felidéztek a ceremónia jellegzetes tárgyait, közben olyan némajátékot előadva, aminek részleteiről és értelméről a legcsekélyebb fogalmuk sem volt. Történetesen ismertem néhányat a szabadkőműves esemény résztvevői közül, és a tündérek által bemutatott gunyoros előadás nagyon is élethű és hatásos volt.

Egy másik módja a mulatságoknak az, ha a tündér barátai körében elkezd rögtönözni valamilyen történetet. Ez annál jobb, minél valószínűtlenebbet és vadabbat talál ki. Az eredmény egy különös „képzlet-versengés”, amiben a tökéletesen önfeledt kacagást hirtelen mélységes komolyság percei váltják fel. Azt hiszem, ez a fajta – végső soron mulatsággal teli – életforma nem aratna osztatlan sikert a mi komoly és elfoglalt emberiségünk berkeiben. De nem szabad elfelejtenünk, hogy a tündérek olyanok, mit a gyermekek – csordultig vannak étellel. Nem béklyózza meg őket a közvélemény úgy, ahogyan minket. Ami azt illeti, az ő közvéleményük éppen ezt kedveli!

TÜNDÉR ÉLET

Az ember és tündér életszemlélete közötti fő különbségek egyike az, hogy mi emberek a *formák* világában élünk, míg ők (beleértve az anyagi birodalom bármelyik lényét) az *élet* világában. Gondolataink elsősorban a dolgok formai oldalára korlátozódnak, és ritkán hatolunk azoknál mélyebbre. Ám a tündérek főleg a formában és a körülötte áramló energiára és életre figyelnek – a mindenhol jelenlevő életre. Például ha mi egy fát szemügyre veszünk, látjuk a méretét, formáját, színét, leveleit és gyümölcsét. Ezek együttese adja meg számunkra szépségét. De ha az ember belegondol, bizony ez elég korlátozott szelete a világnak melyben élünk. Ezzel szemben a tündér számára a fa szelleme a legszembeütőbb, és válaszol annak életenergiájára. Az ő szemében a fa élő, lélegző, személyiséggel rendelkező lény, aki a nekünk látható formán keresztül fejezi ki magát. És ettől a pillanattól tündér és fa érzéseiket kölcsönösen átadják egymásnak. Ezért a tündérek élete sokkal érdekesebb, sokkal kevesebb korláttal határolt, mint az embereké. Annyira be vagyunk zárva érzékszerveink korlátjai közé, hogy a változatlan körülményeinkből eredő mérhetetlen unalom, zibbasztó egyhangúság miatt gyakran túl korán megöregszünk. Szeretett házi kedvenc kutyánk, macskánk iránt ugyan táplálunk érzelmeket, és nagy ritkán akadnak olyan emberek is, akik személyes vonzalmat táplálnak virágok vagy fák iránt. Ám a tündérek és a körülöttük élő lények közötti kapcsolat annyira más, hogy az már szinte egy másik létformának tekintendő. És mivel ez egy lényeges jellemző, szeretném kicsit bővebben kifejteni.

A mi világunk jobbára mozdulatlan, élettelennek tűnő tárgyakkal épül fel. Nem elég hogy fogalmunk sincs az állatok, növények és ásványok valódi életéről, de amikkel körülvevünk magunkat és kitöltjük életünket, nem egyebek, mint *tárgyak*. Székek, asztalok, autók, TV készülékek – csakis *tárgyak* – világa a miénk. Ám a tündér soha nem tapasztal ilyet. Az ő világában minden egyes fűszál, minden levélke túlcsoportul az életörömtől. Az ő világában szinte minden létező a ritmusokat használva fejezi ki magát. A fűnek megvan a maga pulzusa, minden fa egyéniséggel bíró barát, a virágok, madarak, rovarok és halak pedig olyanok a tündér számára, mint nekünk a gyermekeink. Ezen kívül ő egy barátságos világban él, melyet ezeryi, fizikai formával nem rendelkező lény népesít be. A pillangóktól a szélfúttá levélig mindent áthat a féktelen, túlradó életöröm, amit a tündér érzékel, és a létezésben összetartozónak érzi magát velük. Az ő világa lüktet az élettől, mozgástól, érzésektől: ezek a legjellemzőbb tulajdonságai.

Egyetlen pillantás a tündér világára elegendő ahhoz, hogy e különleges jellemzőt felismerjük. Az övé nem a külső formai jegyek – jól felismerhető, megkülönböztető bőrök, héjak, kérgek – világa, hanem olyan állapot, melyben elképesztő módon egymásba fonódik minden egyéb. Semmi sem állandó, minden változik. Kezdjük mindjárt a tündérről. Ahogy ránézünk, látható hogy nincs bőre. Többé-kevésbé ködszerű alak. Ha megpróbálná valaki megérinteni, nem találna olyan pontot, amire azt mondhatná, „ez itt a külső burok”. Mert igaz, hogy befelé haladva egyre sűrűbbé válik teste, de a sűrűsödés fokozatos, nincs bőr vagy szőr, ami kívülről határolná. Ehhez hasonlóan a fák és virágok az ő szemében olyanok, mint egy fényoszlop vagy egy-egy sugárzó színes folt, beleolvadva, összekeveredve és áttűnve a környezetbe. Olyasmi ez, mint egy képlékeny világ, melyben az ott élők a felismerhetőséghez szükséges mértékig határozott formákkal bírnak, amik mindig ragyogóak, áttetszők, keverednek és változnak.

Mivel a tündér egy étellel telt világban él, sajátos, rá jellemző nézőpontból tekint rá, ami sokkal egyszerűbb, sokkal közelebb van a valósághoz, mint az embereké. Mivel nincs birtoklási vágyuk, ismeretlen számukra a félelem és irigység, nincsenek olyan bonyolult, sokrétű érzelmeik és gondolataik, mint nekünk. Emiatt nincsenek téveszméik, hanem képesek felismerni, hogy mi a

fontos és azonnal a lényegre térnek. Igaz, hogy játszanak jelmezesdit és szerepjátékokat, de közben mindig tökéletesen tisztában vannak vele, hogy ezt teszik. Számukra a dolog csak multság, nem pedig eszköz a nyomasztó valóság elöl meneküléshez. Ez a lényeglátás döbbenetes egyenességet eredményez részükről. Nincs semmi rejtegetni valójuk, és nincs semmi, ami elől el kellene rejtőzniük. Ha egy erdőnek le kell égnie, nem próbálják meg becsapni magukat ezzel kapcsolatban, hanem elfogadják a tényt. Elfogadják a (viszonylag kisszámú) kellemetlen tapasztalatot a sokkal nagyobb számú kellemes élménnyel együtt.

Van ezen túl még az emberek és a tündérek egy másik figyelemre méltó különbség is. Éber állapotban életünket sűrű fizikai közegben éljük, amelyben igaz, hogy gondolataink és érzelmeink szerepet kapnak, ám ez a szerep korlátozott és mesterkélt. A tündéreket viszont nem akadályozza a sűrű anyag. Az ő testükben a legdurvább anyagi rész is finomabb és ritkább, mint a mi világunkban a legritkább gáz. Tulajdonképpen nagyon is rokon az érzelmeik anyagával, ezért ha valamilyen érzés kialakul bennük, az áthatja egész testüket, szinte végigsöpör rajta. Szinte egész életük ilyen érzésekből, és az élet megnyilvánulásainak érzékeléséből tevődik össze.

A kevés magasan fejlett fajtától eltekintve a tündéreknél nem rendelkeznek jelentős szellemi erővel. Ez nem azt jelenti, hogy buták, csak éppen nem kényszerülnek megküzdeni a létezésért, sőt még az igazi boldogságért sem. Nem kell aggódniuk a fizikai létezés nehézségeit jelentő dolgok miatt, amilyenek a szegénység, éhezés, szomjúság vagy hajlék kérdése. Semmi szükségük pénzre és senkinek az eltartásáért nem tartoznak felelősséggel.

Következésképpen életcéljuk, feladatuk egészen más, mint a miénk. Igaz ugyan, hogy az angyalokhoz viszonyított helyzetük hasonló ahhoz, amilyen az állatoké az emberekhez képest, és igaz, hogy az állatok egyszerű vágyaknak élnek, nemes vagy bonyolult célok nélkül. Csakhogy az állatok – ahogy mi mondjuk – természetes ellenségektől körülvéve léteznek, míg a tündéreket természetes barátok veszik körül. Így aztán örömteli és boldog életet élnek napról napra, és céljuk is az, hogy minden nap még többet és többet tapasztaljanak meg az élet e teljességéből.

Emellett nagyon is tudatában vannak annak, hogy részei egy csodálatos, együttműködő rendszernek, ami a bizonyosság tudatát adja számukra. Az életüket és munkájukat irányító angyal mindig jelen van, vezeti, és további fejlődésre készíti őket, a tündérek pedig órá a legmélyebb tisztelettel és csodálattal (de a legcsekélyebb félelem nélkül) tekintenek. Egyszer megkérdeztem egy tündér barátomat, ki az ő főnöke és a környék irányítója, és elég mulatságos volt, ahogy erre választ adott. Méter magasra ugorva fejezte ki örömét, mikor arra a lényre gondolt, ki oly magasan felette áll, és aki iránt olyan mély baráti érzelmeket táplál. De hogy még jobban megérthessem mély tiszteletét, tett még néhány mély meghajlást, homlokát lábujjaihoz hajtva és kétrét görnyedve, csak hogy megpróbálja megértetni velem, mennyire fontos személyről van szó.

Ez az eset jól szemlélteti a tündérek érzelmeit átható könnyedséget, boldogságot – legyen szó akár a legmélyebb hódolatról is. Az embereknek erkölcsi szabályokból és büntetési tételekből álló normarendszerük van, ami nagyon komoly hozzáállást követel meg az életben. Hát persze, hogy a tündérek egy szót sem értenek meg ebből az egészből. Ők a legigazabb bizonyosságai Jézus gyönyörű szavainak: „És a ruha miatt miért nyugtalankodtok? Nézzétek a mezei liliomokat, mint növekednek. Nem fáradoznak, s nem fonnak. Mondom nektek: Még Salamon sem volt minden dicsőségében úgy felöltözve, mint egy ezek közül.” [Mt. 6:28-29]. A mi értékrendünk fogalmai szerinti helyes és helytelen ennek az apró népnek semmit sem jelent. Az ő világukban nem létezik jó és gonosz, csak mérhetetlen szeretet, szépség és tökély. Az eszményi szépséget és tökéletességet szolgálják mindennel, ami tesz nekik, és ezt keresik mindenben. De mindezt nem küzdelemként élik meg, hanem inkább állandó, izgalmas feladatként és mérhetetlen öröm forrásaként. Azt hiszem, részben ez a szépség utáni kiolthatatlan belső vágy a forrása a lényükből sugárzó életörömmel. Ne gondolja senki, hogy tökéletesek. Időnként dühbe gurulnak, és a féltékenységek sem ismeretlen számukra, de ezek az érzéseik hamar szertefoszlanak. Míg a mi lelkünket egy kellemetlen, negatív érzélem

hosszú ideig szinte megmérgezi, addig a tündérek nem dédelgetik soká ezeket, és így nem is rakódnak sárkoloncként életükre.

A félelemhez leginkább hasonló érzést az emberek váltanak ki belőlük. Való igaz, hogy visszataszító dolgok az ő birodalmukban is léteznek, és iszonyatot váltanak ki a tündérekből. Például a vízi babák is igyekeznek messze elkerülni a mély vizekben élő, gorillaszerű lényeket, de végül is azok ugyanabban a közegben és világban élnek, mint ők. Ám ha irtóznak is ezektől, nem félnek tőlük, mert megértik is ismerik őket. Az emberekkel kapcsolatban viszont sok dolog van, amit képtelenek felfogni. A mi cselekedeteink mozgatórugói számukra nagyon különösek, és soha semmilyen helyzetben nem tudják, hogy mit fog az belőlünk kiváltani. Ezért a félelem érzéséhez hasonlót keltünk bennük, hiszen számukra érthetetlen, érzéketlen kegyetlenséggel gyötörjük a természetet, amit ők annyira szeretnek. Például gyönyörű madarak, vadon élő állatok elpusztítása, és a halálukat megelőző szenvedés mélyen megrázza a tündéreket. A természetben az ölés gyors és alig jár szenvedéssel. De pusztán élvezetből ölni, előtte éreztetve az áldozattal a szörnyű rettegést - ez olyan borzalom, amit csak emberi lények képesek a tündérekre mérni. A lőfegyvereket nem képesek megérteni, és a hangos csattanások megrémítik, sokkolják őket.

Néha találkoztam olyan tündérekkel, akik szorosan kötődtek egy másikhoz, többnyire hozzájuk hasonlóhoz, például vízi vagy földfelszíni tündérek egymáshoz. Az ilyen párok együtt mennek mindenhová, együtt végzik munkájukat, egyszóval elválaszthatatlanok. Megindító látni a vonzódást, ahogyan karjukat egymás köré fonják, így is kimutatva bensőséges kapcsolatukat. Megvitatják munkájuk részleteit, és kölcsönös érdeklődést tanúsítanak apró részletek iránt, és boldog játszadozással töltik az időt. Az állatok szaporodással tartják fenn fajukat, a tündéreket azonban angyalok teremtik meg. Emiatt a tündérek esetében - különösen a fejlettségi rangsor alsó-közép részén - nincs semmi, ami különböző nemekre utalna, de itt is érvényesül, hogy az ellentétek vonzzák egymást. Vagyis egy aktívabb, kezdeményezőbb típusú tündér vonzódik egy inkább passzív típusúhoz. Például kifejezett vonzódás figyelhető meg egy tölgy és egy közeli nyírfa között. Az érzés határozottan más, mint amit a tölgy saját fajtársa iránt tapasztal. De a fák léte sokkal szelídebb, mint a mulékony tündérelet. Az utóbbiak között nem ismeretlen a féltékenység. Ismertem két egymást kedvelő tündért, akik kölcsönösen féltékenyek voltak egy harmadikra, ki túl sok figyelemre tartott volna igényt. Egy ilyen alkalommal két zöld tündér kapcsolatának felbomlását okozta egy kék tündér színre lépése. Az egyik zöld tündér panaszkodott is nekem. Csak magának akarta megtartani társa vonzalmát, és féltékeny, zöldes gondolatokat eregetett, ami elég mulatságos volt. Az egyik pillanatban még durcásan baktatott, aztán valami kellemes dolgon akadt meg a szeme. Ettől aztán meg is feledkezett bajáról, és máris a magasba ugrott, hogy örömét kimutassa. Tündér nem őrizgethet sokáig magában olyan érzéseket, mint a féltékenység. Idő múltával azután a kék tündér továbbállt egy magafajtaival, és helyreállt a béke. Találkoztam még olyan esetekkel is, ahol tündér emberi lényre volt féltékeny. Például Ausztráliában volt egy tündér barátom, akit a 2. fejezetben Apró Pajtás néven már említettem. Nagyon kedveltem őt, és sokat beszélgettem - kizárólag övele. A tündérek körülöttünk gyakran váltak észrevehetően féltékennyé, mert míg vele beszélgettem, úgy tűnt, hogy tudomást sem veszek a többiekről. Egy alkalommal egy apró zöld gyertya-tündér 4-5 méterre tőlem megállt, és kifejezetten dühösen méregetett. Dühbe gurult, mert nem méltattam figyelemre, amit csinált, pedig olyannyira a többi tündér felett állónak érezte magát, hogy elvárt volna tőlem néhány magasztaló szót. Nagyon el volt telve magával. Sokszor előfordult, hogy a kertben megcsodáltam egy különösen szép virágot, amiért a többi virágért felelős tündérek mellőzöttnek érezték magukat. De az ilyesmi nem tart sokáig. Ebből a szempontból is olyanok a tündérek, mint a gyerekek vagy állatok, nem tartós a sértődöttségük sem.

Néha a tündérek el is töprengenek. Például megállnak tépelődni azon, ha egy általuk gondozott növényvel valami olyan baj van, amit nem értenek. Érdekes ilyen eset volt, mikor egy Costa Rica-ban honos kávécsesjét áttelepítettek eredeti élőhelyéről egy barátom kaliforniai kertjébe. Persze a Costa Rica-ban a cserjét gondozó tündér nem tartott vele, és a kaliforniai tündérek tanácstalanul állták körül, nem nagyon tudván mit tegyenek az érdekében. Ünnepelesen valami konzíliumfélét

tartottak felette. Ám a cserje sokáig nem tudta megszokni új helyét, ami nagyon aggasztotta az érte felelős tündéreket. Végül sikerült helyes tanácsot kapniuk, és a kis cserje szépen megeredt, majd fejlődésnek indult.

Ahogy már szó volt róla, a tündérek főleg az érzelmek világában élnek. Figyelmük középpontjában persze a gondjaikra bízott dolgok állnak (ez nagyrészt ösztönös), de azért vannak tisztán megkülönböztethető érzelmeik mindenféle mással kapcsolatban is. Életüket inkább ilyen érzelmek töltik ki, gondolatoknak kevesebb szerep jut. Egész világuk, és tulajdonképpen a testüket felépítő anyag is inkább életerő és érzelem, semmint sűrű anyag vagy logikus gondolat. Nagyjából-egészében ezek az érzelmek kellemesek és jótékony hatásúak, néha azonban előfordul, hogy némelyikük lázadni kezd, megvadul, visszautasítja a neki szánt feladatot, vagy kötekedni kezd szomszédjaival. Nem tudok viszont olyan esetről hogy ilyesmi egy egész csoporttal megtörtént volna. Az így viselkedő egyedek társai elkerülik, kiközösítik. Egy barátom megfigyelt egy szélsőséges esetet, amelyben egy tündér állandóan kötekedett a szomszédjával. Végül feles angyala megállapodott egy másik angyallal, és a veszekedős tündért áthelyezték egy sokmértöldnyire levő másik területre. Egy darabig szomorkodott ugyan, de hamar visszatért természetes boldog létállapotába. Az ilyen esetek azonban nagyon ritkák lehetnek, mert én magam soha nem találkoztam hasonlóval. Persze a tündérek nincsenek ugyanabba a kertbe vagy helyre, mondhatni röghöz kötve, néha előfordul, hogy egyik-másik a fejébe veszi, hogy máshová megy. Ez egyszerű, természetes, és talán még köznapi eset is. Az olyan ember, aki szép kertet tart fenn, szereti és törődik a kert növényeinek belső életével (talán még érzelmeiket is táplál irányukban), mindig sokkal több Apró Pajtást vonz oda, mint akinek közömbös mindez.

Minden tündér rajong a fiatal lényekért – gyerekekért, nyulakért, macskákért, halakért – vagy fákért. Az ifjúság különösen vonzó számukra, részben érzelmi kötődés, részben talán a hasonlóság miatt, hiszen ők is telve vannak örömmel, boldogsággal. A gyerekek (és valójában minden ifjú élőlény) különösképpen nyitottak a tündérek világára. A Tündérek pedig imádják a gyermekeket, gyönyörködve figyelik őket, sőt megpróbálják utánozni is játékaikat. Ugyanilyen érdeklődést táplálnak a fiatal szarvasok és nyulak iránt. A tündérek felkeresik őket, azok pedig azt hiszem, látják is őket, hiszen sokkal közelebb lévén a tündérek fejlődési vonalához, érzékeik nem homályosultak el annyira. Tavasszal a tündérek ismernek minden szarvast, nyulat, mókust, a tőlük telhető módon megpróbálják megóvni őket oly módon, hogy érzéseket csempésznek a fejükbe, és erősítik ösztönös megérzéseiket. Szép látvány megfigyelni, miként ügyködik egy tündér, ha például egy bárányt lát ugrádozni, és saját szökdecselésével is próbálja bátorítani. Érezhető a szoros kötődés, a rokonság és barátság léggömbje. A legszorosabbak közé tartozik a tündérek és madarak – különösen a fiókák – közti kapcsolat. Addig mesterkednek, míg felhívják a madár figyelmét valami kukacra vagy hernyóra, és ha az ráadásul még kártékony is a kerti növények számára, hát kukac úrfi annál nagyobb bajban van.

A különféle elemekhez (víz, föld, tűz, levegő) tartozó tündérek nézőpontjai némileg eltérnek, mivel érdeklődési körük is más. Például a földfelszíni tündérek körében elég gyakori érdeklődés az emberek iránt szinte teljesen hiányzik a többiekből. A földfelszíni tündérek ismerik a mi (számukra) megmagyarázhatatlan dolgainkat, miért is félénken és bizonytalanul viselkednek irányunkban. A többiek azonban közömbösek, értetlenek, vagy netán ellenségesek irányunkban. A földfelszíni tündérek emellett sokkal inkább kötődnek egy helyhez, mint a levegőt vagy vizeket lakó testvéreik. Bizonyos értelemben bennük az önállóság, önérvényesítő képesség magasabb fokú, mint az utóbbiakban. Tulajdonképpen a vízi és a földfelszíni tündérek között tapasztalható különbségek nagyon hasonlóak a vízi és szárazföldi állatok közöttiekhez. A vízi tündérek inkább nagyobb csoportokban mozognak, a földfelszíniek kisebbekben, és ez utóbbiak között akad jó néhány igen karakteres személyiség. A földfelszíni tündéreknek több a képzelőerejük is, emiatt aztán igyekeznek az emberekhez hasonlítani, megpróbálnak minket utánozni, hiszen olyan furcsák és szórakoztatóak tudunk lenni. Azt is megértik, hogy az emberi lények értelmi képességei meghaladják az övékét.

A tenger felszínén élő tündérek érzéseinek középpontjában az a tény áll, hogy a valamennyi tündér életében oly fontos szerepet betöltő ritmust az ő esetükben a tenger hullámai adják. Persze mindegyik nagy csoport tudatossága összefonódik az ő sajátos életterükkel, amiben léteznek. Talán úgy lehetne ezt érzékeltetni, ha azt mondanánk, hogy az egyik csoport alapérzete „vizes” a másiké „tüzes”, és így tovább - a fizikai világban mindegyik fajnak van valamije, ami elsődleges jellemzőit megadja.

A vízi tündérek számára a hullámok a hatékonyság kellemes érzését biztosítják. A tenger felszínéhez hasonlóan ők is állandó mozgásban vannak, és mint ahogy a tenger egy óriási, összefüggő, megkülönböztethetetlen víztömeg, ugyanúgy a tenger tündérei is mind egyformák. A tavi tündérek meghatározó életérzése is tengeriekéhez hasonló, míg azok számára, akik a patakokban élnek, a víz folyása jelenti tevékenységük alapelemét.

A levegő tündérei számára a meghatározó érzés a hatalmas tér – magasság, távolságok - és a szinte teljes függetlenség a fizikai világ kötöttségeitől. Talán ennek tudható be, hogy ők olyan magas fejlettségi fokot értek el. Sem anyag, sem tér nem korlátozza őket, de ezzel párhuzamosan formájuk és külsejük is eléggé határozatlan.

A tűz tündérek (szalamandrák) szintén mentesek az emberi befolyás alól, de azért mégis csak egy fizikai szinten megnyilvánuló jelenséghez kötöttek. Az ő életérzésüket leginkább a frissítő, tisztító szavakkal lehetne leírni. Minthogy lételemük egyfajta kapu két világ között, úgy tűnik, hogy ezeknek határán állnak, és mindkettőben jelen vannak. Nehéz dolog körülírni az ő különleges látásmódjukat. Az életet úgy látják, mint ami szakadatlanul áramlik a különféle formák között, így ők a természet boszorkánykonyhájának közepében érzik magukat.

Ha egyáltalán van valamilyen elképzelésük a tündéreknek Istenről, az általában nagyon ködös. Ha esetleg eszükbe jut ilyesmin töprengeni, akkor Isten képviseli számukra alapjait annak a rendezett univerzumnak, amelyben érzésük szerint élnek. Persze a tündérek nem mennek át olyasféle szenvedéseken, mint mi emberek, mivel a létért való küzdelem – ami az emberlét szenvedésének nagyobbik részét okozza – az ő létezésük körülményei között ismeretlen. Kisebbségi szenvedés nekik is jut osztályrészül, ha a dolgok rosszul mennek világukban, de persze a mi fogalmaink szerint az nem igazi szenvedés. Nem hinném az sem, hogy jelentősebb fájdalom ismert lenne számukra, bár tudatában vannak létezésének, mert látják a hatását állatoknál és más lények esetében is. Néha vágyakoznak arra, hogy emberi lényekké válhassanak. Ismerünk ilyen eseteket, és csak ennek kapcsán érezhetnek meg valamit a mi nehézségeinkből és gondjainkból. Sok tekintetben csodálnak minket, és ha kedvesebbek és nyitottabbak lennének irányukban, boldogan barátkoznának velünk.

Habár a tündérek igen keveset tudnak Istenről, azért mégis van egy elnagyolt, de szép elképzelésük fejlődési láncuk magasan fejlett lényeiről, mint például az ő angyaluk, aki számukra a legbölcsőbb és legkedvesebb lény a világon.

A SZÁRAZFÖLD TÜNDÉREI

A szárazföld tündéreit nagy számuk és sokféleségük miatt nagyon nehéz egyetlen fejezetben leírni. Ám ha megkíséreljük leírni fő csoportjaikat, néhány példányt kissé részletesebben is bemutatva, az olvasó legalább valamiféle általános képet kaphat róluk

Azzal kell kezdenem, hogy a szárazföldi tündéreknek négy fő csoportja létezik. Legelsőként a felszíni és a föld alatti fajtákat kell megemlíteni, amelyek aztán újabb két osztályra bonthatók. A felszíniek között tehát vannak tündérek fizikai testtel – a legjobb példa ezekre a fák szellemei – és vannak olyanok, amelyeknek nincs fizikai testük – ilyenek a kerti vagy erdei tündérek. A felszín alatt (és persze valamennyire a felszínen is) élnek fizikai testtel bíró lények, például a nagy, különálló szikláké. Ezek a fák szellemeinek megfelelő lények, de azokhoz mérten szellemileg sokkal fejletlenebbek. És a sziklákhöz kapcsolódóan léteznek még fizikai test nélküli lények is, őket általában gnómoknak hívják. Ez a négy csoport: - fáké, szikláké, mindenféle erdei tündérek és gnómok – eléggé határozottan elkülöníthető. De a földkéregben és a felszínen az alfajok és egyedek olyan sokféle, egymásba észrevétlenül áttűnő változata létezik, beleérve olyan köztes változatokat, akiknek egyaránt lételeme a felszíni és a felszín alatti világ is. Egy kissé részletesebben meg fogjuk vizsgálni a sziklák szellemeit, majd néhányat azok közül, akik a felszín alatt élnek, őket talán nevezhetjük gnómoknak. A két ezt követő – egy kertről és egy erdőről szóló – részben bemutatom a fák szellemeit és az erdei tündéreket.

De ismét ki kell hangsúlyoznom, hogy a változatok száma olyan óriási, hogy bármiféle rendszerezési kísérlet eleve kudarcra van ítélve. Például vannak olyan barna és aranybarna színű lények, akik tevékenységüktől függően a felszínen vagy alatta élnek, és külsejük alapján a köztudatban gnómként ismert csoport tagjainak gondolnánk őket, bár kissé pufókabbak. Arcuk öreg, fekete gombszemekkel. Pedig ezek valójában nem gnómok. A fókáéhoz hasonlóan selymes szőrből valami kabátféle fedi őket, és hosszú állkapcsuk olyan hatást kelt, mintha hegyes szakáll lógna állukról. A fejtetőjüket is fedő szőrszerű anyag felül szintén csúcsban fut össze, és emiatt a fej úgy néz ki mint egy kettős háromszög. Mozgásuk meglehetősen esetlen, nyoma sincs benne a legtöbb tündérnél tapasztalható könnyedségnek és kecsességnek. Olyan környezetben találkozhatunk velük, ahol a föld felszínén rövid fűnél dúsabb növényzet található. Többnyire csoportokban élnek, és hasonlóan a nyulakhoz ők is kedvelik a föld kisugárzását. Részben meglelkesítő a növénycsoportosulásoknak, részben pedig hasonló feladatot látnak el a növények felé, mint a tündérek általában, mivel ők is segítik azok fejlődését az általuk átalakított életenergiával, de ők inkább alulról, a gyökerek felől adják át az életerőt a növényeknek. Ezenkívül érdeklik őket a rovarok is, leginkább a hangyák, méhek és hernyók.

Ezek a tündérek élénk közösségi életet élnek, szoros kapcsolatot tartva egymással, megvitatva az újdonságokat a munkájukról, egymásról és az ő apró területükön túli tündérvilág híreiről. Többnyire kellemesen telik idejük, és ők is nagy kedvelői a „jelmezesdinek”. Mulatságos élvezettel parádézhatnak jelmezeikben egymás előtt, térdeiket csapkodva, nagyokat kacagva egymáson és magukon, vagy vidáman ugrándoznak össze-vissza örömeikben. De felettébb komolyak is tudnak lenni, és ilyenkor komikus benyomást keltenek üzletemberhez hasonlóan elszánt és fontoskodó viselkedésükkel. Többnyire bezárkóznak saját kis világukba, és kerülnek más tündérek társaságát. Van egyfajta különleges feladatkörük is, mert nagy érdeklődést mutatnak a hangyák és más hasonló apró lények iránt, és segítik azokat amennyire csak telik tőlük. A tündérfaj egyik legősibb ágának képviselői ők, és talán ez az oka annak, hogy olyan öregnek látszanak, és egyben ez lehet az oka zárkózottságuknak és elkülönülési hajlamuknak is. Félénkséggel vegyes kíváncsisággal tekintenek az emberekre, és értetlenül figyelik furcsa szokásaikat, de nem táplálnak semmilyen meghatározható érzést vagy vonzódást irányukban.

Vannak sokkal sötétebb, szinte fekete színű lények is, ők elég mélyen a felszín alatt élnek, és 70 cm vagy ennél is nagyobb méretűek lehetnek. Leírhatatlanul furcsa a külsejük, leginkább talán gyíkokra hasonlítanak. Alacsony értelmi szintűek, és csapatokban élnek többé-kevésbé gondolatok nélküli, állatokéhoz hasonló életüket. Különös külsejüktől eltekintve osztoznak a tündérek szakadatlan tevékenységében, és megvan a maguk hasonló hatalma is. Gyakorlatilag lehetetlen kapcsolatba lépni velük – úgy tűnik, hogy túlságosan leköti őket tevékenységük ahhoz, hogy az emberek iránt érdeklődjenek.

Egy későbbi fejezetben említést teszek két, a Grand Canyon-hoz kötődő tündérfajtáról: egyikük bíbor-tűzvörös színű, 70-110 cm magas, a másik barna alapon piros csíkokkal, nagyjából 35 cm magas. A nagyobbik fajtával még nem találkoztam más helyen. Határtalan örömet és emelkedettséget közvetít közelségük, de emellett még szokatlanul okosak is, és sokkal erősebb az összpontosító képességük, mint a legtöbb tündérfajtanak. Összefogottak, és elképesztően elszántak tudnak lenni. Formájuk is szinte egyedülálló, halhoz hasonlíthatóan laposak szemből nézve, de oldalról nézve már a megszokott arányokat mutatják. Sok tündér minden oldalról karcsú, de ezek szinte kísértetiesen soványak, apró, közel ülő szemeik, keskeny vállaik és mindenhol vékony testük miatt. De oldalról nézve arányaik nagyjából rendben vannak, bár vörösesbarna árnyalatú arcuk még innen nézve is hosszú és keskeny. Munkájuk szintén elég furcsa, mert ők a központjai a kanyon magnetikus áramlatainak, mintegy szétosztják a beléjük áramló életerőt a kanyonban.

A kanyon barna-piros tündérei mind külsejüket mind életstílusukat tekintve inkább gnómok. Valami különleges életforma létezik ott a kanyonban, ami az ő tevékenységi területük. Nem világos számomra sem, hogy pontosan mi is a dolguk. Valamilyen növekedéshez kötődik, de magam sem tudom, mi lehet az, ami a föld alatt van és növekedik. Ha esetleg a sziklák a rétegyomás hatására változtatják jellemzőiket, akkor azt kell gondoljam, hogy valamiképp ehhez a folyamathoz kapcsolódik az ő munkájuk is. Akármilyen is legyen a folyamat amiben segédkeznek, az nagyon lassú. Mozgásuk megfontolt, ők maguk öregek és lassúak, munkájukhoz pedig nagy türelemre van szükség. Valamennyi ilyen gnómszerű, a föld mélyéhez és kőzetekhez kötődő tündérről az az ember érzése, hogy ők az ősidők óta jelenlévő dolgokhoz tartoznak. További jellemzőjük, hogy csapatokban élnek és mozognak, továbbá kedvelik a meleget – emiatt ha netán eső vagy hűvös idő van odafenn, ők egykettőre eltűnnek a föld mélyében.

Van egy szinte mindenhol előforduló tündérfajta, ami közelítőleg 35-40 cm magas, aranybarna vagy sötétzöld színű. Hosszú fülük és ugribugri mozgásuk miatt az embernek leginkább a mókust juttatják eszébe. A barnáknak egyik alfaja játékmackó külsejű, derékig világosbarna, az alatt sötétbarna színnel – vidám, tréfás, ám csekély értelmű apróságok. Ugyan két lábon járnak, de járásuk a gyors, szaggatott mozdulatok miatt inkább egerére emlékeztető. Társasági lények, nagyobb közösségekben élnek, és nagyon lekötik őket (számukra) halaszthatatlanul fontos dolgaik. Erdős területeken fordulnak elő, a mohákat gondozzák, és leginkább a fák gyökerei között vagy magas fűben szeretnek meghúzódni. Ez a fajta az összetettebb életközösségeket látja el életerővel. Szemrevaló, szórakoztató kis jószágok, de gondolataik határozatlanok, felfogásuk pedig túl lassú a mi gondolataink követéséhez, ezért elég nehéz szót érteni velük. Türelmetlenül ugrádoznak ide-oda, ha emberekkel van dolguk. És tulajdonképpen mondhatjuk, hogy ezek a tündérek a megtestesítői az ír mondák népszerű figurájának, mivel nagyon hasonlítanak az azokból ismert koboldokhoz.

Az eddig leírt tündérfajták egyike sem tekinthető a szó igazi értelmében vett gnómnak, de leírásuk ad valamilyen képet a tündérek életének határtalan változatosságáról. Pedig még hozzá sem láttam a föld mélyében történő dolgok leírásának. Elbűvölő és bonyolult világ van odalenn, és persze az eddig leírt láthatatlan lényekhez mérten sokkal nagyobb a változatosság. Számunkra sok ezek közül különös, sőt visszataszító, de úgy gondolom nem érdemes sok időt fecsérelni rájuk, hiszen nem sok közülük van az emberek életéhez, és normális körülmények között nem is találkozunk velük. Ahogyan az ember tudata a földkéreg egyre mélyebb rétegeibe hatol, a földet a valóban Föld

Anyánknak látja – megszámlálhatatlan milliónyi élőlény szülő- és élőhelyének.

Az igazi gnómok a sziklák közelében, vagy éppen azok alatt élnek. A klasszikus tündérmesékből ismert valamennyi jellegzetesség valóban megtalálható rajtuk: alacsonyok, köpcösek, szürkésbarna színűek. A végtagjaikon az egyik szín, a törzsükön a másik az uralkodó, emiatt úgy néznek ki, mintha ujjatlan bőrzekét viselnének. Leggyakrabban a törzsük a sötétebb színű. Lábfajuk aránytalanul nagy, hegyes és eléggé formátlan, leginkább valami ormótlan, hegyes orrú cipőhöz hasonlítható. Karjuk a testhez képest hosszú, erősnek látszik, kézfejük bütykös, formátlan. A gnómok legismertebb külső jegyeit a fejen és az arcon találjuk. A szem és orr, valamint az orr és száj között levő arc rész szélesebb, mint egy emberi arcon, emiatt arcformájuk lapított, szinte lapátszerű. Álluk ezzel szemben hosszú és hegyes, szakáll benyomását keltő. Fejtetőjük pedig minden részletében úgy fest, mintha régimódi sapkát viselnének rajta. Nemrég tanulmányoztam e lényeknek egy kisebb csapatát. Egy óriási sziklahalom alatt éltek, felettébb vad kinézetük volt és nem kedvelték különösebben az embereket. Kiemelkedtek a sziklák alól, szemügyre vették a betolakodókat, hogy felmérjék, mifélek azok. Leginkább olyan vidékeken található meg, ahol sok a hatalmas szikla – a legjobb, ha alig akad más. Nagyon szoros kötődést éreznek szűkebb környezetükhöz és a tájhoz, ahol élnek. És ha valakiben felmerülne a kérdés, vajon mi történik, amikor az emberek a kőbányákból széthordják a követ, vagy az útépitések bevágásainak készítésekor megbolygatják a sziklákat? Nos, akkor ők eltűnnek. Elmennek, és ezzel vége. Hogy is ne tennék, ha az óriás darukra és a mozgásuk, rakodásuk keltette zajra, vagy az építkezés után az úton száguldó autókra gondolunk. Az emberek egyszerűen kiszorítják őket élőhelyükről.

Négyes-ötös csoportokban láthatók, nem annyira egyénieskedők mint például a kerti tündérek. Nagyon is határozott véleményük van arról, mit szeretnek és mit nem, de értelmi képességeik nem túl fejlettek, érzésviláguk pedig elég kezdetleges. Mikor legutóbb találkoztam velük, különös volt megtapasztalni, hogy ezeket a lényeket mennyire vonzotta hozzám a tudat, hogy látom őket, és képes vagyok kommunikálni velük, ha akarok. Ám ugyanakkor taszította is őket ez, mert nem vágytak arra, hogy szokatlan dolgok megzavarják őket. A legtöbb tündért vonzzák az újdonságok, de ezek a lények ösztönös ellenérzést táplálnak minden változás iránt. Érdekes megfigyelni őket, mert a többi tündérhez képest olyan mások, és szórakoztató megpróbálni a bizalmukba férközni. Lassanként hozzánk szoknak, és rávehetők néhány gondolat cseréjére. De hát még ezek a gondolatok is elég nehezen érthetőek, és a gnómok rejtélyes élete körül forognak. Az igazán érdekes dolog bennük, hogy ők a sziklákat barátaiknak és élőlényeknek tartják.

A legkülönösebb pedig az, hogy igazuk is van, mert a sziklák bizony a szó legigazabb értelmében élnek. Legalábbis képesek valamiféle bizonytalan válaszreakcióra, bármilyen különösnek tűnjön is ez. A nagy, vén sziklák az évmilliók során szert tettek bizonyos személyiségjegyekre, amiket összetételük és tapasztalataik útján szereztek. Ha válaszreakciókról beszélek, akkor ezalatt azt értem, hogy a sziklák képesek vonzódást vagy ellenszenvet érezni valamely személy iránt, ha az már többször megfordult közelükben, például leült rájuk néhányszor. Ez nem mindenkivel van így, inkább csak olyanokkal, akik - hogy úgy mondjuk - szeretettel viseltetnek a szikla iránt, vagy akiknek már van némi tapasztalatuk a természettel való kapcsolatteremtésben.

Ausztráliában szereztem néhány tapasztalatot a sziklával. Mindig kifejezett vonzódást éreztem irántuk, valami hasonlót, mint amelyet egy macska vagy kutya iránt érezhet az ember. Sidney-ben volt egy kedvenc sziklám, amit gyakran meglátogattam, és órákon át néztem rajta ülve az alatt elterülő kikötőt. Ez a szikla tudta, hogy ott vagyok, és rajta ülök, és olyankor kilehelt (ha használhatjuk e szót erre) magából valamiféle boldogságérzetet, ami bár bizonytalan és halovány, mégis hasonló természetű volt, mint amit kutyám érzett akkor, ha több heti távollét után viszontlátott. Jó volt érezni örömét, ahogy elkeveredett a fákból és a tengerből áradó érzésekkel, csodálatos harmónia érzetet keltve. Mikor eljött a távozás ideje és felálltam, a szikla szomorúságot érzett, nem értve, miért kell elválnunk. Megrendítő volt, ahogyan a szikla annyira akart érezni, és mégis csak oly haloványan volt még képes rá. Olyan volt ez, mint mikor egy süketnéma ember

küzd, hogy megértesse magát a többiekkel. A következő sorok olyasvalakinek a tapasztalatait adják át, aki sokkal többet tud ezekről a dolgokról, mint én. Néhányat e kövület-személyiségek közül én magam is ismertem. A sorok írója az *éteri* kifejezést olyan anyagra használja, amiből a tündérek teste épül fel, az *asztrálist* pedig a még ennél is finomabb anyagra. A leírás egy hatalmas ausztrál parkban levő szikláról szól. Az elsőként szereplő szikla egy csermely szélén található, körbeszőve egy hatalmas fa gyökereivel.

Ez egyszerű lény alaposabb vizsgálata azt az eredményt adta, hogy szervi elrendezést találunk étertestében, legalábbis ebben a példányban és talán több másokban is, ami egy kezdetleges pszichológiai szerveződésnek tekinthető. A sziklának megvan a maga kristályos fizikai teste, éterikus testmása, és érzelmkezdeményei. A gránit felépítése jól ismert minden ásványtanban járatos hallgató számára. Az éterikus testmás ugyanennek az éteri megfelelője, ami általában ugyanazt a teret foglalja el, mint a fizikai, de egy kissé nagyobb kiterjedésű annál. Az asztrális test pedig valamivel még az éterinél is nagyobb kiterjedésű. Az éterikus testmásban van valami, amire eddig nem figyeltek fel – egyfajta mag, hasonló ahhoz, amit egyszerű sejtekből, vagy más alacsonyrendű növényi, állati létformákból már ismerünk. Ennek az éterikus magnak különleges jelentősége van, mert képes megőrizni a tapasztalatokat, és ezáltal lehetővé teszi a kellemes benyomásokkal szolgálóknak, hogy elősegítsék a szikla növekedését és továbbfejlődését... Úgy találtuk, hogy kézrátétel útján energia adható át a sziklának, amit az élvezettel fogad és felhasznál. Ez a szikla felületi részeire érvényes megállapítás, ám az is kiderült, hogy ha az ilyen energiaáramlatot az éterikus testmás magjába irányítjuk, az átadott energia szétáramlik az egész lényben, hasonlóan ahhoz, ahogy a szív áramoltatja szét a testben a véráramba juttatott anyagot.

Úgy tűnik, az ilyen különös, személyiség-szerű tulajdonság nem ritka a sziklák körében. Egy felületes vizsgálat további három hasonló példányt fedett fel, és kétségkívül sok másikat is lehetne találni. Az őket éltető különös, kezdetleges, ásványi szintű intelligencia terén nem várt különbözőségeket mutatnak, miért is az embernek az az érzése, hogy ismeretek gazdag tárháza várja a türelmes kutatót eme még felderítetlen területen.

Az előzőekben említett szikla kifejezetten barátságos volt, már amennyire ez az ő korlátozott lehetőségeivel kifejezhető. Vonzódás és hála érzésének kezdeményeit mutatta, valamint egyértelműen fogadókész volt a saját lehetőségeinek határában belül. Valamely távoli korban élettelen, rajongással teli, társaságkedvelő lényvé válik majd, halálig hű barátta, talán hős-imádóvá, aki szinte már túlzottan is függ majd csodálata tárgyától.

Második megvizsgált példányunk egy régi, ma már ritkán használt út mentén heverő szikla volt, amely az előzőhöz mérten szembeszökő különbségeket mutatott. Ahelyett, hogy az embertől származó készleteket befogadta volna, kifejezetten elutasította azokat. A „viselkedése” egyértelműen azt üzent: törődj a saját dolgoddal és hagyj engem békén! Ebből eredően alacsonyabb fejlettségi fokon állt, mégis megvolt benne annak az erőnek és keménységnek a csírája, amely egy jövőbeli vasakarat kialakulását sejteti – teljesen függetlenül attól, hogy fizikai összetételében akadt-e vas vagy sem – ami azonban nagyon valószínű, hogy önzéssel és gátlástalansággal fog párosulni. Talán képzelgésnek minősülhet, ha ilyen tulajdonságokat jósolunk egy sziklának, ám ezeknek csírái olyan tisztán érezhetőek voltak, hogy korántsem volt lehetetlen előre látni a csírákból később kialakuló virágot és gyümölcsöt. Felfedeztük, hogy az út megépítése során a

második szikla egy jókora darabját leválasztották. Érdekes lenne tudni, vajon ennek a ténynek van-e köze az ő esetében az emberekkel szemben táplált ellenséges érzülethez.

A harmadik eset, ami figyelmünket felkeltette, egy fenséges hegygerincen meredező, kámsza alakú óriási szikla. Ez mintegy féltetőként borult egy furcsa, nehezen megközelíthető kis üreg fölé, aminek alacsony mennyezetén egy hosszúkás nyílás volt. Mint kiderült, ennek a furcsa helynek még furcsább története van. Valaha egy dárdás üldözői elől menekülő bennszülött fedezte fel ezt a bizarr rejtkehelyet, amikor elfutott mellette. Majomügyességgel felmászott az üregbe, felugrott a mennyezetén levő nyílásba, és így egy másodperccel elkerülte a gyilkos fejdadászcsoportot, akik így azt hitték, hogy a szakadékba zuhant. Eme drámai eseménysor nyilvánvalóan az egyetlen fontos mozzanat volt a szikla egyébként egyhangú élettörténetében, ezért olyan erővel és tisztán rögzült benne, hogy amint megkíséreltünk tudatába hatolni, azonnal felidézte a történeteket, ugyanúgy, mint amikor az ember úton-útfélen elújságolja mindenkinek, ha valami rendkívüli történt vele. Egy darabig úgy látszott, semmi egyebet nem lehet majd kiszedni belőle. De idővel aztán kiderült, hogy haloványan tudatában van az előtte elterülő táj jellemzőinek is. Persze azt nem mondhatnánk, hogy látta azt, de mégis ködösen jelen volt tudatában – mintegy érezte a tájat, és tudatosultak benne az azon végbemenő változások.

A negyedik sziklának egyedülálló története volt. Az előzőhöz hasonlóan ezt is kámszaszerű alak jellemezte, de az alatta szintén meghúzódó barlang valaha az ősidőkben emberáldozatok színhelye volt, és az ezzel járó iszonyat érzésének maradványai még mindig érezhetőek voltak. Pszichometrikus módszerrel könnyedén felidézhető bármelyik a szörnyű események közül, amiknek e szikla tanúja volt, de elég különös módon ezek egyike sem maradt meg tudatában olyan tisztán, mint ahogy azt a menekülési történetnél a harmadik szikla esetében tapasztaltunk. Leginkább talán azt mondhatnánk rá, hogy ez a szikla nem volt valami jó megfigyelő. De mégis minden részecskéjét átítatta a szavakkal le nem írható, furcsa, bénító rettegés, amely bár homályos, mégis oly mélyen bevésődött, alkotórészévé vált, hogy ezáltal lényének meghatározó eleme is lett. Ugyanakkor ez egyfajta szörnyű élvezetet is jelentett számára – valami olyan különös ősi, megfeythetetlen gonoszság érzetét, amire modern nyelvünkben nem is létezik alkalmas kifejezés. Sehol semmi kezdeménye a tiszta tudatosságnak – az egész olyan, mint egy lassan hömpölygő, sötét, leírhatatlanul gonosz álmom. Hogy mindez majd miféle tragikus, földöntúli jövővé fog kibontakozni, azt csak találgatni lehet.

A fenti történetek sok érdekességgel szolgálnak az olvasónak a sziklákról. Ezek érdekességét tovább fokozza, hogy az író saját, kifejezetten különleges élményein alapulnak.

[C.W. Leadbeater, Fritz Kunz: *The Personality of Rocks*]

Milyen elbűvölővé is válhat a jó öreg föld, ha az ember ráébred, hogy mennyivel összetettebb ott az élet, mint az legtöbbször gondolnánk! Az előbbi fejezetek az olvasók közül sokak számára nagyon különösnek, talán éppenséggel hihetetlennek is tűnhetnek. Pedig megöregedésünk, elfásulásunk és az élet lüktetésétől való eltávolodásunk egyik oka éppen az, hogy nem vesszük észre az élet megnyilvánulásait magunk körül, és nem hiszünk olyan dolgok létezésében, amiket nem tudunk

ujjainkkal tapintani, és szemünkkel látni. Mivel közvetlen tapasztalásra korlátozódik, érzékelésünk szükségképpen szűk körű, ebből következően életünk egyhangúvá válik, ami idő előtti öregedéshez vezet. De mi lenne, ha megpróbálnánk – csak a próba kedvéért – hogy higgyünk bennük, sőt talán megkíséreljük meg is tapasztalni azokat a dolgokat, amik első látásra olyan különösek, néha akár még örültségnek is tűnnek? Akkor visszaállíthatnánk kapcsolatunkat a természet tündöklő valóságával, valamennyi élőlény szülőjével – és így visszatalálhatnánk a fiatalsághoz, amely pedig maga az élet. Az én életemben az eddigiekben leírt rejtett világ – különösen fa barátaim, akikről ezután lesz szó, valamint a kerti és erdei tündérek – többet adott nekem, mint ami szavakkal leírható. Ha az olvasó a továbbiakban leírtakat elutasítás helyett a megértés vágyával olvassa, és ha legalább megkísérel, hogy kapcsolatot teremtsen az általam leírni próbált létformákkal (akár „józan esze” ellenében is), azt hiszem, talán felfedezheti a boldogság egy új forrását, és az élet problémáit új megvilágításban láthatná. Földünk rajtunk kívül az eddig általam leírt nagyszerű, elbűvölő, örömtől túlaradó lényeknek is élettere. Kertjeinket, erdeinket, hegyeinket – tekintsünk bárhová – ők népesítik be. A világ, amiben létezünk, nyüzsg az élettől, és ha ezt végre teljes jelentőségében megértenénk, megnyílhatna előttünk az út az örök ifjúsághoz.

KERTI TÜNDÉREK

A földfelszín benépesítő tündérek között az erdőkhöz és kertekhez kapcsolódó csoport az egyik legjelentősebb, és magában foglalja a fák szellemeit is. A legcélszerűbbnek az látszik, ha a két csoport különlegességeit illetően e természetes választóvonal mentén osztjuk meg vizsgálódásunkat: először a kerti tündérekkel, majd az erdeiakkal foglalkozunk.

Többféle kerti tündér létezik. A legkisebbek közülük nagyjából egy gyertya méretarányaival rendelkeznek, és meglehetősen nőies a külsejük. Mintegy 25-35 cm magasak, fejük 5-10 cm-es, emberi arcvonásokkal ott, ahol a gyertya lángja lenne. Testük színe világos almazöld vagy sárga, arcuk pedig olyan mintha napbarnított lenne. Karjuk és kézfejük arányos méretű, rövidke lábuk és lábfejük azonban csak csökevény. Ez a tündérfajta a jelek szerint főleg a kis termetű szegélynövényeket gondozza, mint amilyenek a Lobélia, Erica, és más alacsony, csoportosan előforduló növénykéek tömege. Ezek a tündérek keveset törődnek a saját, szűk világuktól idegen, vagy azon kívüli más lényekkel vagy eseményekkel. Reakcióik eléggé bárdolatlanok – bár igaz, azért képesek vonzódásra vagy féltékenységre növényeikkel vagy egymással kapcsolatban. Az új érzetek iránt mohó vágy él bennük, mert ezek segítenek nekik a fejlődésben. Ténfergő, hármasnégyes csoportjaik bármelyik szép kertben megfigyelhetők.

A tulipánok és hasonló nagyobb növények körül már egy másik fajtát láthatunk. Ez nagyjából 35 cm magas, sokkal emberibb külsővel, mint a gyertya tündéréké, de inkább emberi árnyékra hasonlítanak – a körvonal megvan, de a belső rész csak halvány, bíbor derengés. Némelyikük arca faun-szerűen hosszúkas, finom vonásokkal. Ám soha nem lehetne őket embernek nézni, nem csak pöttömnyi méreteik, de fura kinézetük és testük ritka anyaga, áttetszősége miatt sem. Végtagjaik is eléggé emberiek, de gyakori közöttük a kezek vagy lábfejek tökéletlen formája. Sokféle változata van a kéz és lábujjaknak, annyira, hogy néha ezek inkább egy macskakölyök praclijára emlékeztetnek. Valamiféle átlátszó, foszforeszkáló, csodás rózsza és halványlila árnyalatokban pompázó anyag veszi körül testüket.

A leírásom forrásául szolgáló kertben volt néhány ágyásnyi gyönyörű árvácska, amelyek körül hasonlóan szépséges és finom lények lebegtek, amik leginkább pillangókra emlékeztettek és hasonlóan rövid életűek voltak. Nagyon aprók, alig ujjnyiak, arcuk pedig hasonlított az árvácska virágára. Törzsük hasonlatos volt egy pillangóhoz vagy szitakötőhöz – torpedó formájú és jóval karcsúbb, mint a fejük. A törzs és a fej együtt talán 10-12 cm hosszú, amiből a fej nagyjából 2-3 cm-t tesz ki. A nyakból nő ki egy szárnyyszerű képződmény és a törzs teljes hosszán végignyúlik, de ezek nem a repülést eszközei, hanem – amennyire ezt meg lehet ítélni – pusztán díszként szolgálnak. Az arc és a törzs hússzínűek némi mályva, ibolya és lila színnel tarkítva. A szárnyak színe is hasonló, de tarkább és élénkebb árnyalatokkal. Mialatt figyeltem őket, percek alatt négyet is láttam cikázni a hidegágy üvegtáblái mögött cseperedő árvácskák körül. De hiszen nincs is ebben semmi meglepő, a láthatatlan világban is léteznek az életközösségek, és ahol virágok vannak, ott egyforma eséllyel találhatók tündérek és pillangók is.

És most elérkeztünk a legelterjedtebb – sok tekintetben az igazi, a legtöbbek által ismert – kerti-tündér fajta tárgyalásához. Ez az a fajta, amire a legtöbben gondolnak, ha azt a szót hallják, hogy tündér. Közülük egyet írtam le mint „átlagos tündért” a 3. fejezetben. Ebből a fajtából akad néhány nagy növésű, 65-75 cm magas példány is, és sok tekintetben meglehetősen emberi külsővel bírnak. Van orruk, két szemük, szájuk, sőt még füleik és gyapjas, hajszerű valamijük is, ami általában sötétbarna színű, mint a fák kérge. Arcuk a legtöbb tündéréhez hasonlóan nem az emberi arc arányait mutatja, mert szemük és orruk nagyobb, emiatt arckifejezésük meglepetést, kíváncsiságot tükröz. Ami igaz is, hiszen a tündérek mértéktelenül kíváncsiak. Első pillantásra a

szemhéj és szempillák teljes hiánya is furcsa látvány. Arcuk aranybarna, testük természetes (azaz jelmez nélküli) színe pedig smaragdzöld, olyasmi, mint a tavasszal néha látható fényes, zöld hátú bogaraké. Kezüik és lábfejük hasonló a miénkhez, bár az utóbbi egy kissé erősebben háromszög alakú. Összességében igazán kellemes benyomást keltenek a szemlélőben. Éppen a liliomok között játszadoztak, amikor megfigyeltem őket. Magas fokú értelmi képességeik okán a kertben ők mintegy felvigyázói szerepet is betöltenek az alacsonyabban fejlett tündérek felett.

A kertben levő tavacska egy fura szerzettnek ad otthont, amit – jobb kifejezés híján – „csermely tündérnek” fogok nevezni. Ezt a tavacskát ugyanis több kis csermely táplálja, és ott, ahol ezek a felszínre érnek, különös, hosszúkás testű teremtmények láthatók, külsejük leginkább medúzához hasonlítható. A legjobban körvonalazható testrészüik a kékes fej, határozatlan arcvonásokkal, ami egy alig-nyakon át kapcsolódik a szintén kékes színű testhez. Ez azután egyre határozatlanabb körvonalak mentén indaszerű részekre bomlik, amik elég mélyen a föld felszíne alá hatolnak. Úgy tűnik, életerejüket a földből nyerik, bár az is bizonyos, hogy forrásuk vizével is szoros kapcsolatban állnak. E fura kis csermely tündérek közvetlenül a forrásuk felett lebegnek, fejük épp hogy kiemelkedik a vízből, és lassan váltakozva hol alábuknak, hol felmerülnek.

Egy kisebb üvegházban találkoztam a már leírt pillangószerű tündérek egy új változatával, amelyek 3-5 cm-rel hosszabbak voltak, arcvonásaik emberibbek, de egyéb tulajdonságaikban ugyanolyanok voltak, mint amazok. Úgy tűnik, hogy ezek az igazán kecses, kifinomult lények itteni működésük tapasztalatai miatt kifejezetten az emberek üvegházi tevékenységének segítésére szakosodtak.

A kertek életének további fontos szereplői a fák. A vizsgált kert közepén egyedül állt egy gyönyörű, nagy, magányos hickori-dió fa. Egy fa összes élő sejtjében levő életerő együttesen építi fel azt a lényt, amit a „fa szellemének” nevezünk. Ebből következően úgy is tekinthetjük, hogy ennek a lénynek a fa a fizikai teste, ő maga pedig elválaszthatatlan része annak, és nem is szakadhat ki belőle vagy távolodhat el attól, ellentétben más tündérekkel, akik szabadon mozoghatnak a növények között. Tulajdonképpen nem is létezik fa szellem nélkül, ám ez nem mindig látható, csak akkor, ha a ő maga is úgy kívánja. Időnként viszont a fa tudata képes magát kivetíteni a fán kívülre, és az így felépített jelenség is többnyire emberhez hasonló formájú, leginkább olyan, mint egy nagyon megnyúlt és karcsú, embermagasságú árnyék. Néhányan e fa szellemek közül felettebb markáns egyéniséggel bírnak, de a legtöbbszörük jellegtelen példány. Az előbb említett hickori-dió fa igazán búbajos figura volt, és mikor formát öltött magára, az olyan volt, mint egy jól megtermett amerikai indián, barna, fakéregszerű bőrrel, fitos orral, határozatlan kinézetű hajjal és két fekete pöttyel a szemek helyén. Túlzás lenne szépnek mondani, de nagyon kedves, sugárzóan jó kedélyű és barátságos lény volt. Olyan benyomást tett rám, mint valami vidám, bölcs, kissé hóbortos öregúr.

Hajnaltájt nagy a sürgés-forgás a kertben, mert ekkor különösen fontos áldás árad ki a világra - ez az életenergia ébredésének ideje. Ilyenkor a tündéreknek nagyon sok dolguk van ennek fogadásával és szétosztásával. Ez egyben a napi tevékenységük kezdete is, mert hajnalban térnek vissza a játéktól a munkához. Úgy tekintenek a Napra, mint egy hatalmas életadó gömbre, minden élet forrására, mivel életerejüket elsősorban a nap sugaraiból nyerik. Úgy fest, mintha magukba nyelnék a napsugarakat, ami az ő esetükben az evéshez leginkább hasonló dolognak tekinthető. A saját testük fenntartásán túl pedig ezzel az energiával segítik a növények fejlődését is.

A tündérek sajátos viszonyt tartanak fenn a fákkal, akikre, mint szilárd, a sűrű anyagi világban polgárjogot nyert társ-lényekre tekintenek, még akkor is, ha azok nem érik el az ő fejlettségi szintjüket. Kedvelik őket, mint tiszteletreméltó, érdemes és jóra való társakat, de magasan felettük állónak érzik magukat, főleg, mert azok nem képesek a helyüket változtatni.

A tündér népség nagy kedvelője az állatvilágnak is. Abban a kertben, ahonnan példáimat merítem, élt néhány fütyülő réce, vadkacsa és hattyú, és a tündérek hajnalonta gyakran összegyűltek a kert feletti meredélyen, hogy gyönyörködve figyeljék odafentről a kacsák bolondozását. Valahogyan szoros kapcsolat alakult ki e madarak és a tündérek között, akik zavartalanul mozognak közöttük,

úgy viszonyulva hozzájuk, mint mi a kutyákhoz, bár fejlettségben magukhoz közelebb érzik őket, mint mi a kutyákat. Tőlük telhetően mindig segítik ezeket a madarakat, és a madarak reagálnak is erre, mert mint sok más állat, ők is látják a tündéreket.

A házőrző kutya, egy nagy Airdel terrier a kertben szokott heverészni, félálomban halovány, főleg holmi csontokról és gödörkaparásokról szóló kellemes érzeteket „eregetve”. E kellemes érzeteket bizonytalan rózsaszínű, helyenként (az izgalom jeleként) vörössel színezett felhők jelezték. Ezeket pedig időnként zöld foltok (féltekenység a ház macskájára) és az odaadás kék felvillanásai (gazdáira emlékezés) tarkították. Némelyik az ő hangulatai közül fel szokta kelteni a faun-szerű tündérek figyelmét. Általában ezek nem nagyon érdeklődnek iránta, ám abban biztos vagyok, hogy a kutya látja némelyiküket (ha ugyan nem mindegyiket), és környezete természetes részének tekinti őket. Ha viszont játszadozásában túl féktelenné, zajossá, vagy bolondossá válik, a tündérek elhúzódnak a közeléből. Valószínű, hogy ha a kutya látja is őket, számára a tündérek nagyon határozatlan, távoli valaminek látszanak. A tündérek magas fokú együttérzésre képesek egy állattal, ha az megszokott létállapotától eltérően túlradó örömet vagy szomorúságot tapasztal – különösen az élet, a létezés ténye fölötti öröme igaz ez, mert ez a tündérlét alapérzése is. Nagy érdeklődéssel figyelik azt is, mikor a kerti tónál fészkelő vadkacsák fiókái a tojásból kikelve megjelennek a vízen. Az ilyen események mindig odavonzzák figyelmüket, jobban, mint az állatok mindennapi élete. Más szóval mindenre odafigyelnek, ami a természet teremtő erejének valamilyen megnyilvánulása, hisz annak ők maguk is tevékeny résztvevői. Ebből következik, hogy a kerti tündérek élete jelentősen eltér a tavasz időszakában attól, amit a többi évszak követel meg tőlük.

A tündérek érdeklődnek az emberek iránt. Példa kertünk gazdjára is mint felsőbbrendű lényre tekintenek, miközben megfigyelik, amint eteti a kacsákat. Sok tekintetben viszont inkább csak elviselik őket, tudván, hogy egészen mások, mint a tündérek. Mégis, érdeklődnek, megpróbálják megfigyelni és megérteni az embereket. Példa kertünkben az ott lakó család ismeri létezésüket, és szolgálataikat barátságos érzésekkel viszonyozzák, de persze elég ritkán fordul elő, hogy az emberek egyáltalán bármit is tudjanak a tündérekről. Itt azonban a bokrok közül való rövid kukucskalódás után a tündérek visszatérnek megszokott dolgukhoz, és a jelenlétünket, mint megszokott dolgot fogadják. Csak a kisgyermekre figyeltek oda jobban, mert egy ilyen apróságot magukhoz sokkal inkább hasonlónak tekintenek, mint a felnőtteket. Egy gyermek mindig ösztönös és természetes viselkedést mutat, és mivel a tündér kedveli az ilyen megnyilvánulásokat, ezért a kicsire is szeretettel tekintettek.

Ahogy említettem, a tündérek hajnalban kezdenek tevékenykedni. Azzal kezdik a napot, hogy összegyűlnek egy barátságos „munkaértekezletre”, ahol kiárasztják örömüket a környező világra, mert annyira boldogok, és minden annyira gyönyörűnek tűnik számukra. Örömük forrása az érzés, amelyet a növények sugároznak szét, mikor harmatcseppek képződnek leveleiken, vagy ami minden egyes fűszálból és virágból árad a hajnal közeledtével. Az összes tündér ott lebeg az általa gondozott növények körül, megpróbálva kitalálni mindről, vajon mire lenne szükségük, és hogyan segíthetné a legjobban őket – olyan ez mint amikor egy orvos minden nap körbejárja, megvizsgálja betegeit. Ám ez minden ünnepélyességet, fennhézást nélkülöz. Ha jól mennek a dolgok, a tündérek ide-oda ugrándoznak a virágok között, így is kifejezve megelégedettségüket. Érzelmek aktivitásban fejeződnek ki, és eközben gyakran elidőznek egy-egy kedvenc virágnál becézgetve, szeretgetve azt, mintha a gyermekük lenne. A látvány igazán megkapó. Persze nem dolgoznak egész nap, gyakran tartanak szüneteket. Ha kedvük úgy hozza, munkájukat félbehagyva összegyűlnek, és együtt örülnek az életnek, mindig ide-oda járkálva, ugrándozva közben. Délidőben is legtöbbször elvonulnak, eltűnnek szem elől, de az este az igazi szórakozás, pihenés ideje. Ilyenkor mindig összejönnek és kezdődik a mulatság. Néha máskor is elpihennek valamilyik kedvenc viráguk közelében, de ez nem alvás, csak pihenő.

Azt hiszem, ezzel be is fejezhetem az átlagos kertekben élő tündérek világának leírását. Igaz, a pompázatosabb kertekben, vagy növénynemesítő kutatóintézetek kertjeiben az itt leírtaknál sokkal

változatosabb a kép. Mégis remélem, hogy az elmondottak segítenek megérteni az olvasónak, hogy egy kert belső szemünkkel is látva olyan kifinomult, mesésen elragadó hely, mely messze meghaladja a szemünkkel látható növényi és madárvilág által nyújtott szépséget. Mert mi versenyezhet ezek közül azzal a mesevilággal, amit a gyertya-tündérek könnyedén tovalengedező csoportjai, a szikrázó színpompájukban nyugtalanul, kecsesen csapongó pillangó tündérek, vagy a boldog, csintalan csoportokban tevékenykedő közönséges kerti tündérek látványa szolgáltat? Igazán elmondhatjuk, hogy egy kerten a tündérek jelentik a tökéletesség koronáját, mivel az ő tevékenységük hatására válik az pihenésre és feltöltődésre alkalmas helyé. A tündérek örömmel működnek együtt velünk abban, hogy a kertből olyan helyet varázsoljunk, ami szépség és öröm forrása mindkét faj számára. Bárcsak több ember megértené, hogy mennyire készségesek segítők lennének ebben a tündérek! Számos kert valószínűleg egy darabka földi mennyországgá változhatna számunkra – még inkább, mint amennyire az már most is.

FA SZELLEMEK

Hagyjuk most magunk mögött többé-kevésbé ismerős házi kertjeinket az ő növénykéikkel, és fordítsuk figyelmünket az erdők felé. És itt mindjárt meg kell jegyeznem, hogy a fák voltaképpen nagyon mások, mint amilyenek mi tartjuk őket. Élőlények ők bizony, ugyanúgy ahogy mi is, bár tudatosságuk alacsonyabb szintű, érzékelésük pedig nem olyan erőteljes és gyors, mint a miénk. Ahogy már volt szó róla, a fában él egy szellem, amiből a fa életerejét nyeri. Legyen bármilyen kicsi is, nem létezik fa ilyen szellem nélkül. A fa szelleme együtt növekszik a fával, és annak pusztulása után eltűnik. A fa szelleme képes kiemelkedni, és kisebb mértékben eltávolodni a fától, ha akar, és ilyenkor többé-kevésbé emberi formát mutat. Ha a fa testében van, alakja sokkal határozatlanabb, gyakorlatilag láthatatlan, mivel igazából akkor és azzal határozza meg lényét, hogy kivetíti magát a fa belsejéből. A legtöbbjükéről elmondható, hogy magas, barnás színű alakok, olyasfélék, mint egy gyerek első alkalommal megrajzolt emberfigurája: szögletes, kissé darabos, egy gyerekhordó hátizsákban szállított gyerekforma, apró szemekkel, orral, ritka, szálkás fekete hajjal – épp úgy, mint a gyerekrajzokon. Ez persze csak egy nagyon általános kép a fa szellemek külsejéről, mert a valóságban különböző fafajtáknak némileg különböző – az adott fafajra jellemző – külső jegyeik vannak, emellett némelyik fa jobban kialakult jellemvonásokkal is rendelkezik a többinél – hasonlóan az emberekhez. Így némelyik fa igazi egyéniség, ám a legtöbbjük semmilyen egyéni jellemzővel nem dicsekedhet.

A fa szellemek akkor teszik a dolgukat, amikor a fa belsejében tartózkodnak, mert ilyenkor irányítják annak energiaáramlását, így éltetve a fát. A fa kémiai tápanyagait a földből, vízből és levegőből nyeri, és ha ezek minősége és mennyisége megfelelő, a fa életműködése rendben folyik, és a fa szelleme elégedett. Ez az elégedettség aztán visszahat a fában zajló kémiai folyamatokra, és hatékonyra teszi azokat. Olyasmi ez, mint ami az emberi testben zajlik. Ha valaki jóízűen, békében fogyasztja el vacsoráját, akkor emésztése is kellemes közérzet közepette folyik majd, ami természetesen segíteni fogja az emésztést is. És megfordítva is igaz: az idegesség, aggodás elrontja az étvágyat és az emésztést is (igaz, a fák soha nem aggodnak). Ha alkalmanként a fa szelleme kilép a fából, azt valamilyen ok miatt teszi. Például azért, mert a közelben megjelenik egy számára érdekes, vonzó emberi lény, és közelebről meg akarja nézni, és kifejezni tetszését. Ha egy fa alá letelepedtem, gyakran előfordult, hogy a fa szelleme kilépett, és kifejezte vonzódását - persze a maga bizonytalan, homályos módján téve ezt. Még az is előfordul, hogy néhány méteren át követi is az embert távozásakor. Szabadidejük és közösségi életre lehetőségük leginkább éjjel van. Ilyenkor kilépnek kergük mögül, és ha az általuk kedvelt emberi lény esetleg egy közeli házban él, a fa szellemek megpróbálhatják felkeresni őt. Azt hiszem, az egyik oka annak, amiért sok ember fél éjjel az erőben az lehet, hogy ekkor a fa szellemek mind kilépnek a fatörzsekből, és az ember, ha nem is látja, mégis érzi az őt körülvevő láthatatlan lények jelenlétét. Az ember úgy érzi, láthatatlan szemek ezrei merednek rá – és ami azt illeti, ez tökéletesen igaz is. Nem gondolom, hogy a fa szellemek az erdőben bárkinek is ártanának, ám rezgéseik és az általuk kibocsájtott érzések oly nagyon különböznek a miénktől, hogy az összehatás háborzongató tud lenni.

Való igaz, a fa érezhet utálatot, ellenszenvet valamely ember iránt - mi több, ilyen eset történt is velem, amikor kislány voltam. Nem tudom az eset összes részletét felidézni, mert nem voltam szemtanúja, de megfigyeltem a fa szellemet, aki a történet szereplője volt. Jáva szigetén, egy kertben állt egy öreg fa, melynek ágai már veszélyeztették a kertben álló házat, ezért néhány helybéli megbíztak az ágak ledarabolásával. Minden alkalommal mikor valaki felmászott a fára vagy a ház tetejére ezzel a céllal, valami történt vele. Vagy leestek a fáról és lábukat törték, vagy a karjuk ficamodott ki. A sok baleset eredménye az lett, hogy végül senki sem volt kapható a munkára. Így a dologból nem lett semmi, a fa épségben maradt. A baleseteket mind az öreg

kasmíri-dió fa ellenséges szellemének tulajdonították. Annyiban alátámasztom a történet hitelességét, hogy kislány koromban én magam sem szerettem az alatt a fa alatt játszani, pedig elbűvölt az öreg, erőteljes kinézetű fa szellem. Egyáltalán nem kedvelte az embereket, mert emlékezett azokra az időkre, amikor még fák vették körül, nem pedig házak, és az embereket okolta magányáért, elszigeteltségéért. Ha kilépett a fa törzséből az emberek miatt, olyan formát öltött, mint egy óriási, de karcsú, szürke arcú emberszabású majom, megvolt talán 5m magas is. Fája belsejében ennél sokkal magasabb volt, mert úgy látszik, hogy a külső formát öltéskor testének anyagát össze kellett sűrítenie, és ezért ilyenkor mérete is kisebb lett. Nagyjából-egészében viszont a fa szellemek kifejezetten kedvelik az embereket, és e tekintetben nagyon is különböznek a kerti tündérektől. Hűségük hasonló a kutyákéhoz, de több méltósággal és kevesebb örömteli bolondozással párosul. Ez a hűséges vonzódás valószínűleg a helyhez kötöttségükkel függ össze. Egy ilyen szereteteli fogadtatásnak rajtam kívül több tucatnyi más tanúja is volt.

Történt pedig, hogy meghívást kaptam egy kaliforniai iskolába egy végzős osztály búcsúünnepségére, ahol a gyerekek és a fák közötti szereteteli viszony megnyilvánulásának több meghívott is szemtanúja, sőt részese is volt, bár ők maguk nem is sejtették, mi történik. A búcsúünnepség részeként a gyerekek egy tündérekről szóló jelenetet adtak elő. Egy csodás, élő tölgyfa szellemének szerepét egy olyan kislány játszotta, aki végig nagyon boldog volt iskolai évei alatt. A történet egy pontján – mintha éppen előjönne a fából – kilépett a megszemélyesített fa mögül, és szerepe szerint kedves szavakkal kellett elhalmoznia a fát, az ő otthonát. Így hát, mikor az „Ó te kedves, öreg fa!” szavak felhangzottak ajkairól, ez a legmélyebb átéléssel történt, amit még tovább fokozott a tudat, hogy ez egyben az ő búcsúja is. Ám mivel a történet tündérekről szólt, és gyerekek játszották, és mert a közönség együttérző és kellően ráhangolódott lelkiállapotban volt, amint kislány az említett szavakat kimondta, azok egy szempillantás alatt felébresztették a fa igazi szellemét. Ő pedig azon nyomban kilépett a fából olyan „szeretevihart” támasztva maga körül, hogy az egész közönség a hatása alá került - annyira, hogy sokuknak könnyek szöktek a szemébe, bár nem tudták volna megmondani az okát. És bizony a szerepet játszó kislányra is nagyon erős hatása volt. Ez tökéletes példája a fák emberek iránt táplált érzéseinek, ha azok megfelelő érzelmi alapállásból közelítenek hozzájuk. Ebben a példában a tölgyfa szelleme egy magas, jóságos külsejű, és jóindulatot sugárzó lényként jelent meg előttünk. Micsoda különbség ez az előző példában szereplő kasmíri-dió fához képest!

A különféle fafajták szellemei közötti különbségek nem olyan hangsúlyosak, mint például az egyes kutyafajok között tapasztalhatók. Korábban már leírtam egy hickori-dió fa szellemét, és talán hasznos lesz az ehhez hasonló leírás a tölgy, fenyő, juhar és nyír fafajtákról is. Egy kisebb erdőfoltban megfigyeltem egy csodaszép tölgyfát, melynek szelleme úgy 5m magas volt, és külseje az előzőekben leírtakkal ellentétben inkább a nyugati, európai embertípusra hasonlított. Arca hosszúkás, szabályos vonásaival jobban kifomált, és „emberibb” is volt azoknál. Színe sötét napbarnított, haja pedig fekete volt.

A fa szellemek karcsú, megnyúlt figurák, színük a kérgüknél (ami általában barnásszürke) egy árnyalattal sötétebb barna, hajuk barna, szemük pedig homályos körvonalakkal határolt, szürkés színű. Viselkedésük kedves, gyengéd, mozgásuk pedig gyors, már-már ideges – a szél rezgette nyírfalevéltre emlékeztető. Még soha nem találkoztam olyan fa szellemmel, amelynek színe nem a barna valamilyen árnyalata lett volna, bár a változatok száma a vörösfenyő szellemének aranybarna színétől a nyírfa szellemének szürkésbarnájáig igen nagy. Nyilvánvalóan ez az alapszínük, de azért van összefüggés a kéreg és a fa szellemének színe között – az utóbbi színét a kéreg és az alatta levő háncsréteg színe árnyalja.

A fenyő szelleme sötét színű lény, felettébb szögletes külsővel és sok-sok sötétzöld színnel körülötte. Becsületos, egyenes, erős harmóniát sugárzó lény érzését kelti az emberben. Nem nagyon magas (a vizsgált példány nagyjából 3.5 m), inkább robusztus, erőteljes kinézetű, a már ismert módon durva szálú, fekete hajjal és fekete szemekkel. Nagy elszántsággal kecmereg ki a fájából, és

vizsla tekintettel veszi szemügyre a környezetét. Az összbenyomás róla nem annyira életteli, mint a tölgyfa szelleménél tapasztalt, amely egy igazán férfias jelenség a fák világában.

Úgy tetszik, a fa szellemek formájának karcsúsága összefügg a fájuk törzsével és az általa továbbított életáramlattal. Ezt támasztja alá a tény, hogy a fiatal fák szelleme még olyan, mint egy szilánk, ami fokozatosan vastagszik a fa növekedésével. (Az ilyen ifjonc fa szellemek nem túl értelmesek, és csak akkor lépnek ki a fájukból, ha idősebb társaik nyilvánvalóvá teszik, hogy ez a teendő. Ezen túl még elmondható, hogy a fa szellem derékban kerekdedebb akkor, ha a fájában van, és jelentősen ellaposodik, mikor kilép belőle – és így az emberi testhez hasonlóan lényegesen vékonyabb lesz oldalról nézve, mint szemből.

Megfigyeltem egy a közeli erdő szélén álló fiatal juharfát. E fa szellemének kinézete határozottan amerikai indiánra emlékeztető, sokkal inkább, mint a környezetében élő többi fái. Az összkép igazán szemrevaló, olyan, mint egy indián ifjú. Míg a hickori dió szelleme inkább egy tapasztalt, öreg indián harcos benyomását keltette, ennek a juhar szelleme a fiatalság frissességét sugározza magából. Alapszíne sárgásbarna, vörös és sárga foltokkal tarkítva, nyilvánvaló összefüggést mutatva őszi leveleinek színpompájával. Haj helyett valami színes, levélkoszorú-szerű fejdísz visel ökelme, ami nagyon vidám külsőt kölcsönöz megjelenésének, ő pedig kifejezetten büszke stílusos viseletére.

A házat, ahol ezeket írom, több fa veszi körül, többségük nyír. Egészen közel van egy erdő széle, és könnyű felismerni a szembeszökő különbséget a városban, vagy annak közelében élő fák, és az itt található – gyakorlatilag az erdőhöz tartozó – fák élete között. A társaitól elszigetelt hickori diónak szinte semmiféle rá jellemző fa-élete nincs, így kénytelen érdeklődését emberi lények és állatok felé fordítani. Ennek pedig az az eredménye, hogy értelmi képességei erőteljesebben fejlődnek, mint érzelmei. Itt pedig, a társai által körülvett fákban kialakul egyfajta közösségi érzés, és jobban érdekli őket, ami saját közösségükben történik, mint az, ami az emberekkel – bár az utóbbiak iránt ők is barátságos érzelmeket táplálnak. Ám a ház és az erdő között elterülő sávon álló nyírfák közül nemrég többet kivágtak tűzifának. Ezt a többi nyírfa nagyon rossz néven vette, és azóta már nem annyira barátságosak irántunk... A fák sokkal érzékenyebben reagálnak más fák kivágására, mint a tündérek növényeik elpusztítására, ami érthető is, hiszen a fa szellem étele szorosan összefügg a neki otthont adó fa létével.

Az itteni erdők elég közel vannak a városhoz, de azért sokkal inkább vadonnak tekinthetők, mint egy városi park. Ezért vagy ennek ellenére érezhető bennük egyfajta várakozás, bizonytalanság, mert itt egy fa élete sosincs biztonságban, az emberek gyakran beavatkoznak a természet folyamataiba. Ez a darab erdő valahogy a fiatalság érzését sugározza magából. A fák mind együtt élnek és éreznek, kedvességet és barátságot éreznek egymás iránt, és bár kifejezetten érdeklődnek a körülöttük mutatkozó emberek iránt, mégis idegennek, maguktól távol esőknek tekintik őket. Az emberek úgy tekintenek rájuk, mint tűzifára, jobb esetben árnyékot adó, vagy díszítésre használatos tárgyra, de csak igen ritkán mint gyönyörű egyedekre, vagy egyáltalán mint élő lényekre. A fák érzik ezt, és ez erős közösségi érzést támaszt fel bennük – érzik, hogy ők egy fajta lények, mi pedig egy egészen más fajba tartozunk.

Hangsúlyoznom kell, hogy a fák nagyon lassan reagálnak a dolgokra, hosszú időre van szükségük egy-egy újabb tapasztalat feldolgozásához. Természetesen felfogóképességük is korlátozott, így amikor arról beszélek, hogy éreznek vagy értenek ezt vagy azt, akkor azt nem emberi mércével kell értelmezni, hanem az ő félálomszerű tudatuk keretei között. És természetes, hogy az egyes fák között is jelentős különbségek vannak. Mégis, amikor egy erdőt kíméletlenül kiirtanak, a megmaradó fák vegyes, de nagyon erős érzelmekkel telítettek – sértettség, veszteség, elszigeteltség a legmarkánsabb összetevők, ám ezzel együtt jelen van a filozofikus nyugalom és a dolgok megváltoztathatatlanságának érzése is. A mi fogalmaink szerint az erdő akkor szép, ha tiszta és rendezett. A fák és tündérek számára viszont a szép erdőben a fák mellett ott a sok aljnövényzet és állatvilág is. A fák és a tündérek szoros rokonságot éreznek egymással. Sok tündér előszeretettel

látogatja az aljnövényzettel, virágokkal és fűvel vegyesen benőtt helyeket, míg a nagyon rendezett állapotú helyek érdektelenek számukra. A mi és a tündérek eltérő igényeit és ízlését közös nevezőre lehetne hozni úgy, ha az általunk használt, megművelt területeket szabadon tenyésző, nagyobb erdőfoltokkal tarkítanánk. Sok ember ezt biztosan szentimentális butaságnak tartaná, mert hiszen a létfenntartásunk érdekében ki kellett vágni az erdőket (mondanak ők). Ebben persze lehet valami igazság, de ugyanakkor a mi nyugati civilizációnk pazarló és kíméletlen, a föld és az erdő szükségletei pedig teljesen hidegen hagyják az átlagos, a dolgokat pusztán a mi számunkra hasznosságukkal mérő embereket. Körbejártam az Egyesült Államok Északnyugati vidékét, ami korunk legnagyobb fakitermelő területe. Kivágott fák csonkjai, szívbemarkolóan sivár vidék ameddig a szem ellát – olyan, mint egy rémálom látni az élettelen vidékből kimeredő üszkös facsonkokat. Sehol egy élőlény, egy tündér, pedig az ember tudja, hogy nemrég itt lüktető, gazdag élet hatott át mindent, és tudja, hogy a nemrég még itt álló fenséges cédrusokat és fenyőket egytől egyig lemészárolták, és az enyészetnek vetették.

A Pacific autópálya mellett, Vancouver közelében volt egy fenséges ősfákkal teli erdőrészt. Amikor először jártam arra, ez volt az egyik legcsodálatosabb erdő, amit valaha láttam, tündérek hadával benépesítve, határtalan boldogságban úszva. De mikor legutóbb ismét arra jártam, immár mélységes iszonyat telepedett a helyre, mert az egykori fenséges fák felét kivágták, és a vidékre, ahol valaha szépség és élet uralkodott, most rútság és kopárság hangulata telepedett.

A néhány még megmaradt fa az elkerülhetetlenül bekövetkező kivágás tudatában a várakozó rettegés érzését árasztotta magából - mert ne feledjük: a fák nem tudnak elmenekülni. Aztán úgy hallottam, hogy a megmaradt erdőért cserébe a fakitermelést végző cégnek a kormány és magánszemélyek karöltve nagy összegű megváltást vagy hasonló értékű fakitermelő területet kínáltak. Ez az erdő volt az egykori ősvadonok egyik ritka maradványa a világnak azon a részén. Csak gondoljunk bele a jövő generációinak veszteségébe, ha megfosztják őket attól az élménytől, hogy a Pacific autópálya mentén elterülő leírhatatlan szépségű erdő közepén áthaladhassanak!

New Hampshire-beli házunk közelében elterülő erdő jellegzetes lombhullató erdő, olyan, mint az Egyesült Államok többi részén, kivéve a nyugati és a legészakibb területeket. A már korábban leírt fa szellemek örülnek a létezésnek, telve vannak boldogsággal. Nagy gyönyörűséget lelnek abban, hogy míg gyökereikkel a termőföldbe kapaszkodnak, a nap sugarai záporoznak rájuk, és a szél süvít ágaik között. Olyan érzés ez, mint nekünk a tánc. A fák imádják a szelet, még a vihart is, mivel az egyfajta izgalmat hoz életükbe – egyenesen állva, rendíthetetlenül szállnak szembe a vihar erejével. Persze nem örülnek annak, ha néha a vihar mégis derékba töri őket, de ezt elfogadják, mint a dolgok rendjét, valahogy úgy, mint ahogy a harcosok azt, hogy ott veszhetnek a csatában. Számukra ez természetes halál. Az erdő sűrűjében tündérek nyüzsögnek, állatok sűrögnek dolguk és kedvtelésük szerint – a fák mindezt érzékelik, befogadják, a legapróbb részletekig érdeklődve és megfigyelve az életet körülöttük. És miközben így tesznek, boldogság és a gyengéd féltés hatja át őket minden egyes növényke és állat iránt - mert ne feledjük: végső soron ők azok, akik mindnek otthont adnak, akik mindezt lehetővé teszik.

Ahogy várható is, az ilyen erdőségekben különösen gazdag tündér-élet virágzik. Megtalálható itt valamennyi kerti tündérfajta, bár némi eltéréssel, mert az erdei élet különbözik a kertekétől, és itt többféle tündér látható. Például itt találok körülbelül 30 cm magas, gyönyörű aranybarna színű kis pajtásokkal, akik a fa szellemekhez hasonlóan emberi, bár határozatlan körvonalakkal rendelkeztek. Arcuk inkább apró majmokéra emlékeztető, az erdő mohás-tözegezes részében élnek, és a páfrányok, mohák gondozásával foglalkoznak. Aztán ott van az apró barna-arany tarka gnómok sokasága (róluk korábban már volt szó), és néhány káprázatos mélykék színű, 40-45 cm magas példány, akik az aljnövényzet között cikáznak. Akad még pár vízi tündér is a közeli csermelynél – apró, karcsú jószágok áttetszők, víz-kékek, és megkapóan emberi külsejűek, bár csak 25-30 cm magasak. A forrásvízi tündérek a jelek szerint soha nem kerekednek ki, vastagodnak meg úgy, mint a tengeri testvéreik. A számos tó és tavacska mind ugyanolyan tavi tündérnek ad otthont, ám ezek

már jóval nagyobbak – 50 -70 cm magasak De az édesvizekben soha nem él annyi tündér, mint a tengerekben, ami a jelek szerint az őshazájuk. Az erdőben itt-ott találkozni szinte már angyali rangú tündérekkel is, akik emberi méretű és formájú testtel rendelkeznek, és nagyszerű sárga-zöld színben pompáznak. Ezek segítenek az erdő életének igazgatásában. Egy-egy angyal pedig a teljes életközösséget irányítja: tündéreket, fákat, a dombokat és patakokat, amelyek mind az ő lételemét és létének célját adják. Egy angyal fajsúlyos személyiség, és egy erdős völgy ugyanúgy részét képezi lényének, mint ahogy a fa törzse és szelleme is összetartoznak. A különbség csak annyi, hogy az angyal fejlett szellemiségű és érzelmvilágú lény, csakúgy, mint mi emberek, és ő is ugyanolyan élőlény, mint mi, ha ugyan nem még élőbb. Ha formát ölt magára, úgy fest, mint egy csodaszép emberi lény: egy simára borotvált, finom szálú, sötét hajú, sasorrú ifjú, csak éppen teste szépséges almazöld színű. Jelenléte áthatja a völgy és az erdő minden zugát.

E fejezet záró részében egy észak Kaliforniában elterülő nagyszerű vörösfenyő erdőről lesz szó. Nem a Kalifornia déli és középső részein elterjedt parkerdők egyikéről, hanem az északi részen levő háborítatlan ősvadonról, amely a maga óriási vörösfenyőivel egy különleges terület. Ezek a fák egyszerűen lenyűgözők. Az embernek az az érzése, hogy mivel olyan mérhetetlenül öregek és annyi mindent láttak már az elmúlt korokban, ők biztosan ismerik az élet titkait. Mindegyik külön egyéniség. Egyikük szelleme úgy fest, mint egy toronymagas amerikai indián arany és bronzszínűbe öltözve – mintha bronzba öntötték volna. Önmagában már több mint 10 méteres magassága is lélegzetelállító! Apró sötét szemei, durva szálú, gubancos, fekete haja van, és egész megjelenése mérhetetlen erőt, nyugalmat és békességet sugároz – olyan valakiét, aki már oly sok fordulatot, változást és lehetőséget megtapasztalt az életben. A hozzá hasonlóak elborítják ezt a határtalan térséget, ahol még a – kissé fura külsejű – tündérek is rájuk hasonlítanak. Ezek is indián külsejűek vagy inkább valami indián karikatúrájához hasonlóak, mert arcuk dióbarna, apró fekete szemekkel és vörös-arany színezetű testtel. Magasságuk is eltűzött a tündérek között: 100-130 cm. Itt minden leírhatatlan régiséget, kortalanságot lehel. A bemutatott két fajon kívül nem sok más találni, de belőlük rengeteg él itt. A fa szellemek és bizonyos mértékig a tündérek is elképzelhetetlenül magas kort értek már meg. Némelyik fa ezer, kétezer, sőt akár háromezer évvel ezelőtt nőtt ki a földből, és az életük színtere sokkal inkább a fák koronája, mint más fák esetében. Eléggé zárkóztak is, nem csupán azért, mert a letűnt korok megtestesítői, de azért is mert ilyen óriásiak. Oly sok embert láttak már alant elsétálni, megszámlálhatatlanul sok születésnek és halálnak voltak tanúi, hogy számukra minden csak futó mozzanat, pillanatnyi változás. Nagyon nehéz velük kapcsolatot teremteni, mert gondolataik mindig a letűnt korokban és események körül kalandoznak, és sok idő kell hozzá, hogy valami új dologra felfigyeljenek.

Ám a tündérek örömmel beszélgettek velem. Különös érdeklődést mutattak az autók iránt, és roppantul fúrta az oldalukat belső szerkezetük és felhasználásuk. Igen mulatságosnak tartották, hogy az emberek dobozokba ülnek, azért hogy ide-oda mozogjanak, mert számukra a mozgás egyenlő a repüléssel. Azt mindig tudták, hogy az emberek a lábukat használva járnak, és hogy ez lassú mozgás, de az autókat különös dolognak tartották. A tündérek és fák egyaránt utálták a területükön keresztül haladó útépitéseket, még akkor is, ha azon a helyen az útépitések miatt nem vágta ki fákat. Ugyanakkor nagyon érdekelte őket ez a (számukra) új, modern civilizáció. Próbáljuk meg elképzelni, milyen lehetett itt az elmúlt korokban az élet! A tündérek és az állatok mind együtt éltek, és a természet adta lehetőségek szerint segítették egymást évszázadokon át, miközben a felettük elterülő fák a saját különös, bensőséges közösségi életüket élték.

A fa szellemek kitekintettek rájuk a magasból, és megtárgyalták egymás között, amit megfigyeltek. Meséltek egymásnak az emberekről, akiket láttak, de azok a valaha volt emberek nem voltak számukra idegenek, ellentétben mai modern civilizációnk szülőtteivel. Azokban a régi időkben a fák és az emberek még megértették, sőt üdvözölték egymást, ha találkoztak. Nagyon különös érzés volt egy ilyen régmúlt időben játszódó jelenetet látni, mikor az egyik fa visszapergette azt az én kedvemért. Nagyra értékelték az ilyen gesztusokat az emberiség részéről, de ma már kétségekkel teltek a jövőjüket illetően. Azonban ezredéves tapasztalataik megtanították őket, hogy még az élet

és halál is mulandók, így hát filozofikus nyugalommal várják sorsuk beteljesedését.

Ha mindannyian megtehetnénk, hogy elmenjünk ebbe az erdőbe, lássuk és megértsük ezeket a lényeket, jobban felfognánk magát az élet szellemi összetevőjét, ami végső soron minden vallás alapköve. Olyan hihetetlenül különös, nemes, távolságtartó, ám mégis csodálatra méltó lények ők! Bárcsak képes lennék visszaadni, amit mondanak és gondolnak a múltjukról! De hihetetlenül nehéz dolog szavakba önteni az erdő életét, úgy ahogyan ezek a fa szellemek megtapasztalták azt. A létért való küzdelemről a saját kéréüket alkotó sejtekből nyerik a tapasztalatot. Jól ismerik a halált is, mert az egykor körülöttük álló fák közül sokan egyetlen szempillantás alatt áldozatul estek egy-egy villámcsapásnak. De a tündérekhez hasonlóan ők is tapasztalatból tudják, hogy az élet valójában soha nem pusztul el, és benne semmi sem hiábavaló. Mivel nem képesek mozogni, azt gondoljuk a fákról, hogy csekély élettapasztalattal rendelkezhetnek, ám ebben tévedünk! A tudás, a tapasztalat nem az ide-oda rohanásból származik, hanem a külvilág tapasztalatainak befogadásából, és segítségükkel az élet áramlatának belső érzékeléséből. Az emberiség mindig igyekszik elkerülni a szenvedést. Ha esik, fedél alá húzódunk, a halál eseményét pedig elrejtjük szem elől. A fák ezzel szemben engedik az élet viharos hullámaint magukon csattanni, és megpróbálják elviselni azokat. Az az igazság, hogy a fák a világ valódi realistái, és ezek a fenséges óriás fák közöttük a királyok.

HEGYI TÜNDÉREK

Égre törő, hósapkás gránit csúcsaival a Sziklás Hegység lenyűgöző látvány. Mint mindenkinek, aki Kelet felől jövet először látja, a Hegység látványa nekem is életre szóló élmény volt. Ahogy egyre feljebb kapaszkodtunk olyan érzésünk volt, mintha a világ tetejéről tekintenénk a messze alatt látszó fák csúcsára, de a Hegység csúcsai még mindig messze a fejünk fölött tornyosultak. Amikor ez a lenyűgöző látvány elém tárult, első benyomásom az volt, hogy valami hatalmas, az egész világot bölcsen kormányzó király birodalmába léptünk.

Akad jó néhány nagy hatalmú angyal itt, akik ugyanezt a királyi, fenséges érzést keltik az emberben – tiszta, világos gondolatokat sugárzó, emelkedett, fáradhatatlan és célratörő lények. Magas, méltóságteljes megjelenésűek, és a legmagasabb hegycsúcsok lakói. Együttesen valamiféle társaságot formálnak, és némileg hasonlítanak is egymásra. Bár évezredek óta ott vannak, mégis fiatalos életörömet, lelkesedést árasztanak magukból, és azt a nagyszerű bizonyosság-érzést, hogy történjék bármi, végül a szépség fog győzedelmeskedni. Talán ezért is olyan nagy hatalmúak, nyugodtak és méltóságteljesen örömteliek. Az alapszínük leginkább hófehér egyfajta rózsás fénnel-árnyalattal, amit gyakran látni a havon. Valahogy görögös szépség lengi körül őket. Az őket körülvevő tündérek különösen érdekesek, mert e csúcsok angyalai irányítanak levegő, hó, és tulajdonképpen minden egyéb fajta tündért, kivéve talán a tűz tündéreit – ámbár áttételesen még ezeket is.

Megszámlálhatatlanul sok apró tündér, vagy inkább elementál élteti a hómezőket, ám mivel itt a hó nagyon hosszú ideig megmarad, ezek az elementálok már sok tündérszerű jellegzetességet mutatnak. Magasságuk 15-35 cm, és testük külseje inkább olyan, mint a hó, nem pedig szőrrel borított. Arcuk olyan, mint két egymásba csúsztatott, szembefordított háromszög (pontokkal a szemek és a száj helyén), így az arcforma lényegében egy hatszög, amit a háromszögek kiugró csúcsai, mint fül-félék kereteznek. Az egész testforma valami hóból formált rovar bábra emlékeztet. Az egész felépítményt kiegészíti még némi levegő és víz is. Nem valami értelmesek, de ragyogó, tiszta érzést árasztanak, összhangban angyalaik sugárzó tisztaságával.

Az angyalok által lakott csúcsok időről időre hatalmas felhőkbe burkolóznak. Az ezekben élő lények mintegy megpihennek, az angyalok kisugárzásában megfürödve felfrissülnek. A csúcsok angyalai olyanok, mint a világítótoronyok – erejüket, bölcsességüket messzi tájakra, minden lényre kisugározzák. A felhőkkel érkező látogatókat (akik nyilvánvalóan a légszellemek közül valók) is ez vonzza ide.

A sziklák, amelyekről a hegység nevét kapta nem mások, mint óriási tömegű kristályok és fém anyagokból álló tömbök. A fémekhez társul egy jellegzetes fajta, szögletes arcú gnóm, ami elképesztően változatos színekben fordul elő: világos sárga, vörös, és szinte fekete is lehet. Az egész megjelenésük mérhetetlen vénségről árulkodik, madárszerű szemük tekintete pedig fém csillogású, borzongató és rejtelmes. Egyáltalán nem érdeklik őket az emberek, és szinte soha nem is találkoznak velünk, mert mélyen a hegy gyomrában élnek, és angyaluk védelmének biztos tudatában teszik a dolgukat. A csúcsok alatti meredélyeken, a hómezők alatt már többé-kevésbé a megszokott tündérekkel találkozni. Apró, pillangószerű tündérek vidám színekben pompázva, valamint csinos arcoeskájú, pasztellszínű, karcsú példányok cikáznak ide-oda a lejtőkön. A helyi sajátosságukat ugyanaz az áttetsző tisztaság adja, ami minden e magas hegyekben élő dologra jellemző. Lejjebb, ahol már megművelt földeket találni, ismét az ilyen helyeken már megszokott tündéreket találjuk. De a csúcsokon élő angyalok különleges jellemzői minden magasabban élő lényben hatnak, és ez valami örömteli harmóniát teremt mindannyiuk között.

A Sziklás Hegység középső csúcsai kivételes spirituális erőt rejtenek. A már említett angyalok az őrzői és forrásai ennek az erőnek, aminek áldásos hatását az egész környező térségre kisugározzák. Úgy tűnik, az itteni kőzetek magas fémtartalma szolgáltatja az angyalok számára az ehhez szükséges tartós energiaforrást, olyan hosszan ható energiát, amit leginkább talán spirituális magnetizmusnak lehetne nevezni. Az angyalok sajátságos, zárt közösségben élnek, és ezen belül osztják meg egymással tapasztalataikat és a jövőre vonatkozó terveiket. Többnyire egyéneként szokták meglátogatni egymást, de időről időre összegyűlnek mindannyian. A hosszabb távú terveik mellett megvan a napi programjuk is, ami napkeltekor kezdődik. Ekkor befogadják a kelet felől érkező energiát, majd kisugározzák azt a hegyoldalakra, így látva el a vidéket energiával az új napra. Ez folytatódik délidőig, mikor egy rövid szünet áll be, majd megkezdődik a napi élet és tevékenység leszálló ága, ami a naplementét követő, békés, áldásos merengéssel zárul. Az éj leszálltával tündéreikkel és hegyeikkel kapcsolatos teendőik megritkulnak, ekkor van idejük egymás meglátogatására és konzultációkra. Teljes mértékben tudatában vannak annak a szerepnek, amit a kontinens dévjának vezetésével Amerika formálásában játszanak. Mert ebben fontos szereplők, gyakran egyes lényeket is tudatosan segítve ennek érdekében.

Az ausztrál Kék Hegység szintén igen különleges hely. Az egész vidék nagyon öreg, és az ottani láthatatlan életközösség ugyanolyan különleges, mint a helyi állat és növényvilág valamint a domborzat és ásványvilág. El kell mondanom, hogy végig e könyv írása közben az egyik legnehezebb dolgom azzal volt, hogy csak a tündérekéről akartam írni, az angyalok nélkül. Csakhogy ez lehetetlen, mert életük nagyon szorosan összefonódik. A legtöbb, amit tehetek, hogy próbálom a hangsúlyt a tündérekre helyezni.

Minden hegycsúcson egy angyal lakozik. Egy-egy adott meredély alján pedig az arra a helyre leginkább jellemző tündéretet találjuk. A Kék Hegység esetében csekély a variációk száma, mert az egész vidéket jószerivel egyetlen fafajta – az eukaliptusz – uralja. Emiatt az itteni tündér-népet akár unalmasnak is találhatná valaki – ha az nem lenne önmagában is oly figyelemre méltó. A hegy lábánál élő legelterjedtebb változatnak telt, barna színű arca és szögletes, karcsú, kék színű teste van, magassága 70-110 cm, hasonlóan a legtöbb ilyen típusú tündérhez szerte a világon. Az általuk keltett összbnyomás a vitalitás és a munkabírási érdekes keveréke – mint olyanoknál, akik már sokat tapasztaltak az életben (sokkal többet, mint a legtöbb tündér), és megtanulták, hogy még többet is el kell viselniük. Nem túl éles eszűek ugyan (kissé lassú a felfogásuk), ám ha végül elszánták magukat valaminek a keresztülvitelére, akkor nagyon célratörők. Ezek a kék lények igen jól illenek a tájhoz, ahol élnek, mert az is szinte mérhetetlen kort sejtet, és e hegyek légköre olyan különös, idegen érzést kelt a szemlélőben, ami már szinte a magányossággal rokon. Olyanok, mint egy idegen civilizációtól itt maradt régi erőd őrei, akik – míg rendíthetetlenül kitartottak helyükön – sok furcsa dolgot láttak, tapasztaltak. De a legkülönösebb benyomás mind között az, hogy az ide látogató inkább betolakodónak érzi magát, akivel szemben e hely gyanakvó és védekező alapállást vesz fel. Ezek a hegyek egyáltalán nincsenek megszelídítve – még ma is a vad, ősi természet képviselői, ahol az ember még belekóstolhat az étellel és annak erejével való közeli kapcsolatba – valahogy úgy, ahogy az az egykori primitív lemúriai korokban lehetett.

Egy kicsit feljebb a hegyoldalon néhány smaragdzöld pajtás található (valamivel alacsonyabbak, hegyesebb arccal), vidámak és eszesek. Élénk smaragdzöld színük szembeszökően különbözik a fák fakó szürkés-zöldjétől, a föld sötétvörösétől és a sziklák szürkéjétől. Mozgásuk fürge, emlékeztet az errefelé nagy számban élő kis testű kengurukéra. Ezek a tündérek élénken érdeklődnek az állatvilág iránt, és segítik is őket amennyire csak telik tőlük. Itt és feljebb is megtalálhatók azok a gnómszerű tündérek, melyeket az arizonai Grand Canyon-nal kapcsolatban már leírtam, és persze körös-körül mindenfelé az eukaliptusz fák szellemeinek jóindulatú befolyása is érezhető. Láttam, mikor egy ilyen fa szellem kilépett törzséből és alaposan szemügyre vett. Körülbelül 2.5 m magas volt, barnás, igen megnyúlt arccal, ami talán 40cm hosszú ám alig 15 cm széles volt. Ezüstös színű teste szintén ilyen arányokkal rendelkezett, összességében mégis nagyon szép volt. Az arcvonásai határozatlanok voltak, ám a lényhez képest erőt sugárzó. A mai napig nagyon vonzódok az öreg eukaliptusz fák

szellemeihez, és sok jó barátom van közöttük. Nagyon kedvesek, egy adag száraz humorral fűszerezett természettel. Sokszor öleltem át őket simogatva, igaz vonzalommal, amire mindig válaszoltak. Számtalanszor kértem tanácsot tőlük, és mivel oly öregek, tanácsaikat mélyen áthatotta a sok évszázadnyi próbatétel tapasztalatából eredő mélységes bölcsesség. Nem volt könnyű életük, küzdelmeikből pedig sokat tanultak.

Még feljebb haladva a hegyoldalon találkozhatunk néhány különleges tündérral, akiknek alapszíne a föld vöröséhez hasonló, arcvonásaik különösek, de nagyon szépek, és ezüstös pára veszi azt körül. Ha elhagyjuk kedves társaságukat és továbbhaladunk felfelé, elérkezünk magához a hegy angyalához. Ő aztán valóban nagyra nőtt lény, akit angyalhoz mérten ösztövére arcvonások, mélyen ülő sötétkék szemek, magas, szögletes homlok, kiugró arccsontok, jókora orr és telt ajkak jellemeznek – az egész arcra sugárzik az erő és szépség. Arcszíne napbarnítottá emlékeztető, testét sötétkék valami veszi körül. Elégé elfogódottan álltam előtte, de természetes kíváncsiságom és erre válaszként az ő kedves közlékenysége végül visszaadta önbizalmamat. Nagymértékben azonosult területének tündéréivel, állat és növényvilágával. Emellett még valahogy úgy éreztem, valami nyers erő is árad belőle. Hazájának magasából úgy tekintett ki a világra, mint aki már oly sok ideje és oly sok mindent látott, hogy mára már jobbára csak az emlékeiben él. Ebbe beleértve az elmúlt korok furcsa embereit, törzsek hosszú sorozatát, az őket elpusztító kataklizmákat, és a többi fura lények sokaságát, akik az idők során mind jöttek és mentek körülötte. Ma is akad még néhány idegenszerű tündér errefelé (félíg emberi, félíg állati formájuk van, színüket a barna és vörös furcsa árnyalatai adják), de egykori nagy tömegeik már csak néhány hírmondót számlálnak.

Sokszor a nem különösebben magas, de elkülönült, szembeötlő hegycsúcsok is angyalok székhelyei. Ilyen volt például az is, akit a San Juan-szigeti Constitution hegyen figyeltem meg. A jelek szerint ennek csúcsa a legmagasabb pont azon a szigeten, amely központi fekvésű az itteni szigetvilágban, és erről a csúcsról lélegzetelállító látvány tárul a szemlélő elé körös-körül több száz sziget irányában. A sziget tengersizorban áll, és hegyek koszorúja veszi körül, amelyek közül néhánynak csúcsát még nyáron is hó fedi, de ezek között a Constitution hegy magányosan áll. Az itteni angyal - a hegyéhez képest - különleges erővel bír. Ő az őrzője az egész itteni szigetvilágnak, és e hegycsúcsot alakította ki erőközpontjának, teljesen átítatva azt saját lényének kisugárzásával. Erejéhez méltóság társul, lassú, de rendíthetetlen, ám legjellemzőbb rá mégis talán a kedvességgel vegyes bölcsesség. Szokatlanul nagy érdeklődést mutat az emberek iránt, sőt őszintén kedvel minket. Úgy látszik, valami terven dolgozik, amelynek célja, hogy fenntartsa a szigetek különleges életközösségét, és ez a terv kihat a tündérekre is, akik szintén barátságosak és segítőkészek az emberek irányában, mert ez az angyal kívánsága. Nagy szerencséje is volt, mert a hegyet és tágabb környékét állami nemzeti parkká nyilvánították, ami valóságos szentélye az állat és növényvilágnak, telve szarvasokkal és más állatokkal, és nagyszerű faóriásokkal. Mindez együtt kivételes lehetőséget ad a tündéreknél ahhoz, hogy teljesítsék az angyal kívánságait. Azt kell gondolnom, hogy sikerült sok eszméjét beplántálni a hegyen és környékén élő emberekbe is, mert őszinte baráti érzéseinek segítségével képessé vált megérteni és befolyásolni őket. És mert elégé távol esik a világ többi részétől, a szigeten még az emberek élete is csendes és fogékony a környezet iránt.

A tündérek sokfélék még a hegy lábánál is, és e sokféleség megmarad a hegyen felfelé haladva egészen a csúcsig. Az egyik leggyakoribb fajta egy finom orgonaszínű, nagyon sápadt arcú, gyönyörű, kecses mozgású erdei tündér. Feljebb egy kékes árnyalatú fajta az uralkodó, és még sok másféle is található, de mindegyikben közös a figyelemreméltó barátságosság. Tartózkodó érdeklődéssel figyelik a hegyet megmászó embereket. Kedvencüknek látszanak a szarvasok, velük nagyon rokonszenveznek. Feljebb a hegyen van néhány tó is, ezek különösen szép édesvízi tündéreknél adnak otthont: színük kék némi smaragdzölddel vegyítve – azt hiszem, ezt hívják akvamarin-kéknek – finom, arányos emberi termettel, amit a már említett színű áttetsző pára fog körül. A meredek hegyoldalt minden oldalról körülölelő tenger pedig közel hozza a tengeri tündérek sokféle változatát is, ezért aztán a hegy angyala kivételesen változatos család fejének tekintheti

magát.

Még különlegesebbé teszi a helyet az, hogy nem csak háborítatlan szentélye az állatvilágnak, de a tündérek, sőt a környező hegyek és a szárazföld angyalai számára is mintegy pihenő- és zarándokhely. A hegyek, a tenger, az erdő és tavak megkapóan szép együttesét formáló nemzeti park ragyogó körülményeket kínál, az angyal erős személyisége pedig odavonzza ezeket a lényeket. Idelátogatnak tanácsért és felüdülésért – az angyalt jól ismerik az egész környéken. Ő pedig kivételesen sok segítséget nyújt az oda látogató embereknek is, akik közül sokan kétségtelenül érzik is jótékony befolyását, még ha nem is tudnak létezéséről. A végtelen tenger és a határtalan égbolt, a távolban felsejlő szárazföld és a magasba szökő havas csúcsok fenséges látványa felhangolja az erre érzékeny látogatókat, hogy megérezzenek valamit belőle, és reagáljanak is e mérhetetlen korú és bölcsességű lény serkentő jelenlétére.

Jávai gyerekkorom ideje alatt ez az angyal volt az, aki a legtöbbet segített mindannak megismerésében, amiről ebben a könyvben írok. Mindig bátorította nagyívű terveimet, kitartásra biztatott, és előre jelezte, hogy egyre többet és többet fogok megtudni a tündérek világáról. Nem csak az első ilyen jellegű barátom volt ő, hanem azóta is szimbóluma az angyalok és tündérek hozzáállásának világunk dolgaihoz. Nézeteiben nyoma sincs durvaságnak, kicsinyességnek, és bár ez minden angyalra igaz, mégis ő a leghangsúlyosabb képviselője ennek az angyali nagyszerűségnek. Természetesen egy gyermekre mély benyomást tesz, ha napi kapcsolatban van egy ilyen lényel. A hegy csúcsa szinte minden naplementekor uralta a látóhatárt, majd felhőtömbök képződtek előtte és körülötte. Éveken át csodáltam minden este e látványt, míg egy napon hirtelen úgy éreztem, mintha ott termettem volna a hegy csúcsán, annak szelleme mellett! Válaszként sokévi gyermeki imádatomra, csodálatomra, megmutatta magát nekem. Magas volt, indigókék színű, és körülötte mindenütt indigó-arany színekben pompázó tündérek nyüzsögtek. Sugárzott belőle a bátorság, céltudatosság, az őszinte vonzalom és kedvesség. Végül is egy ilyen bölcs és fenséges lény, aki már mérhetetlen ideje meglelkesít egy ilyen csodás helyet, és a legapróbb részletéig ismeri annak életét, maradéktalanul átérzi mindennek és mindenkinek a gondolatait és érzelmeit a területén. A kor megértést szült, és ez az angyal – megérezve iránta érzett csodálatomat és vágyakozásomat – kiterjesztette befolyási területét és éltető erejét az én irányomba is.

Így képesek hegyek hatalmas, felemelő befolyást gyakorolni az életünkre – ők a lelki nagyság szimbólumai. Ezt mindenki megtapasztalhatja, ha barátoknak tekinti őket.

VÍZI TÜNDÉREK

Az a tenger, amit mi csak a szélről hullámzó, a mélyben halaktól hemzsegő kékségnek látunk, számos különféle vízi tündér faj sok ezer egyedének is otthona. Ugyanúgy részei a tengernek, mint a halak. Vízi teremtmények, és tartósan csak a vízben tudnak létezni. Sokféle alakjuk és még több változatuk van, de alapvetően három fő csoportot tudtam megkülönböztetni.

Elsőként itt vannak mindjárt azok, akik a szorosokban, öblökben, a nagyobb szárazföldek közelében, a tenger felszínén élnek. Ezeket neveztem el magamban „vízi babáknak”, mert hasonlítanak egy pufók, húsos embergyerekhez, és ők a világ legvidámabb teremtményei. Képzeljünk el egy tökéletesen kerek arcot, akkorát, mint egy teáscsésze alja, ami nyak nélkül, mindjárt egy szinte gömb alakú – körülbelül 40-50 cm átmérőjű – testben folytatódik, elhanyagolható méretű lábakkal, két határozatlan körvonalú, úszóhártyás kézzel (amelyeken azért az ujjak többé-kevésbé jól láthatók). Adjunk a képhez további részleteket: a test ragyogó kék, lágynak látszó anyagát, a fehéres arcból kikacagó két hatalmas, boldogságtó sugárzó szemet, a szinte teljesen kopasz fejen látható kevéske pelyhes szőrt, végül gombszerű fülféléket – és máris lelki szemünk előtt lebeg e boldog vízi babák általános képe. Egymáson keresztül bucskázva és görögve, a hullámok között érzik magukat a legboldogabbnak. Hárman, négyen, sőt még többen is összeállva, mindig csoportokban járnak - néha egész tömeg verődik össze, miközben vidáman lebegnek, bukfenceznek végig a part menti vizek felszínén. Ők a legboldogabb tündérek, akikkel valaha is találkoztam, és nagyon kedvesek az emberek irányában, azt gondolván rólunk: szegények, olyan komolyak és ünnepélyesek, mint akik nyársat nyeltek. Egy másik érdekes sajátosságuk az, hogy állandóan túlcsoportosuló életenergiájukkal képesek feltölteni az emberek kimerült életerő-tartalékait. Ha kimerültséget érezve meglehetnénk, hogy lemenjünk a tenger partjára és megkérjük valamelyiküket, hogy adjon át egy kicsit az ő rengeteg életenergiájából, azt hiszem néhány perc múlva úgy éreznénk magunkat, mintha kicséréltek volna. Sydney-ben élve, ha fáradtnak éreztem magam, csak lesétáltam a kikötő melletti dokkokhoz, és alig néhány perc múlva új erőre kaptam - hála a vízi babáknak, akik minden tengerpartot és sós vizű kikötőt benépesítenek, de különösen sokan vannak a kaliforniai és floridai partoknál – erre később még visszatérek.

Ha a partközeli vizeket magunk mögött hagyva a nyílt tengerre érünk, a vízi babákat felváltják a a közepes mélységekben lakó tündérek, és ezeknek külseje és jellemzői nagyon mások. Ők ugyanis 160-180 cm magasak, kifejezetten emberi külsővel. Rendkívül vékonyak, szinte csak élő csontvázak, de ez korántsem teszi őket csúnyává. Valami vad szépség uralja vonásaikat, ösztövérek, de mégis szemrevalóak. Kicsit olyanok, mint egy orosz agár mind modorukat, mind pedig külsejüket tekintve, mert bár alapvetően emberi arcvonásaik vannak, arcuk hosszúkás, orruk megnyúlt, szájuk pedig keskeny, szinte vágásszerű. A sápadt napbarnított vagy bézs színű arcot hatalmas, mélykék szemek hangsúlyozzák és hínárszerű, kékesfekete haj keretezi. Testüket, mint lebegő selyem, valami indigókék anyag veszi körül, ami állandóan hullámzik, fodrozódik körülöttük. Karjuknak nincs határozott végződése, lábaik általában csak határozatlan körvonalak. Nagyon nehéz körülírni ködszerű, állandó áramlásban levő testüket – attól tartok a fenti leírás nem ad róluk pontos képet, mert a maguk módján igazán szépek. Őrájuk is jellemző a boldogság, de ezt átszövi egy vad, cigányos, viharokért lelkesedő érzés is, akkor is, ha nincs vihar (amit mellelleg nagyon szeretnek). Testüket előre hátra himbálva együtt mozognak a tenger hullámaival. Az emberek irányában teljesen közönyösek. Nem töltik minden idejüket a felszínen, hanem időről időre felmerülnek több száz méteres mélységekből, hogy magukba szívják a felszínen megtapasztalható érzéseket.

A harmadik fő csoport az óceánok nagy mélységeiben él. Ők is nagyra nőttek, de már nem nyújtanak olyan kellemes látványt, mert állatiasak, leginkább talán óriási gorillákhoz hasonlíthatók. Úgy látszik mintha sötétkék szőrrel lenne fedve testük, bár az nyilvánvalóan minden részletében a

fizikai anyagnál finomabb összetevőkből épül fel. Amennyire meg tudom ítélni, ők állnak a vízi tündérek fejlettségi sorában a legalacsonyabb fokon. Gyakorlatilag nincsenek értelmi képességeik, csak kezdetleges érzésekre képesek, és se nem szépek, se nem kellemesek. Bár testük már fizikai látással is majdnem észlelhető, mégis nagyon ritkán láthatók, mert szinte soha nem jönnek fel a felszínre. De azért előfordul, hogy kíváncsiságuk vagy vezetőjük felhozza őket – utóbbi esetben nagy számban, mint valami iskolai kirándulás keretében jelenek meg, mert a felszíni világ furcsa és izgalmas nekik. Ilyen alkalmak általában csak holdvilágos éjszakákon adódnak, mert nem kedvelik az erős napsütést. Én is egy ilyen alkalommal láttam meg néhányukat. Egy ausztráliai partszakasz angyalától kérdeztem meg, hogy mik voltak ezek, és ő elmondta nekem. Nagyon kényelmetlenül éreztem magam jelenlétükben, ők pedig ellenségesen méregettek. Eléggé nyilvánvalóvá tették, hogy ellenséges érzülettel viseltetnek az emberek iránt.

Összességében a vízi tündérek nem annyira értelmesek, mint a szárazföldiek, de azért megvan a maguk szerepe és tennivalója, amit – bár nagyon nehéz lesz - megpróbálok elmagyarázni. Azzal kell kezdenem, hogy amikor egy tengeri tündér végigtekint a vízen, az az érzése, hogy ő is része annak a ritmikus mozgásnak, ami a tengeren állandóan tapasztalható. Emellett persze tudatában vannak a halak, a tengeri növényzet, és a tenger többi élőlénye létezésének is, így erős azonosságtudat él bennük minden életformával, ami a tengerben létezik – általános és elvont értelemben. Egy tengeri tündér életének is fő célja, hogy bármilyen formában is, de elvégezze a feladatát, ami az ő esetükben nem más, mint az energia „testreszabása”. A tengeri tündérek teste valahogy folyékonyabb, és más felépítésű, mint szárazföldi társaié. Úgy látszik, hogy a szív a legfontosabb szerve, és szívverésének ritmusát képes szabályozni. Munkája során a nap által kisugárzott energiát testének felületén található apró szerveivel felfogja, testével átalakítja, és kiárasztja a tengerbe. A többi tündérhez hasonlóan nekik is vannak kedvenc játékaik, de leginkább csak játékosan bucskáznak és forgolódnak egymás körül. Mindegyikük mély csodálattal tekint angyalára, és alig várják, hogy eljőjön az ideje a soron következő angyalgyűlésnek, ugyanis a tenger angyalai telihold idején ilyen összejöveteleket tartanak. Mivel fejlettségi szintjük még elég alacsony, a tengeri tündérek életének fő eseményei az ilyen alkalmak.

Ettől függetlenül, bár öntudatlanul, de mégis nagyon fontos szerepet játszanak a tenger élővilága számára. Úgy látszik, hogy létük célja a tenger életében hasonló ahhoz, amit egyes szárazföldi tündérek játszanak a növényekében. Utóbbiak az egyes növények életerő-áramlását befolyásolják, míg a tengeri tündérek a tenger egészén működnek, és így közvetve a benne levő valamennyi fizikai testben élő lényre hatnak. Testük furcsa felépítése éppen ezt a célt szolgálja. Amint már szó volt róla, van egy szív-központjuk (csakúgy, mint a többi tündérnek), ám az ő testük felületén még számtalan fénylő pont található, ezek mindegyike e szív-központtal összeköttetésben álló energia alközpont. Ha mozognak, ezek az alközpontok bizonyos szívó hatást gyakorolnak a környezetükre, és ennek következtében életerő áramlik testükbe. Legalább kétféle energiáról van itt szó: az egyik a Nap energiája, a másik a tenger vízből származik, a szív-központ pedig egyfajta keverőként szolgál e kétféle életerő számára. Mármost a tengerben – többé-kevésbé szabályos térközönként elhelyezve – vélhetően magnetikus energia örvények találhatóak (nem a fizikai síkon, hanem a finomabb részecskék világában). Ha egy tengeri tündér az előbb leírt módon már túl sok energiát szívott magába, akkor teste felületén levő alközpontokon keresztül kiárasztja azt a vízbe, amit aztán a legközelebbi ilyen energia örvény magába szippant. A beszippantott energiát pedig az örvény áramlása szétteríti, átadja a szomszédos örvényeknek, ily módon egyenletesen szétosztva az energiát. A tündérek ezt tudtukon kívül végzik naphosszat, aminek eredményeként a tenger – és közvetve valamennyi benne létező – feltöltődik magnetikus életerővel. Az említett energia örvényeknek szerepük van a viharok kialakulásában is – erről még lesz szó később. A vízi babák fő teendője ezeknek az örvényeknek a táplálása. A nyílt tengeren honos változatuknak hasonló a szerepe, de nagyobb a felelősségük és más feladatuk is van, mert kevesebb jut belőlük egy adott területre. Ez a más feladat pedig a mélytengeri, gorillaszerű tündérek irányítása, akiknek fő feladata egyfajta sűrű, tömény energia kiárasztása.

A tavakban és folyóvizekben élő tündérek száma jóval elmarad a tengerekben találhatóétól, még az olyan hatalmas vizeken is mint az amerikai Nagy Tavak, bár itt azért elég nagy számban léteznek. Az édesvízi tündérek nagyon különböznek a tengeriektől. Sokkal finomabb testfelépítésűek, külsejük jobban hasonlít az emberére és színükben, mozgási területükben pedig nagymértékben alkalmazkodtak élőhelyük sajátosságaihoz. A sokféle fajta-változathoz alapvetően két fő vonulatot látok jellemzőnek. Az első a kisebb vizesések és patakocskák lakója, 20-35cm magas, a másik egy nagyobb termetű fajta, ami 70-100cm magas is lehet. A kisebbeknek eléggé emberi arcuk van, és színük általánosságban kék, de míg azoknál, amelyek a patakokban élnek ez a kék türkiz árnyalatú, addig a vizesésekben élők inkább a szivárvány kékjéhez hasonlít. Apró arcuk szív alakú, mérete szépen aránylik a testhez, kezük-lábuk aprócska - sokan közülük kifejezetten nőies külsejűek. Időnként a szárazföldre is kimerészkednek. A nagyobb termetű változatok színe kissé mélyebb kék, és arcuk kevésbé emberies vonásokat mutat, mint apró rokonaiké, de még mindig jobban emberi, mint a tengeren honosaké, különösen a haj és szemek esetében – bár esetükben a szemek távolsága nem mindig az emberéhez hasonló.

Az édesvízi tündérek karcsúak, szemrevalóak és kedvesek, de nem annyira étellel teltek, mint tengeri rokonaik. Ugyanakkor sokkal nagyobb érdeklődést mutatnak az emberek irányában, és előszeretettel figyelnek meg minket. A kerti tündérekhez hasonlóan ők is szeretnek énekelni, és gyönyörűen tudnak muzsikálni is.

Édesvízi tavacskák és vizesések is tündérek otthonai, akik még kedvesebbek és barátságosabbak az emberekkel – különösen, ha gyerekekről van szó. A barátság, szeretet érzése, amit ők a vízben élő halak és a többi élőlény iránt éreznek, része annak az öröme, amit nagyobb víztömegekben lubickoláskor, a benne (vagy akár csak közelében) játszaskor valamennyien érzünk.

Ezek a tündérek nagyon fogékonyak a kifinomultságra. Ahogy a hullámok ringatják őket, felveszik a mozgás ritmusát, és hasonlóan reagálnak a zenére is. Ha egy csoport valahol egy folyóparton énekel vagy zenél, a tündérek odasereglenek, és gyönyörködve hallgatják őket.

Tennivalójuk hasonló a tengeri tündérekéhez, de alacsonyabb energiaszintekkel dolgoznak. Mivel életem nagyobb részét a tenger mellett töltöttem, nincs túl sok tapasztalatom az édesvízi tündérekkel, és biztosan érdekesebbnek találnám őket, ha többet ismertem volna közülük. A nagyobb víztömegeket viszont gyakran fenséges lények lelkesítik meg, és ezek közül néhányat volt alkalmam alaposan megfigyelni.

Például a Mississippi folyónak nagyon sajátos karaktere van. Az ezt meglekésítő lény mérhetetlenül régóta él már és hatalmas erővel bír. A felügyelete alatt működő folyami tündérek a jelek szerint jóval régebben élnek már, mint hasonló fajtársaik, bár nem olyan szemrevalók, mint a legtöbb tavi vagy forrásvízi tündér. A zavaros vizeket benépesítő tündérek sokkal kevésbé emberi külsejűek, ám a Mississippiben élők - hasonlóan tengeri rokonaikhoz - óriási életörömet és életerőt sugároznak. Nem tudnak betelni a mozgás örömeivel, miközben – állandóan helyet cserélve más társaikkal - szakadatlanul úton vannak fel és le a folyón, fürödve a vízre sugárzó napfényben. Kétségkívül az állandó utazgatás során szerzett tapasztalások teszik őket értelmesebbé, mint sok egyéb tündérfajt. Maga a folyó lelke egy nagyon öreg, kissé pajkos, de nagyszerű személyiség formálja tündéreit magához hasonlatossá, élettélivé. A régi amerikai népdal Mississippi-ről szóló soraiban az „Old Man River” (Öreg Ember Folyó) nem csak költői hasonlat, mert a folyó nagyon is élő lény! Bár szinte soha nem ölt látható formát, ha megteszi, pontosan olyan, amilyennek a hagyományok leírják, mint amilyen például Tiberis Atya⁸. Nagyon sok az igazság ezekben a régi néphagyományokban, mert az akkori egyszerű emberek sokkal közelebb éltek a természethez, és így jóval többet is tudtak róla, mint a mi korunk embere. Öreg Ember Folyó figyelemre méltó személyiség! Egyszerre érezni benne az erőt és az életörömet, ám kedvteléseinek kimenetele az

8 A Tiberis folyót a császárság kora előtti Rómában istenként tisztelték. Az író itt az ezt megmintázó, Rómában található szoborra utal. *A ford.*

emberek szemszögéből nézve gyakran katasztrofális. Történetesen jelen voltam egy ilyen eseménynél, és jól megfigyelhettem azt a lenyűgöző erőt, amivel a folyó több ezer hektárnyi területet könnyörtelenül elárasztott. De Öreg Ember Folyónak mindez csak egy kis móka volt. Élvezte a szabadságot, ahogy szétterülhetett a vidéken, és hogy tud egy pár trükköt... Természetesen egy ilyen esemény nem pusztán az ő szórakozását szolgálta, de ha már a természetben szükség volt ilyen hatalmas energiák levezetésére, hát miért ne használta volna ki az alkalmat egy kis mulatságra? Ne feledjük el, hogy a hozzá hasonló lényeknek élet és halál semmit sem jelent - és ez különösen igaz Öreg Ember Folyóra, aki megszámlálhatatlan évei alatt oly sokat látott mindkettőből.

A vízi tündérek általában nem sokat törődnek az emberekkel. Nem vagyunk részi az életterüknek, és nem tudunk a tengerekben észrevehető károkat sem okozni. Eleddig tehát barátságos érülettel viszonyultak hozzánk, ha mégis keresztezték útjaink egymást. És mivel életükre nem tudunk érdemi hatást gyakorolni, ellentétben a szárazföldi tündérekkel, ők egyáltalán nem tartózkodóak egy ilyen találkozáskor. Mélyen érdeklődnek életformáktól hemzsegő élőhelyük iránt, és a vizeikben létező megszámlálhatatlan élőlény szolgálata soha nem szűnő feladatot jelent számukra édesvizekben és tengerekben egyaránt.

A tengeri tündérek mindegyikének megvan a maga működési területe, ami akár sok négyzetkilométeres is lehet. Ezek a területek a part közelében kisebbek, a nyílt tengeren pedig jóval nagyobb méretűek. Minden egyes ilyen terület olyan, mint egy királyság, amelynek ura nem tündér, hanem egy-egy angyal. Ezek nem mindegyike egyformán fejlett lény – vannak köztük alacsonyabb szinten állók és óriásiak is, úgy testi mint lelki értelemben. Ők irányítják a tündérek sorsát és felügyelik a korábban említett energia örvények működését. Az esetek többségében az angyal tudati központját valamely területén levő energia örvénybe helyezi, onnan sugározva szét saját energiáját és felügyelve a területén kibontakozó élet teljes skáláját. Ezek a lényeknek nem kell, hogy fizikai formát öltsenek, de ha így akarják, képesek ezt megtenni. Ilyenkor mindig lélegzetelállítóan szép emberi formájuk, mondhatni tökéletesen megformált emberi külsejük van, hatalmas, színpompás aurával és glóriával egész testük körül. Ezek a gyönyörű angyalok nagyon értelmesek is, ezért sokkal könnyebb velük társalogni, mint tündéreikkel. Ők képesek követni és folytatni gondolatmenetünket, míg a tündérek esetében az embernek mindig sokkal részletesebben és összeszedettebben kell gondolatait megfogalmazni, hogy megértsenek minket. Azt hiszem, mondhatom, hogy a legjobb barátaim közül néhány éppen a tengeri és szárazföldi angyalok közül valók. Mindig megtalálhatók és mindig örülnek, ha meglátogatom őket, vagyis sokkal megbízhatóbb barátok, mint az emberek közül a legtöbben lehetnek. Némelyik vízterületnek (pl. szép kikötőknek) csodás angyal-gondnokai vannak, de ez a könyv nem angyalokról szól, így hát nem ejtek több szót róluk.

TŰZTÜNDÉREK

A tűztündéreket két fő csoportra oszthatjuk. Az elsőbe a kisebb (8 – 70 cm) méretűek tartoznak, akiknek nincs emberi formájuk, testük csak valamiféle ködös körvonallal határolt. Az apróbbak olyanok, mint a gyertyaláng de néha rovarokra, gyíkokra vagy bogarakra is hasonlíthatnak. Ezek nem is igazán tündérek, inkább az elementálok osztályához sorolhatók. Kisebb fa-tüzekben fordulnak elő, és a láng ritmikus mozgása által keltett, igen erős hang rezgése kelti őket életre. Ez a ritmikus rezgés egyfajta harmonikus megidézésnek fogható fel, ami megszűnik, ha a tűz kialudt. Ez a leírás kifejezetten a kis tüzek tündéreibre érvényes, amilyenek az avar- vagy bozóttüzek, vagy egy kandalló tüze. A nagyok mérete 2–5 m körüli, és őket már „szalamandrának” nevezzük.

Közülük a legnagyobbak a tűzhányók lakói, megnyúlt, alul még inkább elvékonyodó, de emberi formájuk van. Ugyancsak jelen vannak az erdőtüzekben is – minél nagyobbak a lángok, annál nagyobb a tűztündér bennük. Őket nem a tűz kelti életre, mert erre alkalmas centrumokban mindig jelen vannak, hanem a tűz mintegy magához vonzza őket a legközelebbi ilyen centrumokból. Ezért a tűz tündérek sokkal nagyobb területen mozognak, mint más tündér fajták, különösen, mert nincs is olyan sok belőlük, mint amazokból. A tűztündérek sokkal fejlettebb értelműek, mint a kerti tündérek, de ugyanakkor ez a lénycsoport sokkal kevésbé megközelíthető számunkra, mint a föld más tündérei. Az az igazság, hogy jószerivel nincs is semmi kapcsolatuk az emberi fajjal. Ha valami hatásuk van ránk, azt pusztán, mint a természet erőinek közvetítői teszik, és nem is tudnak róla. Az egyetlen igazi kapcsolódási pontjuk felénk a zeneszeretetük. Különösen kedvelik az olyan darabokat, mint amilyen Wagnertől a Tűzvarázs a Niebelung gyűrűjében.

A múltbeli embereknek annak rendje és módja szerint valószínűleg volt hatalmuk a szalamandrák felett, így sokkal közelebbi kapcsolatban lehettek velük, de ők az emberek iránt abban az időben is teljes közönyösséggel viseltettek. A legtöbb tündér legalább kíváncsi az emberekre – de nem a szalamandrák, őket az emberek dolgai egyáltalán nem érdeklik. Nagyon mások, mint mi, és ami azt illeti, gyakran még veszélyesek is ránk nézve. Nem szabad ugyanis elfeledni, hogy végül is ők képesek rendkívüli erejű érzelmi áramlatokat kelteni. Ezek ugyan önmagukban nézve, vagy a szalamandra természetéhez mérten nem gonoszak, de nők és férfiak számára rendkívül felkavaróak, felajzóak, és így veszélyesek lehetnek. Némely embernek talán sikerülhet hatalmába keríteni őket, de a fordított eset igazán nemkívánatos lenne, így hát nem ajánlatos megpróbálni a kapcsolatfelvételt velük, hacsak az ezzel kísérletező nincs pontosan tisztában azzal, hogy mit is csinál.

A tűz tündérektől a természet többi lénye ugyan nem fél a szó igazi értelmében, de azért az irántuk érzett nagyfokú tiszteletbe egy kis rettegés is vegyül. Igaz ugyan, hogy a tűz pusztító elem a természetben, ám ez a pusztítás korántsem olyan véletlenszerű vagy oktalan, mint azt a legtöbb ember hiszi, hanem értelem által irányított. A tűz tündérek ugyan a természet eszközei, ám sokkal értelmesebbek, mint az átlagos tündér, mert azoknál sokkal közelebb esnek az angyalok rendjéhez. A föld mélyén laknak, de nem maradnak egy helyben, hanem állandó mozgásban vannak a mélységek és a föld felszíne között. Ezért bizonyos értelemben a tűz képviselői, mert tudatukban és lényükben hordozzák azt. Lehetetlen dolog érzékeltetni a tűz által hordozott életerőt a természetben. Pusztító, de egyszersmind teremtő erő is. A tűz sok tekintetben örök rejtély mindannyiunk számára, és tündérei is a mi fogalmaink szerint szokatlanul értelmes lények.

A szalamandrák megfigyelésére a legjobb lehetőség a természetben nagy tűzvészek idején adódik, így talán a legegyszerűbb és legjobb módszer lesz néhány ilyen esetet felidézni.

Egy tűzhányó lenyűgözően szép látvány, nem csak fizikai látással, de a finomabb világban rátekinthető is. Minden tűzhányó óriási energiák és aktivitás forrása, és bennük sok tűz tündér – 2.5 – 4, sőt 5 m magasak – tátható. Arcuk emberi formájú, de valahogy Mefisztói – ám mégsem érzi úgy

a szemlélő, hogy gonosz lenne. Igazság szerint inkább szemrevalónak mondhatnánk. Ezek a lények fejükkel kiemelkednek a tűztengerből, míg bizonytalan körvonalú testük belevész a tűzhányó fortyogó anyaghalmozába. Van aztán néhány tűz angyal is a vulkánban, gyönyörű, de komoly, zárkózott kifejezést tükröző emberi arccal. Az egész terület folytonos mozgásban van, egy nem hallható ritmusra táncot lejtve, mert e lények mindegyike mozgásával zenét kelt.

Egy ilyen tűzhányó a föld mélyében felhalmozott iszonyatos energiák forrása – zabolátlan energiáé, mely valamilyen még meg nem értett módon a természet teremtő erőinek szolgálatában áll. A Kelet- Indiai szigetvilágban láttam néhány aktív tűzhányót. Az egyiket néhány év távlatában többször is meglátogattam, és volt szerencsém megismerni az ott kormányzó zseniális lényt, egy rendkívül fejlett szellemiségű, átható tekintetű angyalt. Lenyűgöző volt látni, ahogy a mérhetetlen erejű és zabolátlan fizikai kitörések energiáival azonos értékű, de a finomabb világban aktív erőket oly fölényes méltósággal irányította. Gondoljuk csak meg, az életet mindössze a földkéreg vékony rétege hordozza. Száz és száz kilométereken át lefelé nincs fizikai élet, és amikor az itt található felmérhetetlen tárolóból származó óriási energia a felszínre tör, valamiféle irányításra van szükség. Ez az angyal, társai és segítői ezt a feladatot látják el. Ez az elemi energia nem valami bonyolult dolog, az alacsonyabb szinten álló szalamandrák a durvább energiafajtákat, az angyalok pedig a finomabbakat alakítják át. Át kell, hogy szűrjék testükön az energiaáramlatot, és ez a munka komoly koncentrációt kíván. Ezért a vezér angyal méltósága egészen helyénvaló, hiszen nagyon felelősségteljes és bonyolult feladatot kell ellátnia. Persze ez egyben nagyszerű mulatság is számukra, és felettébb élvezik a mozgást, zenét és az ugráló lángokat – igazán elbűvölő látvány megfigyelni őket. Egy alkalommal Jáva szigetén egy másik, kisebb vulkánnál is jártam, ami egy homoksvatagban állt. Ez egyszer az emberek vallásos imádatának tárgya volt, ezért a tűzhányót lakó szalamandrák a szokásosnál több figyelmet szenteltek az embereknek. Megpróbálták társaságunk tagjaiban feltámasztani olyan fokú vitalitást, amit ők éreztek magukban. Ez néha nem várt következményekkel járhat, mert hiszen a mi érzésvilágunk nagyon különbözik az övékétől, így belőlünk emberekből az ilyen igyekezet nem mindig kellemes reakciót vált ki.

Az erdőtüzek is kis tűzként kezdik, és ahogy az bármely más tűzre is igaz, elsőként csak néhány kisebb, gyíkszerű, rövid életű tűztündér jelenik meg bennük, akik tulajdonképpen a lángok meglelkesítői. De lassanként, ahogy a tűz egyre nő és lángra kapnak a fák is, jelzés eljut a nagyokhoz, akik száguldvá meg is érkeznek, akik kitörő örömmel, táncolva és ugrándozva keverednek el a kisebbekkel. A legtöbb erdei tündér menekül a lángok elől. Minden tőlük telhető megtesznek, hogy segítsenek az állatoknak és egyéb élőlényeknek, de nem sok eredményt érhetnek el, így hamar elmenekülnek, és megvárják, míg a tűz többé-kevésbé lelohad. Ha a nagy fák nagyon megégnek, természetesen azok is elpusztulnak, de a fa szellemek ilyenkor visszavonulnak a törzsbe, és megpróbálják védeni a fa életfolyamatait, amennyire csak tudják. Érzik, hogy a tűz tündérek nem a barátaik, de a tündérek világában nem úgy értelmezik a szerencsétlenséget, mint a miénkben. Igaz, hogy az erdő tündéreit szomorúsággal tölti el, ha látják, hogy a növények a lángok martalékává válnak, hiszen olyan sok szeretet és munka gyümölcse testesül meg bennük. Ám mindezt az élet velejárójának tekintik, és nyomban hozzálátanak, hogy újjáépítsék, ami elpusztult, és mivel a pusztulás színterén nehezebb a dolguk, hát még a szokottnál is keményebben dolgoznak. Tűvé teszik a területet az élet legapróbb szikrái után kutatva, és kitartóan élesztgetik mindet. És amint az erdőtűz kezd kihunyni, a szalamandrák továbbállnak.

Hogy hová mennek? Hát erre a válasz nagyon érdekes.

Amikor az arizonai Grand Canyon-ban jártam, valami olyat láttam, ami számomra nagyon különleges volt. Ezt a vidéket egy óriási angyal lelkesíti meg, és itt nem csak a testének méreteire gondolok, de nemes és ragyogó szellemiségére is, ami minden tekintetben méltó és illeszkedik e vidék páratlan jellegzetességeihez. Fizikai teste maga a Grand Canyon, vagyis tudatossága felöleli az egész hasadékot – mind az egész 440 km hosszú, 16 km széles és 1.6 km mélységű képződményt. Ha látható testet ölt, egy csodaszép, fenséges emberi külsejű mintegy 10m magas

alakot választ, sötét hajjal és sötét szemekkel, amelyeket valami izzó fény keretez. Sok-sok kisebb angyal a segítője, akik mind az ő utasításai szerint cselekednek. Szintén ő irányít néhány olyan tündért is, amelyeket még sehol máshol nem láttam. Ezek mintegy 70-120cm magasak, különös arccal és testüket izzó lila fény és tűz övezi. Legtöbbjük valamivel a föld felszíne alatt él, míg néhányuk a kanyonban kalandozik és eközben néha a kanyon pereme fölé is felemelkednek. Egy másik fajta lény szokatlanul alacsony, alig 35cm vagy inkább még kisebb. Alapszíne a barna, ami vörössel csíkozott, testformája és arca pedig félig-meddig emberi vonásokat mutat. Ezek a föld alatt élnek, és elég jól illik rájuk a gnómok már ismert leírása, ráadásul külsejük mellett még görnyedten is járnak – olyanok, mint egy apró öregember. Hegyes álluk könnyen kecskeszakállnak is nézhető. És mélyen a folyó medre alatt még további lényeket találunk: a tűztündéreket vagy szalamandrákat, kiknek itteni gyűjtőhelyére legjobban talán a tűzbarlang elnevezés illene.

Ez a hely minden bizonnyal valami tömény föld alatti energiák gyűjtője, hasonló a tűzhányókhoz, de célja eltérő azokétól. A kanyon angyala maga is ilyen elemi energiák hordozója, kiárasztója. Minden a kanyonban folyó tevékenységnek ő az irányítója, és mivel saját lényének lényegéről van szó, minden vonatkozásban képes megérteni és védelmezni e munkát, és az azt végzőket is. A munka részleteit más angyalok végzik, akik hasonlatosak a tűzhányók angyalaihoz, ám azoknál jóval kifinomultabb és emelkedettebb lények.

Az előbb említett tűzbarlangból fénylő energiaáramlatok hömpölyögnek fel – bele majd át a kanyon angyalának testén, eljutva a kanyon legtávolabbi pontjáig, sőt még messze azon túl is. Ám a tűzbarlangból eredő áramlatok csak az itteni életenergiák túlcorduló feleslegét szállítják – az energia nagyobbik részét helyben, a barlangban használják fel. Az itteni hatalmas tűz angyalok testükbe szippantják a föld mélyének nyers energiáját, hagyják örvényleni, keveredni, majd beletöltik egy közös gyűjtőtartályba. Innen merítenek aztán azok az angyalok, akik a tűz tündéreket, szalamandrákat teremtik. Az ezzel foglalkozó angyalok egy bizonyos szabályos ritmust keltenek, ami által kivonják a szükséges energiát a közös tartályból, gondolataikkal formát adnak ennek, majd egy erre szolgáló gyors, ritmikus rezgéssel (valami hasonlóval, mint amilyenek a mi mantráink) életet plántálnak az így kialakított és energiával feltöltött formába – és íme, megszületett egy újabb tűz tündér. Általában két tűz angyal működik közre egy szalamandra teremtésében. Ezek persze nem maradnak itt sokáig, hanem oda indulnak, ahol nagy tüzek – tűzhányók vagy tűzvészek – akadnak, és mivel ők a föld mélyében lakozó izzó hőség szülöttei, csak ott lehetnek boldogok.

Leírásaim meg sem tudják közelíteni azt a mérhetetlen életörömet és erőt, ami az előbb leírt különleges földalatti műhelyből árad. Ez a hely elmondhatatlanul csodálatos és lenyűgöző: az ÉLET maga - mélyen a föld alatt! Ez is egy újabb példa arra, hogy az egész univerzum telis-tele van léttel és csodákkal.

A LEVEGŐ TÜNDÉREI

A levegőben megfigyelhető tündérek két nagy csoportba sorolhatók. Az első nagy, de meglehetősen vegyes csoportot hívhatjuk talán légtündéreknek, mivel a levegő az egyetlen természetes életterük. A másik csoport hasonlóan népes, de sokkal egyöntetűbb az előzőnél, és tagjainak élettere nincs a levegőre korlátozva. Ez utóbbiak nem a szó szoros értelmében vett légtündérek, hanem egy nagyszámú, magas fejlettségű csoport tagjai, akik korábbi – erdei, vízi vagy esetenként akár tűztündér – létformájukat meghaladták és új, magasan fejlett értelmi képességeiknek köszönhetően ebben az újabb létformában folytatják tovább életüket. Őket hívják szilfideknek. A továbbiakban én is ezt az elnevezést használom, mert célszerű és – végre ez egyszer – nem is kapcsolódnak hozzá téves képzetek. Hamarosan bővebb leírást is adok róluk, de egyelőre elég annyi, hogy nagyon jellegzetes, magas értelmi fejlettségű, igen hasznos és változatos eredetű lények ők.

A szó szoros értelmében vett légtündérek teste félig vízből, félig levegőből áll, és három jellemző csoportra oszthatók. Az első csoport tagjai nagy felhőtömbökben élnek, és lényük is abból épül fel. Méretük változatos, de testük mindig nagydarab, laza szerkezetű, ormótlan formájú, míg arcuk keskeny, többé-kevésbé emberi vonásokkal és ritka, felhőszerű, mögöttük lengedező hajjal. Az egész lény felhőszerű. A szárazföldi tündérek kedvelt jelmezesdi játéka helyett ők inkább azzal mulatnak, hogy felhő tömböket gyúrnak változatos alakzatokká. Ők a tündérvilág igazi szobrászai, és elégedettségük forrása az, ha együtt lebegnek a felhőkkel és formálhatják őket, de készségesen együttműködnek ebben másokkal is. Ha egy erre alkalmas felhőtömbbe beleképzelünk valami élőlényt, az máris alkalom a játékra. Például ha egy gyermek elég erősen irányítja gondolatait a felhőben élő tündérré, az be fog kapcsolódni a játékba, és megpróbálja a kívánt formára alakítani a felhőt. Persze nem érdemes megpróbálni az akaratunkat rákényszeríteni, mert ilyenkor könnyedén kitér, ám egy kis játékra könnyen kaphatóak. Nem túl értelmesek ugyan, de a természet számára nagyon fontos feladat, amit végeznek, mert az ő akaratuk hatására tömörülnek össze a kisebb felhőfoszlányok, és így kialakulhatnak a nagy, esőt hozó felhőtömbök. Ha a felhők feloszlanak, ezek a tündérek visszahúzódnak a hegyi tavakba, ködpárába és a tengerbe. Az összes levegőben élő tündérhez hasonlóan ők is nagyon kedves lények. Néha e légtündérek finom pasztellszínekbe öltöznek, és ilyenkor megkapó látvány, amint az égbolton lassan ide-oda úszva játszadoznak egymással. Ugyanolyan komolyan veszik a felhőszobrászatot, mint ahogy egy gyermek a homok- vagy építőkocka-vár építését. És ugyancsak kedvelik az érzést, amint a nyári zivatar szelének szárnyán alászáguldanak az esővel. Számukra a legkedveltebb napszakok a hajnal és a napnyugta, mert ilyenkor a felhőkön átsütő nap sugarai gyönyörű látványt nyújtanak. És ha érzelmein keresztül az ember is osztozik e gyönyörűségben, megpróbálják még látványosabbá tenni a bemutatójukat, mint az egyébként lenne. Különösen mély nyomot hagytak bennem hasonló, a trópusi Kelet-Ázsiában szerzett gyermekkori élményeim, melyekben megigézve bámultam az égi fényjátékot, és közben megpróbáltam kapcsolatba lépni az azt rendező lényekkel. Ma is szívesen gyönyörködöm a légtündérek játszadozásában, de annyi évi tanulmányozás ellenére sem sikerült megfejtenem az eső, hó és egyéb csapadékfajták és a légtündérek közötti bonyolult kapcsolatot.

Valószínűleg a legjellegzetesebb légtündér fajta az, amelyik a viharokkal áll kapcsolatban. Viszonylag kis termetűek – kb. 140-160cm magasak –, de nagyon formásak és gyönyörűek. Testarányaik hasonlóak az emberéhez, csak az arcuk rendkívül keskeny, amit áramló haj keretez. Alapszínük olyan, mint az ezüstfa levele, de halvány kék és ibolya fény sugárzik belőlük. Szoros kapcsolatban állnak a széllel (bár e kapcsolat nem olyan bensőséges, mint a légtündéréké felhőkkel), ezért ha szél van, szinte mindig akad belőlük néhány az égen. Ritkán ereszkednek le a földfelszín közelébe, inkább a magas égbolton vannak jelen, általában nagy csapatokban. Viszont ha viharos szél kerekedik, leereszkednek a föld vagy a tenger felszínéhez közel. Nagyon okosak, és ami azt illeti, természetük szerint is elég közeli rokonságban vannak a szilfidekkel. A

légtündéreknek ők a feljebbvalói, és irányítják azok munkáját, míg ezeknek a vihar tündéreknek tevékenységét – a legtöbb más tündéréhez hasonlóan - angyalok irányítják. Az őket irányító angyalok szintén a viharok specialistái, és ha szélvihar készülődik, összesereglenek az egész környékről. És ahogy a zivatarok az élet legnagyobb pillanatai a felhőtündérek számára, a vihartündérek számára a szélviharok jelentik ugyanezt. Ilyenkor végigszáguldanak az erdő fái felett vagy a pusztaságokon, de egyéb esetekben leginkább csak a magas hegyek ormai körül tanyáznak.

A távoli, nagy magasságokban él a levegő tündéreinek harmadik és egyben utolsó csoportja. Ezek elképesztő külsejű óriások, akiknek méretét a nagy magasság miatt nagyon nehéz megbecsülni. Sárkányokhoz hasonlóan úsznak tova az égen, és külsejük is nagyon hasonló egy a kínai hagyományok szerinti sárkányhoz: pikkelyesnek látszó külső, hatalmas fej és test, hosszú farok, valamint óriási szemek. Sokféle színben előfordulnak, és ezek mindegyike nagyon élénk és tiszta szín. Észrevehetően alacsony az értelmi színvonaluk, de ettől függetlenül központjai valamiféle elektromossághoz hasonló energiának. Bár látszólag kényelmesen lebegnek tovább az égen messze a legmagasabb felhők felett, valószínűleg nagy sebességgel mozognak. A vihar tündérek tőlük nyerik az energiát saját céljaik megvalósításához. Hihetetlennek hangozhat, de valahogy olyanok, mint valami óriási, az égi legelőkön szabadon kószáló történelem előtti tehén, ami szükség esetén oda tereltetik, ahol az általa hordozott energiára éppen szükség van. Soha nem ereszkednek a felhők alá, hanem még a viharzónákat is messze meghaladó magasságokban maradnak. Érdekesekek, mivel furcsák, de alig valamit sikerült megtudnom róluk.

Sir Arthur Conan Doyle írt egy történetet A Magasság Rémei címmel, amiben hozzájuk hasonló lényekről mesél. Miközben egy közülük tovaúszik a magasban, lehet ugyan valamiféle kapcsolatot teremteni vele, de a felületes érzékelésen túl én nem vagyok képes érdemleges választ kapni ezektől az égi sárkányoktól, nemhogy gondolatok de még érzelmek formájában sem. Egy öreg angyaltól viszont megtudtam, hogy ők elsősorban energiátartálynak tekinthetők, amiből az angyalok és tündérek meríthetnek a munkájukhoz, így tehát áttételesen az időjárás alakításában van fontos szerepük.

A felhő tündérek félig a vízhez kapcsolódnak, az égi sárkányok már jobban illenek a levegő tündérei közé, a vihar tündérek pedig már igazán a levegő szülöttei. Ám a levegő őselem legjellegzetesebb képviselői a szilfidek. Ők a tündérek birodalmának legmagasabban fejlett lényei, és igazi élmény már látni is, de még inkább megismerkedni velük. Tökéletesen formázott emberi alakjuk van, gyönyörű gyermeki arccal, csak éppen még sokkal szebbel, mint egy átlagos ember gyermeké. Opálosan fénylő pára veszi körül őket, káprázatos látványt nyújtva. Úgy festenek, mint egy csodaszép emberi lény, akit olyan fényudvar övez, amilyen az opálon átszűrt napfény a legfinomabb paszteliszínekben játszva. Mivel testüket az átlagos tündérékénel sokkal finomabb anyag építi fel, a legtöbb ember számára észrevehetetlenek. Ám sokkal értelmesebbek is a többi tündérfajnál, és így könnyű felvenni a kapcsolatot velük, mert képesek a gondolatainkban olvasni, nincs szükség hát különösebb erőfeszítésre, hogy megértsük egymást. Ami azt illeti, sokan közülük sokkal fejlettebb értelmi képességekkel is rendelkeznek ehhez, mint a mai átlagember. Egy másik jellemzőjük, hogy nem kötődnek semmilyen helyhez vagy speciális tennivalóhoz, hanem oda mennek, ahová kedvük tartja, és sokféle munkát végezhetnek.

A szilfidek célja, hogy angyallá váljanak. Ettől már nem sok választja el őket, és némi igyekezettel a következő formát öltésükkor fejlődésük eléri az egyéniesültség fokozatát. Erre törekedve igyekeznek az angyalok közelében maradván a lehető legtöbb szolgálatot teljesíteni nekik, sőt még az emberiségnek is. A magasabb fokozat eléréséhez az angyalok iránti szolgálaton, az ő munkájuk megértésén át vezet az út. A leggyakoribb eset az, hogy a szilfid valamely angyal segítőjévé szegődik, és megtanulja őt szolgálni. Ebben a szerepben az angyal bizonyos meghatározott feladatokat bíz rájuk, és emellett a személyes hírvivői és segítőtársi munkát is ellátják. Ezért sok angyalhoz számos szilfid segítő is kapcsolódik. Ekképpen a szilfid tapasztalatok mellett a vonzódás érzésével is gazdagodik, ami igen fontos dolog. Az angyal törekszik is rá, hogy a szilfid kíséretében

rejő szeretetet kibontakoztassa. A kapcsolatot kifinomult gyengédség jellemzi - a szilfid úszik a boldogságban, hogy az angyalt szolgálhatja, és gyakran felettebb büszke is a mellette betöltött szerepre. Az az igazság, hogy a szilfid a szó legtisztább, legmélyebb értelmében „szerelmes” angyali vezetőjébe, bár ez a kapcsolat annyira kifinomult, hogy szinte felfoghatatlan nekünk embereknek, akik számára a szerelem szó elválaszthatatlan a fizikai vonzalomtól. No és persze az ő szerelme állandó – ami egy további jelentős különbség!

Némely szilfideknek sok köze van az emberekhez. Gyakran feladataik közé tartozik, hogy enyhítsék a szenvedők fájdalmát, sőt néha még az is, hogy halálos veszélytől megmentsek őket. Gyakran ők az őrangyalok és megsúgják az embereknek, mi vár rájuk. Ugyancsak gyakoriak a kórházakban, különösen a haldoklók körül. Egyik örömmel végzett feladatuk az éppen eltávozott gyermekek segítése, akik ilyenkor furcsán, elveszettnek érzik magukat. Játsszanak velük, a leggyönyörűbb tündérmesékkal szórakoztatják őket, kedves játékokat tanítanak nekik, vagy csodás helyekre viszik őket. Nagyon szeretik ezt a feladatot, hiszen mint a tündérvilág valamennyi tagja, ők is mindennél jobban vonzódnak a fiatalsághoz. Ezek a gyerekek aztán alig várják, hogy tündér-látogatóik újra visszatérjenek hozzájuk.

Középkori könyvekben említenek olyan szilfideket, akik varázslók szolgálatában álltak, és bármennyire babonának tűnik is ez, valóban igaz. Mert előfordul, hogy nem angyalokat, hanem emberi lényeket szolgálnak, és tapasztalataikat a gyakoribb eset helyett ebből a kapcsolatból merítik. Shakespeare Vihar című színművében Ariel alakja távolról sem a költői képzelet szülötte. Ami azt illeti, az egész általam ismert irodalomban az ő alakja a legtalálóbb leírása egy szilfidnek, amivel valaha találkoztam. Ariel karakterének részletes bemutatása – a szeretet és tisztelet keverékéből álló és őt mesteréhez fűző szoros kötelék, bajkeverői hajlama, Prospero hatalmából táplálkozó gyors és ügyes cselekedetei, más lények iránt mutatott türelmes elfogadása, a lusta Caliban megregulázása, a természet erői feletti uralma – mindez azt mutatja, hogy a költő ismeretei erről a tárgyról is ugyanolyan helytállóak, mint azokon a területeken, amelyeken már elfogadták azokat bizonyossággként.

A szilfidek különlegesen széppé teszik a levegő birodalmát. A belőlük áradó kegyes szolgálat és odaadó csodálat érzése oly mélységes, érzékelésük oly kifinomult, vidám és könnyed, csínytevési hajlamuk oly jól fejlett, hogy messze kiemelkednek a levegő más tündérei közül. A víznek megvan a maga örömforrása, a tűz idegen bár, de csodálatos, ám kizárólag a levegő ad otthont olyan mennyei teremtményeknek, akiknek az emberekkel kapcsolatos éles lényeglátása és szeretetteljes megértése angyali hatalommal párosul.

Egy másik sajátossága a levegő birodalmának, hogy ott nincs fizikai élet, amihez a tündérek kapcsolódhatnának. Hiszen a földfelszín és a víz tündéreinek feladatai számtalan fizikai létformához kapcsolódnak. A tündérek számára még a sziklák is élők, és a tenger mélye is sűrűn benépesített. Ám a levegő a végtelen szabadság hazája. Így a hozzá kapcsolódó érzésekben is kevesebb a rend, szervezettség és zsúfoltság. Az ég mérhetetlen távolságai szinte teljesen néptelenek. A felszín közelében a szilfidek kószálnak, fenn a magasban szórványosan a lég- és vihar tündérek jelennek meg, míg végül a legmagasabb régiókban, sok-sok kilométeres magasságokban a ritka sárkányok barangolnak – ilyen hát az a birodalom, amit jogosan tartanak számon minden olyan dolog szinonimájaként, ami *szabad*.

A HURRIKÁN

Amikor az 1920-as években a floridai Miami-ban éltem, nem sokkal ezt megelőzően két hurrikán is végigsöpört ezen az államon. Ekkor történt, hogy megkértem a tenger angyalát, magyarázza el ezt nekem. Ő ekkor sok-sok érzésekkel átszőtt mentális képet adott át nekem. Egyetlen nagy nehézség létezik egy angyallal való beszélgetéskor, mégpedig az, hogy amit ő egyetlen gondolatnak tart, az számunkra vagy húsznak számít, így elég sokáig tart megemészteni amit átad nekünk. Az ember nagyon könnyen összezavarodhat, mivel mindig lemarad a gondolatáram követésében. A képek sorát a napfényes ég alatt, trópusi békében elnyúló Biscayai öböl nyitotta meg (ez volt az angyal területe). Az angyal és tündér kísérői derűsen és boldogan végezték a szokásos feladataikat. Ez egy-két nappal a hurrikán érkezése előtt lehetett.

Most el kell magyaráznom, hogy általánosságban az angyaloknál és dévák-nál létezik egy rangsor, és a tenger angyalaira is igaz ez. Az angyal közvetlen szomszédjai az ő munkatársai, és vele egyenrangúak. De mindnyájukat felügyeli egy még magasabb fejlettségű lény, aki a tenger hatalmas területéért felelős. Ahogy korábban már elmagyaráztam, minden egyes angyal által felügyelt tengerrészen található egy energia-örvény, ami egyben az angyal tudatosságának fő centruma is. Ez egy jól körülhatárolható helyen van, és úgy is tekinthető, mint a terület szíve. Kisebb számban, de vannak hasonló örvények a levegőben is, amik hasonló céllal a levegő angyalait szolgálják. Az egyes különböző fajta viharok keletkezésének hátterében a víz és a levegő ezen örvényei közötti töltés és polaritáscsere áll. Ily módon tehát állandó energiacsere folyik a víz és a levegő angyalai között. Ami azt illeti, a természetben az energiák egyensúlyát mindenhol ilyen angyalok biztosítják. Testük a központja, irányítója és kisütője az energiáknak. Egy bizonyos – valószínűleg kicsiny – számú, magas rangú angyal irányítja a természet energiaáramlását az egész világon, így biztosítva annak energiaegyensúlyát. Tehát barátunk, a Biscayai öbölben élő angyal része ennek az óriási, alacsonyabb és magasabb rendű lényekből álló rendszernek. A ranglétra legmagasabb fokán állók – lévén ők a közvetlen irányítók – rendelkeznek a hosszú távú tervezés jogával, és tudják azokat a legapróbb részleteket is, amiket mi mindig Istennek tulajdonítottunk. Valóban igaz, hogy még egy verébfióka sem pusztulhat el a tudtuk nélkül. A jelek szerint időről időre úgy alakul, hogy például a trópusi területeken túl sok energia koncentrálódik, és valahogyan szét kell oszlatni onnan. Ilyenkor egy hurrikán, vagy a természet más energiakitörése az eredmény. Ez azonban távolról sem vakon, véletlenszerűen történik, hanem nagyszerű rendben, amit a Miamire lecsapó két szélvihar esetén keresztül fogok elmagyarázni. Hangsúlyoznom kell, hogy az elmondottak a tengeri angyal nézőpontját tükrözik az ő sajátos látásmódján keresztül. Az előkészületeknek és eseményeknek most következő leírása az ő elmondásán alapul – ahogyan azt én megértettem.

A természet energiáinak egyensúlyáért felelős magas rangú angyalok úgy döntöttek, hogy szükség van egy energiakisülésre a vihar által később érintett területen. Kijelölték a kezdőpontot és nagy vonalakban az érintendő területet, majd egy angyalt rendeltek ki a viharhoz, hogy előkészítse annak részleteit, és végigkísérje lefolyását elejétől végéig. Az indulás helyét az döntötte el, hogy egy bizonyos ponton valami kibillent az egyensúlyából, ami azonnali beavatkozást követelt meg. A kiválasztott hurrikán angyal maga mintegy 7m magas volt, úgy festett mintha villámok vennék körül, és ruhái elektromos kisülésekből készültek volna. Leginkább a görög mitológiából ismert, villámokat szóró Zeusz istenre emlékeztetett. Erőteljes arcvonásai voltak, fénylő szürke szemekkel és szőke hajjal – fenséges látványt nyújtott. Az embert szinte lenyűgözi ekkora erő jelenléte. Az ilyen vihar-angyalok ritkák, mert nem kapcsolódnak egy bizonyos területhez, hanem viharaikkal állandóan járják a földkerekséget. Nagyon magasán fejlett lények és határozottan törnek céljuk felé, amit matematikai pontossággal látnak minden részletében. A Biscayai öböl angyala alázattal tekintett a hurrikán angyalára, amit tökéletesen világossá is tett számomra. A hurrikán angyala azzal kezdte, hogy kiválasztott néhány másik angyalt, hogy segítsenek neki a feladatában. Ezek külsőre

hasonlítottak rá valamennyire, de kisebb termetűek voltak és nem voltak vele azonos fejlettségi fokon. Emellett még néhány másik angyal is csatlakozott hozzá, mint munkatárs. Ezekre nem találok jobb elnevezést, mint hogy ők voltak az élet és halál angyalai, mivel azért tartottak a hurrikán angyalával, hogy mintegy felügyeljék a vihar az emberiségre gyakorolt hatását.

Ahogy már említettem, az öböl angyalát baráti források tájékoztatták, hogy hurrikán várható és bizony elég mulattató volt a kép arról, hogyan vitatták meg ezt a hírt egymással a környező angyalok. Ezek a képsorok bemutatták az angyalokat amint kitárgyalják, hogyan fogja majd mindegyiküket személy szerint érinteni ez a vihar. Angyalunknak kiváló művészi és jól fejlett humorérzéke volt, így az ő tálalásában ezek a – mi tagadás, elég pletykás – összejövetelek kivételesen életszerűek és részletgazdagok voltak.

De a hivatalos értesítés minden várakozást meghaladónak bizonyult. A hurrikán angyala elsőként figyelmeztette azokat a tengeri és légi angyalokat, akik a vihar kezdőpontjának körzetében voltak. Kiadta az utasítást, hogy tartsák vissza erőiket és tartalékolják azt, amíg eljön az idő. Megadta a néhány órával korábban eldöntött pontos kezdési időt, majd a kezdőpontról szóló értesítés után a vihar a munkatársaival együtt véglegesített vonulási útjába eső többi angyalnak is egy hullámban elküldte az utasításokat. Ez úgy történt, hogy a kezdőpont angyalai továbbadták az értesítést közvetlen szomszédjaiknak, akik azt a vihar útvonalának megfelelő irányban megint továbbadták, és így tovább – egészen addig, amíg öbölbeli angyalunkhoz is megérkezett az értesítés a „parancsnokságtól”. Felettesei általános felügyelete mellett azonnal nekilátott az előkészületeknek, hiszen az értesítésben szereplő határidő alig néhány órányira volt. Naggyülésre hívta a hozzá tartozó tündéreket, hogy elmagyarázza nekik, mire számítsanak – már amennyire meg tudták ezt érteni. Aztán elkezdett energiát összevonni és koncentrálni energia-örvényében. Helyzete folytán fontos szerep jutott neki, mert közel volt a szárazföld pereméhez. Szomszédjai még adtak is át energiájukból neki. Ahogy közeledett a vihar órája, erőfeszítéseit tovább fokozta, és energiaszintje egyre magasabbá vált. Most azonban fordítsuk el figyelmünket róla, és térjünk vissza a vihar kezdőpontjához.

A kitűzött időben megérkezett a hurrikán angyal és kísérete. Ő pedig megadta a jelet, ami hasonló volt egy régimódi csatakürt hívójeléhez. A hang hatása sokszerűen hatott a kiválasztott angyalokra, akik a vihar nyomvonalában voltak – a kezdőponttól egészen az út végéig. Minden érintett angyal összekapcsolódott, és tudatosságuk egyesült a hurrikán angyaláéval. A levegő tündérei között vannak kifejezetten a vihartündérek is, akik a kürtjel egy másik hatásaként minden irányból százával kezdetek el özönlenni. És a jelre a hurrikán angyal energiát ömlesztett a kijelölt útvonalra, személyesen ő is hozzáadva a sajátját. Ebben azonnal követték a kiindulási pont vízi és légi angyalai, kiárasztva visszatartott, felgyülemlett energiáikat. És akkor a hurrikán angyal körül csoportosult tündérek és angyalok, mint egy óriási tűzgolyó megindultak a vihar kitűzött útvonalán. Ahogy megközelítették azokat, minden egyes energia-örvény körzetében csúcspontjára hágott a lázas készülődés. Amint megérkezett a hurrikán angyal, az addig az örvényekben összegyűjtött energiát annak angyala kiárasztotta a vihar középpontjába, majd a vihar továbbhaladt a következő örvény felé, még erősebben és hatalmasabban mind azelőtt.

Az öböl angyala alá tartozó tündérek is megtették a magukét. Nekik az egész dolog csak mulatság volt. Mikor a vihar központja megközelítette az ő örvényüket, magasan a levegőbe ugrottak és vidáman próbáltak ráakaszkodva tovább utazni rajta, miközben átadták a maguk szerény hozzájárulását a vihar energiájához, majd visszabucskáztak a vízbe. Némelyiknek sikerült messzebb utaznia, mint a többieknek, és eltelt egy idő, amíg visszatértek a kijelölt helyükre. Persze a vihar elvonultával több munka várt rájuk, mint egyébként, de hihetetlenül élvezték a hurrikánnal járó izgalmakat és érzéseket.

Amikor a vihar elérte a mi öbölbeli angyalunkat, ő már felkészülten várta. Elsődleges szerepe a már említett energiátárolás és visszatartás volt, de emellett még sok dolga akadt a munka irányításával is, mert az ő körzetében kellett a vihar energiáját a szárazföldre levezetni. Amikor a hurrikán

angyala megérkezett, a tenger fölött összegyűjtött óriási energiamennyiség elszabadult, majd visszaverődve a tengerpart vonaláról, ereje olyan elsöprőnek bizonyult, hogy az öböl angyalának teljes szervezete egy pillanatra széthullott. A tündérek számítottak erre, és mintegy lábujjhegyen várták, hogy a vihar lecsapjon rájuk. Mégis, amikor eljött a pillanat, a hatás olyan elsöprő volt, hogy visszadobta őket távolabbra a vihar nyomvonalától. Ők persze gyorsan összeszedték magukat, és újra csatlakoztak a viharhoz, bedobva saját energiáikat és követve az annak útjában támadó kavardást miközben lecsapott a szárazföldre.

A Miami tengerpart angyala persze szintén tudott arról, hogy mi készülődik, de szerepe az volt, hogy tétlen maradjon. Semmit sem tehetett, hogy megakadályozza, és tudta, sorsa az, hogy elszenvedje a vihart. Nem volt valami boldog miatta, mert a szárazföld angyalai nem szeretik a növények és fák elpusztítását, ráadásul ebben az esetben még emberi lényeket is érintett a dolog. Hiszen meg kell értsük, amíg a vihar a tengeren tombolva szinte semmi kárt nem tesz abban, a szárazföldön nagy pusztítást okoz. Időre és sok gondoskodásra van szükség, míg a növények és az élet visszatérnek a normális kerékvágásba. Ezért amikor a vihar elérte a szárazföldet, a hurrikán angyala fokozott figyelmet szentelt a munka irányításának, tudván, hogy sokkal több és összetettebb létforma lesz érintve. Az őt kísérő élet és halál angyalai megtették, amit kell, elvégezték a saját feladatukat, aminek következtében a vihar megszédte a maga áldozatait az emberek körében is. Ha nem belülről látja az ember, elképzelhetetlennek tűnhet, hogy ilyen felfordulás közepette rend uralkodhat. Mégis emlékezzünk rá, hogy nem csak a hurrikán angyala briliáns elme, hanem hogy a rend, az együttműködési és a szervezési készség éppen azok a jellemzők, amelyekben az angyalok rendje a leginkább kitűnik. Természetesen a szárazföldi angyal megpróbálta menteni a menthetőt, elsősorban fákat és állatokat. Tündérei is részt vettek ebben, itt felugorva egy kóbor állatra, ott felkapva egy kósa madárra, hirtelen megerősítve biztonságos helyek felé a menekülési ösztönét, amik így szokatlan értelmi képességeket mutattak. A fák esetében a tündérek nem tehettek mást, mint hogy biztatták őket, bírják ki. A vihar egész ideje alatt az öböl angyala erőteljes hullámokban árasztotta ki a kitartásra buzdítást mind az emberek, mind tündérei irányában. Ő maga nagydarab, nyugodt személy, aki tisztában van az élet szépségével, annál is inkább mivel az éghajlat és az általa felügyelt vidék is nagyban segíti ezt. Barátságos érzülettel viszonyul Miamihoz, mert úgy tartja, a város növekedése áttételesen több farmot és gyümölcsöst teremt, amelyek mindegyike újabb lehetőséget ad az életre, a kísérletezésre tündérei és az ő számára is. Nem kedveli viszont a gyors, féktelen növekedést és parcellázást, mivel ezt mindig vad és értelmetlen pusztítás kíséri, és ez ugyanolyan ellenérzéseket kelt, mint a nagy északnyugati erdőségek letarolása. Az angyaloknak nincs ellenére az értelmes mértékű erdőritkítás, mert ez építő jellegű beavatkozás, ami kísérletezésre ad módot, és az életközösség egészének hasznára válik - bárhogyan is érezzenek a kivágásra ítélt fák. A hurrikán az angyal számára valahol félúton állt az emberektől ismert válogatás nélküli, értelmetlen pusztítás, és a természeti környezet előre eltervezett megváltoztatása között. De magától értetődően elfogadta, mivel feletteseitől származott.

A tengeri tündérek, élve a birtokukban levő óriási energiával, nekitámadtak a szárazföldnek. Az óriási csapást követő fizikai következmények részeként egész partszakaszok szűntek meg létezni, máshol pedig nagy tömegű homok és törmelék halmozódott fel. Így aztán a tündérekre rengeteg munka várt. De be kell ismerni, élvezték a dolgot, mert változatosságot hozott. Azt jelentette, hogy egyes helyeken több gondozandó területük lett, míg másokon kevesebb, és az egészet változatosságnak tekintették.

A vihar ideje alatt a tengeri tündérek behatoltak a szárazföldre, némelyek közülük több kilométer távolságra is elkóboroltak, ami szokatlan állapot számukra, és amit persze nagyszerű élménynek tekintettek. Néhány órával később aztán, mikor a vihar továbbvonult Miami körzetéből a szárazföld felé, és a tenger kezdett megnyugodni, visszatértek ők is. Néhány napig a tündérek közlekedési útvonalaik rendberakásával foglalatostkodtak, és általában erőt gyűjtöttek, de sokan közülük kimentek a szárazföldre, hogy segítsék a szárazföldi angyalt a növekedés újraindításában. Miami angyala egy kissé kimerült, ezért a tengeri tündérek előzékenyen együttműködtek vele, amiben

tudtak, mert valójában azt szeretik, ha a dolgok a normális kerékvágásban haladnak - még akkor is, ha magával ragadja őket egy vihar tombolása.

A hurrikán továbbhaladt kitűzött útvonalán és lassan elenyészett. Ahogy elveszítette erejét, a hurrikán angyala - a továbbiakat vihar tündéire bízva – távozott, egészen addig, míg valahol, valamikor a jövőben ismét szükség lesz szolgálataira. A hurrikán egész útvonalán lassanként minden visszatért a normális mederbe, bár kétségtelenül lehet, hogy sok év fog eltelni, míg a szárazföldön okozott pusztítás valamennyi nyoma eltűnik.

Az emberek vitán felül azt gondolják majd, hogy a tengeri tündérek, a tengeri angyalok és mindenk előtt a vihar angyala rossz, gonosz teremtmények, mert a mi nézőpontunkból tekintve pusztították az életet. Ám ez nem így van. Elpusztították a formákat, de nem a formákban létező életet – mert az élet nem pusztulhat el. Mi több, ezek a lények létük célját teljesítették be, összhangban a természet törvényével. Az emberek elpusztítják tulajdonukat, egymást, sőt háborús időkben az egész természeti környezetet személyes előnyök érdekében, és azt gondolják, hogy ilyen személyes érdekek érvényesülnek a természetben is. De a természetnek nincsenek személyes érzései. Minden ilyen pusztítás teljesen személytelenül megy végbe, sőt – hangozzék bármilyen különösen – a szeretet érzésével, mert a tündérek és angyalok hada soha nem akar pusztítani, hanem mindent megtesznek, hogy a lehető legtöbb lényt megmentse. Mennyire más ez, mint a háború, ahol arra törekszünk, hogy mindent elpusztítsunk. De az angyaloknak engedelmességniük kell a természet törvényének, akár akarják, akár nem. Ez a munkájuk az életben, ez lényük legalapvetőbb tulajdonsága. És nem is úgy tekintenek a halálra, ahogyan mi tesszük: mint valami ismeretlen, szörnyű, és végleges valamire. Számukra a halál csak a forma pusztulása, mert az élet soha nem megy veszendőbe, csak visszatér fő áramlatába, eredetéhez. Vissza fog térni egy új formában, hogy újabb tapasztalatokat gyűjtsön e világban, hiszen ez a mozgató erő minden mögött.

- UTÓSZÓ -

JELENLEGI ÁLLAPOTOK

Most, hogy sok idő múltán újra elővettem ezt a kéziratot, míg a közben eltelt évek során sokféle nézőpontból megvizsgáltam fő érdeklődési területeimet, felfrissültek emlékezetemben azok az élmények, amik alapjául szolgáltak mindannak, amit e könyvben oly sok éve leírtam.

Még ha a fő érdeklődési köröm az eltelt évek során el is tolódott más irányokba, azért mindig fenntartottam a közvetlen, nyílt kapcsolatot azokkal a lényekkel, akiket ebben a könyvben bemutatam. Bárhová is vezetett utam, önkéntelenül is mindig az első dolgom volt, hogy kapcsolatot teremtsék az angyalokkal és tündérekkel azon a helyen. Ily módon mindig egységben érzem magam a helyi étellel, annak vezérlő értelmével - bárhol és mindenhol.

Amikor eldöntöttem, hogy ez a régi kézirat nyomtatásba kerül, barátaim felvetették, hogy az eltelt idők folyamán a tündérek világa is biztosan nagy változásokon ment keresztül, csakúgy, mint a mi fizikai világunk. Ez persze érdekes felvetés volt, de csak addig foglalkoztam vele lényegileg, amíg nem javasolták, hogy látogassak meg újra néhányat a könyvben leírt helyek közül és nézzem meg, hogy környezetszennyezésünk milyen hatással volt a tündérek világára.

Természetesen elképzelhetetlen volt, hogy az összehasonlítás végett elutazzam Ausztráliába, Jávára vagy Indiába, de lehetséges volt meglátogatnom az Egyesült Államok keleti partján azt a bizonyos szorosot. És így is tettem. Biztos voltam benne, hogy tengeri olajfoltok, a városi szemétnak az óceánba temetése, a gépkocsik szénmonoxid szennyezése, a tündérek életterét folytonosan pusztító és szűkítő építkezések, városterjeszkedések valamiféle hatással voltak, no de majd meglátjuk.

Sok év telt el, mióta egy szép, hideg téli napon meglátogattam azt a bizonyos kiválasztott partszakaszt. A szoros lakott területek közelében van, de a nyílt tengerre néz. A partról jól megfigyelhető a szoros és a nyílt tenger is. Úgy tizenöt év telt el azóta, hogy gyakori látogatója voltam ennek a partrészletnek, de még ma is elevenen él bennem az emléke. A nyári hónapokban sűrűn benépesítik a napozók, de télidőben nagyon kevesen merészkednek ki az erős szélbe.

Miközben a partra kifutó hullámokat figyeltem, az első dolog, ami feltűnt az volt, hogy sokkal kevesebb vízi baba és kevesebb tündér látható. Emellett pedig úgy látszott, hogy már nem követik a hullámokat messze ki a partig, hanem kint maradtak a külső partszakaszon, és oda-vissza lebegtek a megtörő hullámok hátán. Persze nagyon élvezték a dolgot és bolondoztak, de sajnos azt kell mondanom, hogy már sokkal kisebb számban.

Az egész energia-háló már nem tűnt olyan ragyogónak és erősnek. Ez az a tengerfenéken kiépült energiaháló, amit korábban leírtam. Most valahogy furcsának látszik. Olyan, mintha helyenként foszlott lenne, és ennek következtében rendellenesség keletkezik az egész energiaáramlásban.

Egy további szembetűnő különbség, hogy míg korábban úgy tűnt, a levegő és a tenger egységes életközösséget alkotott, ez most már nem működik, vagy legalábbis nem teljesen. Azokon a helyeken, ahol az energia mintázat a levegőben vagy a tengerben megsérült, a jelek szerint az energia áramlatok a jelek szerint nem működnek együtt harmonikusan. Azt hiszem, a vízi babák nem értik és nem is érthetik meg igazán, miért van ez a sok szennyezés. Úgy látszik, hogy a szorosban a szennyezés (ami mindig jelen volt valamennyire) már sokkal jelentősebb, és mélyebbre hatolt, míg korábban csak a felszínen volt hatása. Egy nemrég történt tankhajó-balesetből származó olajszennyezés zavarodottságot okozott a helyi lényekben. Tudják, hogy több szenny és mocsok van a tenger fizikai részeiben, és jól sejtik, hogy ez valahogyan az emberi fajjal kapcsolatos. Ám nem igazán értik, miért, mint ahogy azt sem, miért fogyatkoztak meg halak. Továbbra is végzik a dolgukat, de munkájuk nem olyan hatékony, az eredmények nem kielégítőek, és mivel úgy gondolják, hogy mindezért az emberi lények okolhatók, a jelek szerint már nem érdeklődnek irántunk annyira. Érezhető bizonyos elmozdulás a félelem és az elhúzódás irányába. A legtöbb hal

és egyéb tengeri élőlény messzire behúzódott a parttól. Igaz, látogatásom a leghidegebb téli időszakra esett és az évszakra jellemző állapotok is megtették a maguk hatását, de a tündérek akkor is úgy érzik, hogy az emberek felelősek a z életformák megfogyatkozásáért, és emiatt már a tengeri tündérek sem annyira barátságosak az emberekkel.

Még távolabb a nyílt tengeren, lent a mélyben most kevesebb élet található. A töredezett, hiányos mintázatú energiaháló léte nyilvánvaló amilyen távolra csak elláttam a nyílt tenger felé. Ez a károsodás fizikai okok következménye, így a tündérek csak részben képesek kijavítani. Mivel a levegő és tenger az egész bolygót felölelő életközössége megbomlott, lehet, hogy sokkal átfogóbb hatásokkal is számolnunk kell, mint amiket ezen az egyetlen helyszínen megfigyelhettem.

A levegő tündérei viszonylag könnyen kikerülhetik a szennyezés hatásait, csak magasabbra kell emelkedniük. Ám ők sem boldogok. Létezik egyfajta energiahálóból álló takaró még a légkör legmagasabb rétegeiben is. A levegő tündérei szintén valahogy visszahúzódtak az emberek közeléből, és mintha nem működnének hatékonyan közre a szennyezés csökkentésében. Mind a levegő mind a tenger tündérei a jelek szerint nem örülnek annak, ha sok ember van a közelükben. Végzik a dolgukat persze, de ez valahogy más. Úgy érzik nem képesek megbirkózni, nem képesek lépést tartani azzal, amit teszünk. Úgy érzik, a dolgok olyan irányban haladnak, amihez egyszerűen képtelenek alkalmazkodni és elbátortalanodtak. Ez nem annyira a tenger, inkább levegő szennyezésével kapcsolatos következmény, mert a nyílt tengerek mélységei az összes helyek közül még mindig a legkevésbé szennyezettek. Az óceán mélye megfiatalodik. Nem akarok hamis képet festeni: a tündérek továbbra is gyönyörűek, és most is lényegében ugyanolyanok. És most is csodálatos megtisztító képessége van a tengernek.

A sokkal magasabban álló angyalokat ugyan kevésbé érinti a szennyezés, de a következményei nagyon is kihatnak rájuk. Az angyalok jobban beletörődnek a szennyezés következményeibe, mint a tündérek. Érzik, hogy hosszabb távon az emberek tenni fognak valamit, hogy rendezzék az állapotokat, de nagyon veszélyes időszak következik, nagy megpróbáltatások ideje, melyre bizonyosság a belső világokban kialakult óriási feszültség. És hát persze a dévák egészében hosszabb távlatokat tekintenek át, mint a tündérek, akik a mindennapok harmóniájáért dolgoznak.

Ez a feszült időszak és az összehangolt energia minták hiánya máris nyilvánvaló azokból az életközösségek energia-hálóiban látható szakadásokból, amiket már említettem. A szorosban a szennyezés néha nagyon súlyos, és az ilyenkor kiadott szennyezés-riadók idején úgy tetszik, mintha valamilyen – jobb kifejezés híján – sűrű energia-köteg jönne létre, amely felborítja az egymást kiegészítő kapcsolatot a föld, víz és levegő között. A tündérek és vízi babák megpróbálnak tenni valamit, hogy ellensúlyozzák ezt a hatást, ám egyelőre értetlenül állnak a jelenség előtt, és a jelek szerint nem tudják, mit tegyenek. A dévák nagyobb távlatból tekintenek minderre, úgy érzik, a helyzet megoldódik majd, és úgy tűnik, arra számítanak, hogy az emberek majd helyrehozzák a saját maguk által okozott károsodást.

Szennyezés-riadók idején a levegő tündérei a nagyobb magasságokba menekülnek, ahol szabadabbak, de a part mentén levő szegény vízi babák – bár ők is távolabb mehetnek a nyílt vizekre – nem boldogok odakint. Nem kedvelik annyira a nagy mélységeket, mint az általuk megszokott sekély, part menti vizeket. Ezek a parti tündérek kötődnek a szárazföldhöz, állatokhoz, növényekhez, sőt az emberekhez a gyerekeikkel és kedvenc-állataikkal együtt.

Így hát a tündérek általánosságban most is elvégzik a dolgukat, de egészében nem érzik a szoros kapcsolódást az emberi lényekhez, kivéve mikor tündér és ember csendben együtt gyönyörködnek a természet szépségében. Másrésztől nem volna tisztességes olyan képet festeni róluk, mintha örömteli természetük már tovatűnt volna. Érzik az élet és formái számának csökkenését, de örömet merítenek a fák és növények körében még mindig meglévő sokféle létformából, és munkájukat ugyanolyan lelkesen végzik, mint azelőtt.

Igaz, számuk megfogyatkozott, de a tündérek ugyanazokért a célokért léteznek és dolgoznak,

amelyekért mindig is tették. Bár a városok megritkították soraikat, sok kisváros kertjeit tulajdonképpen tündérek segítik a növekedésben.

A városok által okozott szennyezés nem csak a városi levegő általunk is jól érezhető szennyezését jelenti. Ennél sokkal alattomosabb szennyezés az épületek, üzemek, iskolák, házak, és lakótömbök szaporodása, melyek elfoglalják azokat a földterületeket, ahol korábban tündérek sokasága élt. A madár- és vadvilághoz hasonlóan a tündérek is kiszorultak, és bár akad még néhány a parkokban és természetvédelmi területeken, már nincsenek sokan. Úgy érzik, egyre beljebb és beljebb nyomulunk a területükre, és nekik egyre kevesebbet hagyunk. Nagyon elterjedté vált a vegyszeres rovarirtás és a műtrágyák használata, pedig mindkettő káros hatással van a tündérek munkájára. Sokkal jobb természetes anyagokat használni, mert azokat a tündérek is fel tudják használni, hogy akadályozzák a kártevő rovarok működését. Még ennél is jobb a természet egyensúlyát (madarak, rovarok és gyíkok) felhasználva féken tartani a kert teremtményeit. A kémiai tápanyagokat, különösen a mesterségesen előállítottakat, a tündérek nem tudják könnyen felhasználni, míg a természetes anyagok használatát sokkal inkább értik, különösen a természetes életciklus részeként rothadással előállított komposztét.

Mostanában oly sok vegyi és mesterséges eredetű szennyezőanyag kerül a patakokba és tavakba, hogy ez már önmagában is megzavar sok erdei és kerti tündért. Nem számít ritkaságnak, hogy az egész talajvízréteg elszennyeződik ilyen anyagok miatt. Ezek aztán bekerülnek a talajba, és alattomosan megbontják a természetes folyamatokat és harmóniát. Bár mi gondatlanul és hibásan gyakran okozunk ilyesmit, a tündérek felettébb érzékenyek ezekre a dolgokra.

Ám még ha az egész természet változóban van is, az angyalok és tündérek tudják, hogy a világegyetemben végeredményben az egység uralkodik. Ők is részei egy szerves egésznek, és elfogadják ezt. És ahogy a meditációra fordított, valamint a szabadban eltöltött órák szaporodásával teret hódít a mélyebb megértés, a természettel való tudatosabb együttműködés, mi is kezdünk tudatára ébredni ennek az élet egységét elismerő szemléletmódnak. Kialakulóban van a kötelék a tündérek gyorsan változó világa és a miénk között. Ez a jövő ígérete.

A TÜNDÉRFAJOK ÁTTEKINTÉSE

A LEVEGŐ TÜNDÉREI három általános típusba sorolhatók. Az elsőbe azok a szilfid-szerű lények tartoznak, akik a felhők között élnek és azokkal dolgoznak. Ők a tündérvilág (felhő)szobrászai. A következőbe a szelekkel és viharokkal kapcsolatos tündérek sorolhatók. Ők többnyire 1.2 – 1.5m magasak, igen formásak és gyönyörűek. És végül vannak azon óriási levegő szellemek, akik nagyon nagy magasságokban élnek, és hatalmas sárkányokhoz hasonlítanak, óriási fejjel, hosszú testtel és farkokkal. Valamiféle erők és energiák központjai ők. Mindhárom típus leírása a 11. fejezetben található.

AZ ANGYALOK VAGY DÉVÁK sugárzó, rendkívül értelmes lények, akik segítik a természetet azért, hogy értik az Isteni Tervet. Ők irányítják a természet energiáit, és felügyelik a hozzájuk beosztott alacsonyabb fejlettségű tündéreket - amilyenek a fa szellemek, és akiknek feladata a szél vagy a felhők irányítása.

A FÖLD TÜNDÉREI alapvetően négy fő csoportra oszthatók, kettő ezek közül a felszínen él, kettő pedig a föld alatt. A felszínen élők nagy csoportja tartalmazza a fizikai testtel bíró fa szellemektől kezdve a széles körben elterjedt kis kerti vagy erdei tündérek típusait. A sziklák tündérei vagy gnómok csoportja egyike a föld alatti tündéreknél. Bővebb ismereteket az 5. fejezet ad róluk.

AZ ELEMENTÁLOK, ahogy nevükből is kitűnik, a természet alkotórészeinek szellemei, melyek a kabbalisták szerint a természet négy fő eleméből – levegő, föld, víz, tűz – emelkedtek ki az evolúciós fejlődés eredményeként. Gnómoknak (föld), szilfideknek (levegő), szalamandrának (tűz), és sellőknek (víz) nevezik őket. H.P. Blavatsky a Theosophical Glossary c. művében azt írja, hogy földi atmoszféránk 5. 6. és 7. alsó részén létrehozott valamennyi alsóbbrendű, láthatatlan lényt elementálnak hívjuk. Ebbe beletartoznak a tündérek, dévák, dzsinnek, erdei emberek, szatírok, faunok, manók, koboldok, törpék, trollok, moha emberkék és mások, akik ebbe a csoportosításba besorolhatók.

A TÜNDÉREK alapvetően négy fő csoportra oszlanak – levegő, föld, tűz és víz tündérekre. Méretüket tekintve a skála a pillangó nagyságúaktól a méter alattiakon át a hatalmas fa szellemekig és szilfidekig terjed.

A TŰZ TÜNDÉREINEK másik elnevezése szalamandra.

A KERTI TÜNDÉREK a föld felszíni tündérek egyik elterjedt fajtája.

A GNÓMOK a föld tündéreinek egyik sziklákban élő fajtája.

A TERMÉSZET SZELLEMEK a dévák birodalmának azon lényei, akik a természet különböző területeinek alakításáért felelősek, mint pl. a levegő és a szél, a növények növekedése, a táj jellemzőinek alakítása, a tűz és a víz.

A SZIKLÁK TÜNDÉREI azok, akiket gyakran gnómoknak is hívnak. Előfordulhatnak mind a föld felszínén mind a föld alatt. A Grand Canyon nagy sziklatündéreiről a 10. fejezetben és máshol is esik szó.

A SZALAMANDRÁKAT úgy is emlegetik, mint a tűz tündéreit. A 10. fejezetben megtalálható egy, a föld alatti vulkáni területeket lakó osztályuknak leírása, továbbá a villámokkal és a felszíni tüzekkel kapcsolatos másiké is.

A SZILFIDEK a levegő szellemeinek egyik csoportját képezik. Nagy testűek, de nem érik el azt a fejlettséget, amit egy másik nagyszerű lények, a dévák csoportja. A felhő szilfideket a 11. fejezet tárgyalja, de szerepelnek a hurrikánról szóló 12. fejezetben is.

A FA SZELLEMEK nagyobb testűek, mint az erdei tündérek, és sűrűbb fizikai testtel rendelkeznek. Őket a 7. fejezet mutatja be.

A SELLŐK (klasszikus vagy kabbalista elnevezés) másik neve vízi szellem vagy vízi tündér.

A VÍZI BABÁK kicsiny, boldog teremtmények, akiket a tengerpartok közelében és a megtörő hullámokban találhatunk meg. Ők is vízi tündérek, de különböznek azoktól, akik a nyílt vizeket vagy az óceán mélyeit népesítik be, és azoktól is, akik patakok, vagy kisebb-nagyobb tavak lakói.